

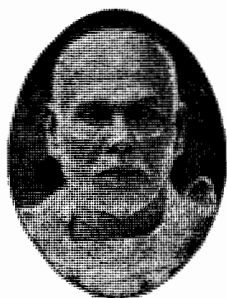
ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും സാംസ്കാരികപൈതൃകവും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ മൂല്യവും വ്യക്തതയും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെതന്നെ, നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് പരിരക്ഷിക്കുകയും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് സൗജന്യമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സഹകരണത്തോടെ കോർത്തിണക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ഓൺലൈൻ ലൈബ്രറിയിൽ അപൂർവ്വങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കാൻ ചെയ്ത് മികവാർന്ന ചെറിയ പി ഡി എഫ് ഫയലുകളായി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവ കമ്പ്യൂട്ടറിലോ പ്രിന്റ് ചെയ്തോ എളുപ്പത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയിൽ ലഭ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാണിജ്യപരവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും അനുവദനീയമല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടായ ഈ പുണ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനും പ്രകാശകർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയെക്കുറിച്ചും ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാകാനും ശ്രേയസ് വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുക.

ചി ജ്ജ ഡ ചി ന്ന ന .

‘ശിവാർവിന്ദം’ വ്യാഖ്യാനം

Malayalam

CHIT-JADACHINTHANAM

By

SREENARAYANA GURUDEVAN

With Commentary, Sivaravindam

Commentator

SHRI G. BALAKRISHNAN NAIR, M. A.

Published by

SREENARAYANA PUBLISHING HOUSE

Chempazhanchi, Trivandrum-17

Price : Rs. 3/-

First Edition—Copies 1000—October 1974

Rights Reserved

Cover—BEEVI

Printers

K. B. Press, Trivandrum.

ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ
ചി ജ്ജ ഡ ചി ന്ന ണ

‘ശിവാരവിന്ദം’ വ്യാഖ്യാനം

വ്യാഖ്യാതാ :

ജി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ, എം. എ.

പ്രസാധകർ

ശ്രീനാരായണ പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ്

ചെമ്പഴിനി — തിരുവനന്തപുരം-17

ശ്രീ. ജി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായരുടെ കൃതികൾ

1. ആത്മോപദേശശതകവ്യാഖ്യാനം
2. ജനനീനവരത്നമഞ്ജരീവ്യാഖ്യാനം
3. അദ്വൈതഭിപ്രീകാവ്യാഖ്യാനം
4. ദർശനമാലാദർശനം
5. ബ്രഹ്മവിദ്യാപഞ്ചകവ്യാഖ്യാനം
6. ദൈവദശകവ്യാഖ്യാനം
7. മനഃചിന്താപഞ്ചകവ്യാഖ്യാനം
8. ദർശനമാലാഭാഷ്യം
9. കണ്ഡലിനിപ്പാട്ട് വ്യാഖ്യാനം
10. ചിതജഡചിന്തനവ്യാഖ്യാനം
11. മനീഷാപഞ്ചകവ്യാഖ്യാനം
12. പഞ്ചദശീപ്രകാശിക
13. പ്രശ്നോപനിഷത്സാരം
14. ഭാഷ്യപ്രഭ
15. ഗൗഡപാദദർശനം
16. വേദാന്തതത്ത്വചിന്ത

‘ശ്രീനാരായണഗംഗ’

സുകുമാർ അഴീക്കോട്

ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ‘ചിതൃജഡചിന്തനം’ എന്ന ലഘുപ്രകരണഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രൊഫസർ ജി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനം അവതാരണം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഏകദേശം പ്രസാധകർ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നത്. പക്ഷെ ഞാനെഴുതാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് കേവലാരികയല്ല; കർമ്മവേദനോപന്യാസമാണ്. എത്രയോ ദുഃഖ അവതീർണ്ണമായിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു പ്രസ്ഥാനപോലെ ദീർഘവിശാലമായിത്തീർന്ന ആധ്യാത്മികസാമസപതസാരമാണല്ലോ ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർക്കു ശ്രീനാരായണവ്യാഖ്യാനസപര്യ. എത്ര അനുമോദിച്ചാലും ഏറിപ്പോകാനിടയില്ലാത്തതാണ് ആ വ്യവസായം എന്ന എന്റെ വിശ്വാസം രേഖപ്പെടുത്താൻ ഇതുപോലെ അവസരം ലഭിച്ചതിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാണ്.

കർമ്മവൈവിധ്യവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടെ ഭൂരംഗത്തിൽ ചൊല്ലിയാടി മറഞ്ഞ നാരായണഗുരുദേവന്റെ ആന്തരികമായ തത്ത്വപാധിഷ്ഠാനം എന്തായിരുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ച് ശാസ്ത്രീയമായ പഠനങ്ങൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ അധികം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പൂർവ്വ മഹർഷികളിൽ പലരിലും കാണപ്പെടാതിരുന്ന മട്ടിൽ ആത്മീയ സാധനയും ജനസേവനവും കൈമാറുമിപ്പിച്ചു വിജയിച്ചു

മുഖമുനായിരുന്നു ശ്രീനാരായണൻ. ആത്മീയ സാധന നീശ്ശാലയും ദുർഗ്രഹവുമായിരിക്കെ ജനസേവനം പ്രത്യക്ഷവും സുപരിചിതവുമായിരിക്കും. ഇതുമൂലം മിക്ക വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കും ശ്രീനാരായണൻ സമൂഹപരിഷ്കർത്താവിനേക്കാൾ വളരെയുയർന്ന ഒരാളായിരുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ ഒരുവയസ്സു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ കേരളത്തിലെ പ്രഭാഷണവേദികളിലും പത്രസ്ഥലങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ശ്രീനാരായണൻ ഉത്തമനായ ഒരു സമൂഹപരിഷ്കർത്താവിന്റെ വേഷഭൂഷകൾ അണിഞ്ഞ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. അതിനപ്പുറത്തു നോക്കിക്കാണാൻ കഴിവുള്ളവരായിരുന്നില്ല പഠിതാക്കളിൽ പലരും. മൃതസഞ്ജീവനി എന്ന ചെടിയുടെ മേലെ അനേകം പ്രാണികൾ വന്നിരിക്കാനിടയുണ്ടെങ്കിലും മൃതസഞ്ജീവനത്തിനുവേണ്ടി ആഘോഷധിയെ സമീപിക്കുന്ന ഹനുമന്മാർ അധികമുണ്ടാവാറില്ല.

ശ്രീനാരായണൻ നട്ടുതഴപ്പിച്ച മൃതസഞ്ജീവനികളായ 'ദർശനമാല'ി കൃതികളുടെ നിത്യോജ്ജീവകമായ ഔഷധവീര്യം കണ്ടുപിടിച്ച പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ കരുത്തുള്ള ഒരു അവിരതയത്നം ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ആരംഭിച്ചിട്ട് കാലം അധികമായിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ ആത്മവിദ്യാരതരായ സത്യാത്മികളുടെ ഹൃദയബുദ്ധികളെ സന്തർപ്പണം ചെയ്തുകൊണ്ട് അതൊരു പുണ്യനദിപോലെ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. 'ദർശനമാല', 'ആത്മോപദേശശതകം', 'ജനനീനവരത്നമഞ്ജരി', 'ദൈവദേശകം', 'അദ്വൈതദീപിക', 'കണ്ഡലിനിപ്പാട്ട്', 'ബ്രഹ്മവിദ്യാപഞ്ചകം', 'മുനിചത്വാപഞ്ചകം' മുതലായ

ആധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥങ്ങളെ അദ്വൈതബോധമേറ്റുമാത്രം വിവരണങ്ങളാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ പ്രൊഫസർക്ക് ഇതിനകം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നരകങ്കാളങ്ങളായ നമ്മുടെ ഭൃത്യ ഭവിയ്ക്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിതങ്ങളെ പാതാളശ്ശൂലാനങ്ങളിൽനിന്ന് സമുദ്ധരിച്ച് സ്വർഗ്ഗീയശാന്തി അവയ്ക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ശ്രീനാരായണ ഗംഗയാണ് ഈ ഭഗീരഥൻ ഇവിടെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതിൽ ഉയർന്ന ഒരു നവതരംഗമത്രേ ‘ചിജ്ജഡചിന്തന’ത്തിന്റെ ഈ വ്യാഖ്യാനം.

ചിത്തം ജഡവും തമ്മിലുള്ള വ്യാവർത്തനമാണ് അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ ആരംഭം എന്ന് ആത്മീയ വാദികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞരുടെയിടയിൽ പ്രാജ്ഞരായവരുടെ ചിന്താഗതിയും സമാനമത്രേ. ഐൻസ്റ്റീന്റെ പ്രപഞ്ചബോധത്തെക്കുറിച്ചുഴുതപ്പെട്ട വിശ്രുതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലിങ്കൺ ബാർനറു പറയുന്നു, ഭൗതികപ്രപഞ്ചത്തിനപ്പുറത്ത് പാരമാത്മികമായ മറ്റൊരു പ്രപഞ്ചമുണ്ടെന്നും അതിനെ മനസ്സിലാക്കുവോൾ മാത്രമേ ഭൗതികജ്ഞാനം സനാഥമാവുകയുള്ളൂവെന്നും. സൃഷ്ടിശക്തിയുടെ പരമമായ ഐക്യം അനുഭവപ്പെടുവാൻ ഈ വഴിക്കു ചിന്തിച്ചു തുടങ്ങിയാലേ ഗതിയുള്ളൂ. ചിത്തം വസ്തുവും ജഡം നിഴലുമാണ്. വസ്തുവിന്റേതാണ് നിഴൽ; നിഴലിന്റേതല്ല വസ്തു. ഇതാണ് ‘ചിജ്ജഡചിന്തന’ത്തിന്റെ മുദ്രക്കു. പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ജിജ്ഞാസുവായ യുവവിദ്വാത്മി ഇതറിയാൻ ഒരുവെട്ടു— “യത് സാക്ഷാദപരോക്ഷാത് ബ്രഹ്മ യ ആത്മാ സർവ്വാനുരന്തം മേ വ്യാപക്ഷത.”

ദേശശൃംഗങ്ങളെന്നും ബ്രഹ്മമായകളെന്നും വിദ്യാവിദ്യകളെന്നും ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഭംഗീവിശേഷം കലത്തിപ്പറയപ്പെടുന്നതെല്ലാം ചിത്തം, ജഡം എന്ന സംയുതയുഗം തന്നെ. ഈ യുഗത്തിന്റെ വിലയം അദ്വൈതാനുഭവത്തിൽനിന്ന് സംജാതമാകുന്നു. ആ അനുഭവപാരമ്യത്തെയാണ് 'ആത്മാപദേശശതക'ത്തിൽ "അഖണ്ഡമാം ചിദ്ഘനമിതു മനഘനാമൃതാഞ്ജിയാകം" എന്ന് സ്വാമികൾതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

തന്റെ മറ്റൊരാൾ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലെന്നപോലെ ഈ വ്യാഖ്യാനത്തിലും പ്രൊഫസർ ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ഗുരുദേവന്റെ ആദിമൂലചിന്തയുടെ നിർബാധശുദ്ധമായ പ്രതിഫലനമാണ്. വ്യാഖ്യാതനിരങ്കുശതപം ഉപയോഗിച്ച് മൂലകാരന്റെ ചിന്തകളുടെ നേരെ അത്യാചാരം കാട്ടുന്ന അവിനീതനല്ല അദ്ദേഹം. നാരായണപരിതാക്കൾക്ക് നിർവിശങ്കം അവലംബിക്കാവുന്ന ഒരു പണ്ഡിതന്മാണ് ഈ വ്യാഖ്യാനം. ശ്രീനാരായണഗംഗയുടെ ഉല്ലാലമായ കല്ലോലങ്ങളിലൂടെ നമ്മുടെ മുഴുവനായുള്ള എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി 'മോക്ഷസുഖാഞ്ജി'യിലെത്തിക്കുവാൻ ഈ കൃതിക്ക് നിർവ്വില്ലം സാധിക്കുമാറാകട്ടെ.

സുകുമാർ അഴീക്കോട്.

കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല,

15-9-1974.

ചിജ്ജഡചിന്തനം

കാകോടിദിവാകരരൊത്തുയരും-
പടി പാരൊടുനീരനലാദികളും
കെടുമാറു കിളുൻവരന്നൊരു നിൻ-
വടിവെന്നമിരുന്നു വിളങ്ങിടണം. 1

ഇടണേയിരുകുൻമുനയെന്നിലതി-
ന്നടിയന്നഭിലാഷമുമാപതിയേ !
ജഡമിന്നിതുകൊണ്ടു ജയിക്കുമിതി-
ന്നിടയില്ലയിരിപ്പതിലൊന്നിലുമേ. 2

നിലമോടു നെരുപ്പുനിരന്നൊഴുകും
ജലമാശുഗനംബരമഞ്ചിലുമേ
അലയാതെയടിക്കടി നലു്കക നിൻ-
നിലയിന്നിതുതന്നെ നമുക്കു മതി. 3

മതിതൊട്ടു മണംമുതലച്ചുമുണ-
ന്നിരുളോളുവുമുള്ളതു ചിന്തയമാം
ക്ഷിതിതൊട്ടിരുളോളമഹോ ! ജഡമാ-
മിതുരണ്ടിലുമായമരുന്നഖിലം. 4

അഖിലകുന്ദമതിക്കുനൈതന്നെ മതം
സുഖസാധ്യമിതെന്നു ശുക്കാദികളും
പകരുന്നു പരമ്പരയായ് പലതും
ഭഗവാനുടെ മായമഹോ ! വലുതേ. 5

വലുതും ചെറുതും നടുമദ്ധ്യവുമാ-
 യലയറുയരുന്ന ചിദംബരമേ !
 മലമായയിലാണു മയങ്ങി മനം
 നിലവിട്ടു നിവൻലയാതരുളേ.

6

അരുളേ തിരുമേനിയണഞ്ഞിടുമീ-
 യിരുളേ, വെളിയേ, യിടയേ, പൊതുവേ !
 കരുളേ, കരുളികലിരിക്കുമരം-
 പൊരുളേ, പുരിമുന്തുമെരിച്ചവനേ !

7

ഏരികയുതിലേന്തിയിറങ്ങിവരും
 തിരുമേനി ചിദംബരമെന്നരുളും
 പുരിതന്നിലിരുന്നു പുരംപൊരിചെ-
 യ്ക്കരുളുന്നതുതന്നെയൊരടഭൂതമാം.

8

പുതുമാംകനി പുത്തമുതേ, ഗുളമേ,
 മധുവേ, മധുരക്കനിയേ, രസമേ,
 വിധിമധ്യവരാടി തിരഞ്ഞിടുമെൻ
 പതിയേ, പദപങ്കജമേ ഗതിയേ.

9

ഗതി നീയടിയന്നു ഗജത്തെയുരി-
 ച്ചുകൊണ്ടുടചാർത്തിയ ചിന്തയമേ,
 ചതിചെയ്യുമിരുട്ടൊരുജാതി വിട്ടു-
 ന്നതിനിന്നടിയന്നരുളേകണമേ.

10

ഒം

ചി ജ്ജ ഡ ചി ന്ത ന .

‘ശിവാരവിന്ദം’ വ്യാഖ്യാനം

അരവിന്ദഗുരുവന്ദേ
വേദാന്തശിവരൂപിണം
സച്ചിദാനന്ദമാത്മാനം
സർവ്വാത്മകമനാമയം

ചിത്തം ജഡവും

നിലനില്പിന്റെ പൂർണ്ണരഹസ്യം ഭാരതീയരായ
ജ്ഞിമാർക്ക് സൂര്യതുല്യം തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു തെ
ളിച്ചു കാട്ടിത്തരാൻ അത്യന്തം ലളിതങ്ങളായ അനേകം
വിചാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ അവർ മുന്നോട്ടു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അ
ത്തരം വിചാരമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സുതരാം ലളിതമായ ഒന്നാ
ണ് ചിജ്ജഡചിന്തനം. ചിത്തിനെയും ജഡത്തെയും
കുറിച്ചുള്ള ചിന്തനമാണ് ചിജ്ജഡചിന്തനം. വേദാന്ത
കൃതികളിൽ സവിസ്തരം നിർദ്ദേശിച്ച ചർച്ചകൾക്കു വിഷ
യമായിട്ടുള്ള ഈ ചിന്താപദ്ധതിയുടെ സമഗ്രചർച്ചയുൾ
ക്കൊള്ളുന്നതാണ് ഗുരുദേവന്റെ ‘ചിജ്ജഡചിന്തനം’
എന്ന ചെറുകൃതി. അധികവും പച്ചമലയാളവാക്കുകളാ

കുറിക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പ്രൗഢവേദാന്തകൃതിയാണിത്. ഇന്നുണ്ടാകുന്ന താളപയങ്ങളൊപ്പിച്ചു പാടി രസിക്കാവുന്ന പത്തു കൊച്ചുപദ്യങ്ങളിൽ പൂർണ്ണസത്യം തെളിച്ചു കാട്ടിത്തരാൻ കഴിവുള്ള വേദാന്തചിന്ത ഉള്ളടക്കം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. പ്രാസഭംഗിയും ശബ്ദശൃംഗാരവും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ വാഗ്ദേവിയെ വശപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ക്രാന്തദർശിയായ ഒരു കവിയെയും നമുക്ക് ഈ കൃതിയിൽ കാണാൻ കഴിയും. സർവ്വോപരി സിദ്ധാന്തത്തെക്കുറിച്ചു അതു സാധനമെന്തു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള അനുഭവത്തിന്റെ വിവരണവും മാധുര്യവും ഈ കൃതിക്ക് ദിവ്യമായ ഒരു പരിവേഷം ചാർത്തി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു സത്യാനേചക്ഷിക്ക് സന്തതസമ്മാലിയാക്കാൻ പറ്റിയതാണ് 'ചിജ്ജഡചിന്തനം' എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ചിത്തേന്ത്, ജഡമേന്ത് ? ദൃഷ്ടം, ദൃശ്യം; ധർമ്മി, ധർമ്മം; വിഷയി, വിഷയം; ക്ഷേത്രജ്ഞൻ, ക്ഷേത്രം; പുരുഷൻ, പ്രകൃതി; സത്യം, മായ; ആത്മാവ്, ശരീരം; അക്ഷരം, ക്ഷരം; പരം, അപരം; സത്തു്, അസത്തു്; എന്നിവയെല്ലാം യഥാക്രമം ചിത്തിന്റെയും ജഡത്തിന്റെയും പര്യായങ്ങളായി ഗണിക്കാവുന്നവയാണ്. മനനനിദീയാസനങ്ങളിൽ കൂടി നിലനില്പിന്റെ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന സത്യാനേചക്ഷുസ് നിലനില്പിന്റെ മാഗങ്ങളായി രണ്ടു രണ്ടു ഘടകങ്ങളേയുള്ളൂ എന്ന് വ്യക്തമായി വേർതിരിഞ്ഞു. ആ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ് ചിത്തം ജഡവും. എല്ലാ തലത്തിലും നില

നീല്പിനെ അനുഭവിക്കുന്ന ബോധമാണ് ചിത്തം. സ്വയം അനുഭവമെന്നുമില്ലാതെ കേവലം ചിത്തിന്റെ അനുഭവത്തിനു പാത്രമാവുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന ഘടകമാണ് ജഡം. ചുരുക്കത്തിൽ നിലനില്പിന്റെ എല്ലാ ഘട്ടത്തിലും അനുഭവിക്കുന്നതു ചിത്തം, അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതു ജഡം. ഭോക്താവും ചിത്തം, ഭോജ്യം ജഡം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ചിത്തം ജഡവും ഇടകലർന്നവയാണ് സൂക്ഷ്മങ്ങളും സ്ഥൂലങ്ങളുമായ എല്ലാ പ്രപഞ്ചാനുഭവങ്ങളും.

ചിത്തിനെയും ജഡത്തെയും വേർതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? ഉണ്ടായി നശിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നതൊക്കെ ജഡമാണ്. ഉണ്ടാകാത്തതും നശിക്കാത്തതുമായ ശാശ്വതസത്തയാണ് ചിത്തം. ജനനം, വളർച്ച, ക്ഷയം, നാശം ഇവയൊക്കെ ജഡത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളാണ്. ഒരു സ്വഭാവപരിണാമവുമില്ലാതെ എന്നുമൊന്നുപോലെ വിലസുന്നതാണ് ചിത്തം. നിരന്തരം പരിണമിക്കുന്നതും ഒരിക്കലും പരിണമിക്കാത്തതുമായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളുടെ കൂടിക്കലർപ്പാണ് പ്രപഞ്ചമെന്നറിഞ്ഞാൽത്തന്നെ സത്യവും അസത്യവും വേർതിരിഞ്ഞുകിട്ടും. ഉണ്ടായി നശിക്കുന്നത് അസത്യം. ഉണ്ടാകാതെ നശിക്കാതെ കാണപ്പെടുന്നതു സത്യം. ഈ നിവൃപനമനുസരിച്ച് ജഡത്തിന്റെ വ്യാപ്തി ഏതുവരെയകാം? അതിസൂക്ഷ്മമായ ശക്തിസ്സന്ദനംവരെ ജഡമെന്നാണ് വേദാന്തം പണ്ടുപണ്ടേ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. അപഞ്ചലവും അപരിണാമിയുമായ ചിത്തിൽ അഥവാ

ബോധത്തിൽ ജഡാത്മികമായ ശക്തി അതിസൂക്ഷ്മമായ സ്വപ്നനമാരംഭിക്കുന്നതോടെ ഒരു ശൂന്യതയുടെ പ്രതീതി ഉളവാകുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു് ആകാശം അഥവാ സ്വപേസ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചഘടകം. ആകാശം അറിയപ്പെടുന്നതായതുകൊണ്ടു് അതു ജഡമാണു്. അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ സർവ്വത്ര കളിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടു് ചിത്തു് അതിനെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ചിത്തിനെ സാക്ഷാത്കരിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീനാരായണഗുരുദേവനെപ്പോലുള്ളവർക്കു് പ്രത്യക്ഷമായി തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. 'ആരേമാപദേശശതക'ത്തിലെ രണ്ടാം പദ്യത്തിൽ 'പരവെളിയിലെ ഭാനമാനെ'ക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ഈ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണു്. 'ചിജ്ജഡചിന്ത'ത്തിലെ ഒന്നാം പദ്യം പൂർണ്ണമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഈ അനുഭവരഹസ്യം കരേന്ദ്രിയിൽ തെളിയുന്നതാണു്. ഈ ആദ്യജഡത്തെ ഉപനിഷത്തുകൾ 'അവ്യക്തം' എന്ന പദംകൊണ്ടാണു് വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. നാമരൂപങ്ങൾ വേർതിരിയാത്ത ശൂന്യസ്ഥിതി എന്നാണു് 'അവ്യക്ത'ശബ്ദത്തിനർത്ഥം. അതിസൂക്ഷ്മമായ ഈ സ്പന്ദനഘട്ടത്തിൽനിന്നും ശക്തി കരേന്ദ്രിയിൽ പ്രകടരൂപത്തിൽ സ്പന്ദിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതോടെയാണു് 'പ്രാണൻ' അഥവാ ആധുനിക ശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധമായ 'എൻർജി' ആവിർഭവിക്കുന്നതു്. പ്രകാശമായ ഈ പ്രാണനെ ഉപനിഷത്തുകൾ 'മഹാനാത്മാ' എന്നും ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ 'മഹത്തത്വ'മെന്നും വിളിക്കുന്നു. ഫീൽഡ്ഗേർനെയും പ്രജാപതിയെന്നും സത്യാബ്ജലിയെന്നും

ഇങ്ങിനെ വിവിധ നാമങ്ങളിൽ ഈ സ്വന്തനഘട്ടം അറി
യപ്പെടുന്നുണ്ട്. തുരുത്തേവൻ ആത്മോപദേശശതകത്തിൽ
'കേവലത്തിൻമഹിമ' എന്നാണിതിനു പേരിട്ടിരിക്കുന്ന
തു്. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ വിത്തുവൃക്ഷത്തെയെന്ന
പോലെ ഈ സ്വന്തനഘട്ടം തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചുവച്ചിരി
ക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പേരുകളൊക്കെ അനപത്നങ്ങളാ
ണ്. ജഡാവിർഭാവത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടമാണ് എ
ന്നർജി. എന്നർജി സൂക്ഷ്മജഡമാണെന്നു് ഇന്നു് ആധു
നികശാസ്ത്രം സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏതിൽ
നിന്നോ സ്പന്ദിച്ചുണ്ടായി പരിണമിച്ച മറയുന്നതായതു
കൊണ്ട് ജഡനിർവ്വചനം ഇതിനു യോജിക്കുകയും ചെ
യ്യുന്നു. അപഞ്ചലമായ ചിത്തിനുള്ളിൽ സ്പന്ദിച്ചുയര
ുന്നതായതുകൊണ്ട് പ്രാണനിലെ ഓരോ സ്വന്തനവും ബോ
ധാംശം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.
സ്പന്ദനം അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുവും അതിലെ ബോധം
അറിയുന്ന വസ്തുവുമാണ്. പ്രാണനിലെ അഥവാ എ
ന്നർജിയിലെ സ്പന്ദനാംശം ജഡവും അതിനെ അറി
യുന്ന ബോധം ചിത്തമാണെന്നു ചുരുക്കം. നേരത്തേ
ആകാശം എന്ന അനുഭവത്തിലെ ശൂന്യാംശം ജഡവും
അതിനെ അറിയുന്ന ബോധം ചിത്തമെന്നു് വേർതിരി
ഞ്ഞതുപോലെ. പരിണാമഘട്ടങ്ങൾ മാറുന്നതോടെ ജഡ
ത്തിന്റെ രൂപം മാറുന്നു. ആകാശത്തിൽ ജഡാംശം
ശൂന്യമായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രാണനിൽ ജഡാംശം സ്പന്ദ
നമാണ്. എന്നാൽ ഈ രണ്ടിനെയും അനുഭവിക്കുന്ന
ബോധം മാറാമില്ലാത്ത ബോധം തന്നെയാണു്. അറി

യുന്ന ബോധം എവിടെയും ബോധം തന്നെയല്ലേ ? ജഡാവിർഭാവത്തിലെ രണ്ടാം ഘട്ടമാണ് പ്രാണൻ അഥവാ എനർജി. ഈ എനർജിയാണ് വീണ്ടും സ്പന്ദനത്തിന് ഗതിവേഗംകൂട്ടി മറ്റു ഭൂതങ്ങളായി പരിണമിച്ചു പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്ന് ആധുനികശാസ്ത്രംപോലും സമ്മതിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇനി കൂടുതൽ വിവരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. തുടർന്നുണ്ടായ എല്ലാ ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങളിലും അവയെ അറിഞ്ഞനുഭവിക്കുവാൻ ബോധംകൂടിക്കൂടെ മാറാവുമില്ലാതെ കടന്നുവരുന്നു എന്ന് കാണേണ്ടതാണ്. ബോധമില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ജഡപരിണാമങ്ങളെ ആരറിയുവാനാണ്; ആരനുഭവിക്കുവാനാണ് ? ഈശൻ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അതിൽ കടന്നുനിന്നു എന്നും ഈ പ്രപഞ്ചം ഈശനാൽ ആവസിക്കപ്പെടുന്നതാണ് എന്നുംമറ്റും ഉപനിഷത്തുക്കൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് ഈ ശാസ്ത്രീയമായ സൃഷ്ടിരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ തന്നെയാണ്. പഞ്ചഭൂതങ്ങളും സൂക്ഷ്മദ്രാവി സൗരയൂഥഘടകങ്ങളുമെല്ലാം ഇങ്ങിനെ ബോധാനുപ്രവിഷ്ടങ്ങളായ ജഡപരിണാമങ്ങളാണെന്നു കാണേണ്ടതാണ്.

സമഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തെ വിട്ടിട്ട് വ്യഷ്ടിയുടെ നേർക്കു തിരിയുന്നതോടെ വ്യക്തങ്ങളായ ചില ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങൾ ഓരോ വ്യക്തിക്കും അവനവന്റെ ഉള്ളിൽ നോക്കിക്കാണാവുന്നതാണ്. പ്രാണസ്പന്ദനത്തിൽനിന്നും ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെ സ്ഫുരിക്കുന്ന അഹങ്കാരം, അഹങ്കാരത്തിൽനിന്ന് നിശ്ചയാത്മികമായ

ബുദ്ധി, ബുദ്ധിയിൽനിന്നും സങ്കല്പാത്മകമായ മനസ്സ്, മനസ്സിൽനിന്നും ജ്ഞാനകേന്ദ്രീയങ്ങൾ, ഒടുവിൽ ഇന്ദ്രിയസംഘാത രൂപത്തിലുള്ള സ്ഥൂലദേഹം ഇവയെല്ലാം വ്യക്തിയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങളാണ്. ഒരു വ്യക്തിക്ക് തന്നിലുള്ള ഈ ഘട്ടങ്ങളെല്ലാം വ്യക്തമായി അറിയുവാനും അനുഭവിക്കുവാനും കഴിയുന്ന തുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവയിലൊക്കെ അറിയുന്നതായ ചിത്തം അഥവാ ബോധം ഒരു മാറ്റവും കൂടാതെ ബോധമായിത്തന്നെ കടന്നു നില്ക്കുന്നുവെന്നും സ്ഥൂലമാണല്ലോ. ചുരുക്കത്തിൽ സമഷ്ടിപ്രപഞ്ചത്തിൽ ആകാശം, പ്രാണൻ എന്നു തുടങ്ങി ഇങ്ങോട്ട് മാറ്റാൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന കട്ടി പിടിച്ച പദാത്മങ്ങൾവരെ എല്ലാം ജഡരൂപങ്ങളാണ്. വ്യക്തിയിലാകട്ടെ പ്രാണസ്ഥാനം, അഹങ്കാരം എന്നു തുടങ്ങി സ്ഥൂലശരീരം വരെയുള്ള എല്ലാ പരിണാമഘട്ടങ്ങളും ജഡരൂപങ്ങളാണ്. പ്രപഞ്ചത്തിലായാലും വ്യക്തിയിലായാലും മേൽപ്പറഞ്ഞ ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങളിൽ കടന്നുനിന്ന് അവയെ അറിയുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാറ്റമില്ലാത്ത ബോധമാണ് ചിത്തം. ഇവ രണ്ടുംകൂടി കലരാതെ സൂക്ഷ്മമോ സ്ഥൂലമോ ചെറുതോ വലുതോ ആയ യാതൊരു പ്രപഞ്ചാനുഭവവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇക്കാര്യമാണു ഭഗവാൻ ഗീത പതിമൂന്നാമദ്ധ്യായം ഇരുപത്താറാം ശ്ലോകത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് :-

യാവത് സംജായതേ കിഞ്ചിത്
 സത്തപം സ്ഥാവരജംഗമം
 ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞ സംയോഗാത്
 തദപിദ്ധി ഭരതർഷഭ.

അർജ്ജുന, ഈ ലോകത്തു് സ്ഥാവരമോ ജംഗമമോ ആയി ഉണ്ടാകുന്നതെന്തും ക്ഷേത്രത്തിന്റെയും അഥവാ ജഡത്തിന്റെയും ക്ഷേത്രജ്ഞന്റെയും അഥവാ ചിത്തിന്റെയും പേർ പൂകൊണ്ടാണെന്നറിയൂ.

ചിത്തു് സത്യം ജഡം അസത്യം

പ്രപഞ്ചാനുഭവം ചിജ്ജഡങ്ങളുടെ സംയോഗമാണെങ്കിൽ ഇവയുടെ സ്വരൂപം വേർതിരിച്ചറിയുന്നതോടെ സത്യാസത്യങ്ങൾ തെളിയുമല്ലോ. സ്വയം അറിഞ്ഞു് മറ്റുള്ളവയേയും അറിയുന്നതു സത്യം; എന്നുവെച്ചാൽ സ്വാനുഭവത്തോടെ സ്വയംപ്രകാശിക്കുകയും മറ്റുള്ളവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതേതോ അതു സത്യം. സ്വാനുഭവമില്ല; അതുകൊണ്ടു് സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നില്ല; ഇക്കാരണത്താൽ മററൊന്നിനേയും അറിയാനുള്ള കഴിവില്ല; സ്വന്തം നിലനില്പുതന്നെ വേറൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചുമാത്രം; ഇങ്ങിനെയുള്ളതു് അസത്യം. ഈ ലക്ഷണപ്രകാരം ചിത്തു് സത്യം, ജഡം അസത്യം. എങ്ങും മാറാമില്ലാതെ വിലസുന്നതു് സത്യം; സഭാ ജനിച്ചും മരിച്ചും രൂപം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് അസത്യം. ഈ നിലയിലും ചിത്തു സത്യം ജഡം അസത്യം.

ചിത്രം ജഡവും വേർതിരിയുമോ ?

ചിത്രജഡസംയോഗമാണ് പ്രപഞ്ചം. ചിത്രം സത്യവും ജഡം അസത്യവുമാണ്. ഇത്രയും ധരിച്ചാൽ ഇനി അന്വേഷിക്കാനുള്ളത് ചിത്രം ജഡവും വേർതിരിയുമോ എന്നാണ്. ചിത്തിൽ ഒന്നുമാറി മറ്റൊന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ജഡത്തിന് ചിത്രമായുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യമല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അങ്ങിനെയൊന്നുകിൽ ചിത്തിൽനിന്നും ജഡത്തെ മാറ്റാൻ എന്താണുപായം ? യുക്തിക്കു വെളിപ്പെട്ടുകിട്ടിയ ആശ്ചര്യകരമായ പ്രപഞ്ചസത്യം പ്രായോഗികമായി പരീക്ഷിച്ചറിയേണ്ട ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോഴാണ് ഈ ചോദ്യം ആവിർഭവിച്ചത്. ചിത്രം ജഡവും വേർതിരിയുമോ എന്ന കാര്യം അനുഭവമണ്ഡലത്തിലാണല്ലോ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കേണ്ടത്. പ്രപഞ്ചം എത്ര മഹത്തായാലും എത്രകണ്ടു വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞതായാലും അതിലെ അനുഭവമണ്ഡലം വ്യക്തിയുടെ അന്തഃകരണമാണ്. അതുകൊണ്ട് ചിത്രജഡധിപിതനം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാനുള്ള ഒരേയൊരിടം വ്യക്തിയുടെ അന്തഃകരണം മാത്രമാണെന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇക്കാരണത്താലാണ് പുറമേ സത്യത്തെത്തിരുന്ന ആധുനിക ശാസ്ത്രജ്ഞന് പ്രപഞ്ചരഹസ്യം ഒരിക്കലും പിടികിട്ടുകയില്ല എന്ന് വേദാന്തം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. അനുഭവമണ്ഡലം അന്തഃകരണമായതുകൊണ്ട് ശ്രീനാരായണഗുരുദേവനെപ്പോലെയുള്ള ഭാരതീയ സത്യാന്വേഷികർ ആദ്യ

മായി അന്തഃകരണസ്വരൂപം ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അന്തർമുഖമായി അവർ അന്തഃകരണത്തെ പരിശോധിച്ചു. തുടന്ന് അന്തഃകരണത്തിന്റെ അഥവാ മനസ്സിന്റെ സ്വരൂപം തെളിഞ്ഞു. ബോധത്തിൽ പ്രാണസ്തന്ദനത്തെ ആശ്രയിച്ചു പൊന്തിമറയുന്ന വിചാരവികാരങ്ങളുടെ പ്രവാഹമാണു മനസ്സ്. ഈ പ്രവാഹം തടയപ്പെട്ടാൽ പ്രാണസ്തന്ദനംതന്നെ തടയപ്പെടും. തുടന്ന് ഇവയെ നിരോധിക്കുന്ന ബോധം ശുദ്ധരൂപത്തിൽ അചഞ്ചലമായി നെളിയുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യം ബോധ്യപ്പെട്ടതോടെ മനനധ്വാനങ്ങൾ ദൃഢമായി അഭ്യസിച്ച് ബോധപൂർവ്വം അന്തഃകരണപ്രവാഹത്തെ തടയാൻ അവർ യത്നിച്ചു. അതോടെ പ്രാണസ്തന്ദനമുൾപ്പെടെയുള്ള ജഡാന്തരഭവങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി അചഞ്ചലമായ ശുദ്ധബോധം സ്വസ്വരൂപമായി സൂര്യതുല്യം തെളിയുന്നതു കാണാറായി. ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ സ്വയം അന്തഃകരണപ്രവാഹത്തെത്തടഞ്ഞു വിസ്തൃതകരമാവണം അനുഭവിച്ച ചിത്സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപമാണദ്ദേഹം 'ചിജ്ജഡചിന്തനം' എന്ന കൃതിയിലെ ഒന്നാംപദ്യംകൊണ്ടു വീവരിക്കുന്നത് :-

1

ഒരുകോടിഭിവാകരരൊത്തുയരം-
പടി പാരൊടുനീരനലാദികളും
കെടുമാറു കിളൻവരന്നൊരു നിൻ-
വടിവെന്നുമിരുന്ന വിളങ്ങിടണം.

ഒരുകോടി ദിവാകരരൊത്തുയരംപടി = കോടി സൂ
 ുന്മാർ ഒരുമിച്ചുദിച്ചുയരുന്നതുപോലെ; പാരൊടുനീര
 നലാദികളും = ഭൂമി, ജലം, അഗ്നി തുടങ്ങിയ എല്ലാ
 പഞ്ചഭൂതജഡങ്ങളും; കെടുമാറു = മാഞ്ഞുമറയുമാറു;
 കിളൻവരുന്ന = വ്യക്തമായി തെളിയുന്ന; നിൻവടിവു
 = ശുദ്ധചിന്താത്രമായ ഭഗവദ്ഭൂപം; എന്നും = എല്ലാ
 യോഗം; ഇരുന്ന വിളങ്ങിടണം = വിട്ടുപോകാതെ അന്ന
 ഭവസ്വരൂപമായി വർത്തിക്കണം.

കോടിസൂത്രന്മാർ ഒരുമിച്ചുദിച്ചുയരുന്നതുപോലെ
 ഭൂമി, ജലം, തേജസ്സ് തുടങ്ങിയ എല്ലാ പഞ്ചഭൂതജഡ
 ങ്ങളും മാഞ്ഞുമറയുമാറു വ്യക്തമായി തെളിയുന്ന ശുദ്ധ
 ചിന്താത്രമായ ഭഗവദ്ഭൂപം എല്ലായ്പ്പോഴും വിട്ടുപോകാ
 തെ അന്നഭവസ്വരൂപമായി വർത്തിക്കാൻ ഇടവരണം.

കോടിദിവാകരതുല്യം കണ്ടെത്താവുന്നതാണ്
 ആത്മസത്യം

ചിത്തിൽനിന്നും സ്പന്ദിച്ചുയരുന്ന ശക്തി ആദ്യ
 മാഹി ജഡസൂത്രയുടെ പ്രതീതിയുളവാക്കി ചിത്തിന്റെ
 പൂർണ്ണരൂപം മറയ്ക്കുന്നു. അക്കാരണത്താലാണ് എങ്ങും
 നിറഞ്ഞുതിങ്ങുന്ന ബോധസ്വരൂപമായ വസ്തു സാധാരണ
 ക്കാർക്ക് മറഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നത്. ഇക്കാര്യം ഭഗവാൻ
 ഗീത ഏഴാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഇങ്ങിനെ വെളിപ്പെടുത്തിയി
 രിക്കുന്നു :-

നാഥം പ്രകാശം സമ്യഗ്
 യോഗമായാസമാവൃതം

മുഖേനാ നാഭിജാനാതി
ലോകോ മാമജമവ്യയം.

ഗീ. 7-25

ജഡസൃഷ്ടിക്കായി മുതിരുന്ന ഏന്റെ ശക്തിയായ മായയാൽ മറയ്ക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ എല്ലാക്കും നേരിട്ട കാണാൻ പറ്റുന്നില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ ജനിക്കാത്തവനും നശിക്കാത്തവനാണെന്ന് അജ്ഞതയിൽ മുങ്ങിപ്പോയ ലോകം അറിയുന്നതേയില്ല. ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ വസ്തുവിനെ അനുഭവമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും അകറ്റിക്കളയുന്നതുകൊണ്ട് ജഡശക്തിയുടെ സ്വരൂപം അജ്ഞാനമാണെന്നു സ്പഷ്ടം. അങ്ങിനെ അജ്ഞാനംകൊണ്ട് ജ്ഞാനം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഭഗവാൻ അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നത് :-

അജ്ഞാനേനാപൃതം ജ്ഞാനം
തേന മഹ്യന്തിജന്തവഃ

ഗീ. 5-15

അജ്ഞാനംകൊണ്ട് ജ്ഞാനം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ജീവികൾ സംസാരരൂപത്തിൽ മോഹിച്ചുപോകുന്നത്. ഈ അജ്ഞാനമറയെ പൊളിച്ചു മാറ്റാനുള്ള ഉപായം പ്രാണസ്തന്ദനരൂപമായ മനസ്സിനെ നിരോധിക്കുകയാണെന്നു കണ്ടുവല്ലോ. മനസ്സിനെ നിരോധിക്കപ്പെടുന്തോറും ജഡദൃശ്യങ്ങൾ അകന്നകന്ന് ബോധം തെളിയാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഏതുപ്രകാരത്തിലാണു

തെളിയുക ? മേഘപലം മാറി സൂര്യൻ തെളിയുന്നതു പോലെ. സൂര്യനടിച്ചാൽ എങ്ങിനെ ഇരുട്ടു മാറി പട്രം ഫ്ലാമിംഗ് വേർതിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നുവോ അതുപോലെ സത്യമേതു്, അസത്യമേതു് എന്നു വ്യക്തമായി അനുഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ബോധം തെളിയുന്നു എന്നു സാരം. അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിലെ പതിനാറാം ശ്ലോകത്തിൽ ഭഗവാൻ ഇക്കാര്യം തെളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് :-

ജ്ഞാനേന തദജ്ഞാനം
യേഷാം നാശിതമാത്മനഃ
തേഷാമാഭിപ്രവദ്ജ്ഞാനം
പ്രകാശയതി തത്പരം.

ബോധോദയത്തോടെ അജ്ഞാനമറി അകലുന്നു. അജ്ഞാനമകന്നവർക്കു് ബോധം ജ്വലദർശനങ്ങൾക്കുപോലുള്ള സത്യത്തെ സൂര്യതുല്യം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. ഈ സാക്ഷാത്കാരം സ്വയം അനുഭവിച്ചാനന്ദിച്ച ഗുരുദേവൻ തന്റെ സത്യദർശനത്തിന്റെ ദാർഢ്യം നന്നെ കൂടി ഉറപ്പിക്കുവാനാണു് 'കോടിദിവാകർ'തുല്യം അതിനെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭാരതീയരുടെ സത്യദർശനത്തിന്റെ സംശയാതീതമായ സുവ്യക്തതയാണു് ഈ പ്രഖ്യാപനംകൊണ്ടു് തെളിയുന്നതു്. ഒരിടത്തല്ല ഗുരുദേവൻ പലയിടത്തു് ഇതു പ്രഖ്യാപിച്ചുകാണുന്നു. ആത്മാവഭേദശതകത്തിലെ പ്രഖ്യാപനം നോക്കുക :-

ഒരു പതിനായിരമാദിത്യേയരൊന്നായു്
വരുവതുപോലെ വരും വിവേകവൃത്തി;

അറിവിനെ മുട്ടമനിത്വമായയാമി-
യിരുളിനെയിൻമുട്ടമാടിസൂര്യനത്രേ.

ആത്മാ—35

ജഡങ്ങളെ ഒഴിച്ചുമാറി നിത്യമേതു് അനിത്യമേതു് എന്നു വേർതിരിക്കുന്ന ബോധം പതിനായിരം സൂര്യന്മാരൊന്നിച്ചുടിച്ചയരുന്നതുപോലെ ആവിർവിക്കും. അറിവിനെ മുട്ടിയിരുന്ന അനിത്യജഡാത്മകമായ മായാമറയെ പൊളിച്ചുമാറിക്കൊണ്ടുയരുന്ന ഈ ബോധമത്രേ ഉദയാസ്തമനങ്ങളുറ്റ ആദിസൂര്യൻ അഥവാ പ്രപഞ്ചത്തിനാദികാരണമായ സത്യവസ്തു. ഹൃദയാകാശത്തിലെ സൂര്യനെന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'പരവെളിതന്നിലുയർന്ന ഭാനുമാൻ' എന്നാണു് ഈ സാക്ഷാത്കാരാനുഭവത്തെ 'ആത്മാപദേശശതക'ത്തിലെ രണ്ടാം പദ്യത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

സത്യമായ ചിത്തു് അസത്യമായ ജഡത്തെ പുറംതള്ളിക്കൊണ്ടാണു് തെളിയുന്നതു്

സ്വയം നിലനില്പിന്റെ അനുഭവം ഇല്ലാത്ത കാഴ്ചയാണു് ജഡം. ജഡത്തിന്റെ നിലനില്പു് ബോധത്തെ ആശ്രയിച്ചു മാത്രമാണു്. ബോധം കൈവെടിഞ്ഞാൽ ജഡം ഇല്ലാതാകുന്നു. ബോധമാകട്ടെ അന്തഃകരണമെന്ന ഉപകരണത്തിലൂടെയാണു് ബാഹ്യജഡദൃശ്യങ്ങളെ വെളിവാക്കുന്നതു്. ഈ ഉപകരണത്തെ നിർമ്മിക്കുന്നതു ബോധത്തിലെ പ്രാണസ്തന്ദനവും. അപ്പോൾ ജഡപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാരായണവേദാണു് പ്രാണസ്പന്ദ

നവും അന്തഃകരണവും. ജഡരൂപമായ പ്രപഞ്ചവൃക്ഷ
 മന്ത മുറിച്ചുതള്ളാൻ ഈ നാരായണേരു പിഴുതെറി
 ള്കാൻ മതിയെന്നു സ്തബ്ധമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ്
 പ്രപഞ്ചമാകുന്ന പേരാൽവൃക്ഷത്തെ അസംഗശസ്ത്രം
 കൊണ്ടു മുറിച്ചുതള്ളാൻ ഗീത പതിനഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിൽ
 ഭഗവാൻ അർജ്ജുനനോടു് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. അസം
 ഗശസ്ത്രത്തിന്നു മുൻപുകൂട്ടി സങ്കല്പങ്ങളെ മുറിച്ചുതള്ളുന്ന
 മായാഗിക്ക് ഏകാന്തധ്യാനം സമാധിരൂപേണ പരിണമി
 ക്കുന്നു. തുടന്ന് പഞ്ചഭൂതനിർമ്മിതമായ ജഡപ്രപഞ്ച
 ത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മസ്ഥൂലഘട്ടങ്ങൾ ഉള്ളിൽനിന്നും അക
 ലുന്നു. ശബ്ദസ്पर्ശരൂപരസഗന്ധങ്ങളാണ് പഞ്ചഭൂതങ്ങ
 ളുടെ സൂക്ഷ്മരൂപങ്ങൾ. ഇവകൂടിച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യ
 ശരീരങ്ങളാണ് സ്ഥൂലരൂപങ്ങൾ. സമാധിയിലുറയ്ക്കുന്ന
 ചിത്തത്തിന് ഈ എല്ലാ ഘട്ടങ്ങളും മാറിക്കിട്ടുന്നതോടെ
 യാണ് ബോധം സൂര്യതുല്യം തെളിയുന്നത്. ഈ സാ
 ക്ഷാത്കാരരഹസ്വമാണ് “പാരോഽനീരലനാദികളും
 കെടുമാറു്” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു് വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കു
 ന്നതു്. ഇവിടെ ‘ആദി’പദംകൊണ്ടു് സൂക്ഷ്മസ്ഥൂലജഡ
 പരിണാമഘട്ടങ്ങളെല്ലാം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു
 കാണേണ്ടതാണ്. നാമരൂപാത്മകമായ അറിവു്, അറി
 യപ്പെടുന്ന പദാർത്ഥം, അറിയുന്നയാൾ എന്നിങ്ങിനെ
 മൂന്നു പുടങ്ങളായി തിരിഞ്ഞതാണ് അന്തഃകരണം പ്രവ
 ര്ത്തിക്കുന്നതു്. ജഡദർശനങ്ങൾ അകലുന്നതോടെ അന്തഃ
 കരണത്തിന്റെ ഈ മൂന്നു തിരിവുകളും അന്തർദ്ധ്യാനം
 ചെയ്യുന്നു. അതിനാലാണ് ഈ അനുഭവദശയെ ‘ആ

തോപദേശശതക'ത്തിലെ പതിനാലാം ശ്ലോകത്തിൽ "തൃപ്തിമുദിഞ്ഞു തെളിഞ്ഞിടുന്ന ദീപ"മായി ഗുരുഭാവൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സമാധാനഭാവം പരിപകൃതമാവാത്തീടത്തോളം വ്യവഹാരദശയിൽ യോഗിചിത്തം ഈ സത്യത്തെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ വിസ്തരിച്ചുപോയി എന്നുവരാം. അങ്ങിനെ സംഭവിക്കാതെ, ചിത്താൺ സത്യമെന്ന സമാധിയിൽ തെളിഞ്ഞ വസ്തുസ്ഥിതി വ്യവഹാരവേളയിലും സദാ സ്തരിക്കാൻ കഴിയണമെന്നാണ് "എന്നുമിരുന്നവിളങ്ങിടണം" എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടുപേക്ഷിക്കുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ അസത്യരൂപങ്ങളായ ജഡാനുഭവങ്ങളെയെല്ലാമകറ്റി സൂർയ്യപ്രകാശം ചിത്തായ സത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും ആ സാക്ഷാത്കാരാനുഭവം തുടൻ നിലനിൽക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ ലോകത്തു വ്യവഹരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുമാണ് സാധാനുഭവദർശ്യത്തോടെ ഗുരുഭാവൻ ഒന്നാം പദ്യത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ഈശ്വരകാരണ്യംകൊണ്ടേ സത്യം വെളിപ്പെട്ടു

ജഡത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ബോധാംശമാണു ജീവൻ. ഓരോ ശക്തിസ്തന്ദനത്തിലും ബോധാംശം പ്രതിബിംബിക്കുന്നതോടെയാണ് ജീവൻ ആവിർഭവിക്കുന്നത്. എല്ലാ ജീവികളുടെയും ഉള്ളിൽ 'ഞാൻ, ഞാൻ' എന്നിങ്ങനെ ഈ ജീവൻ സദാ സഹൃദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബോധാംശമായ ജീവൻ അഖണ്ഡമായ സമ്പൂർണ്ണബോധത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ചു അതുമായി

യോജിക്കുന്നതാണല്ലോ മോക്ഷം അഥവാ സ്വരൂപസാക്ഷാത്കാരം. അഹങ്കാരരൂപത്തിലുള്ള ജീവൻ തന്റെ വേർതിരിഞ്ഞ വ്യക്തിത്വം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണിതിനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം. വ്യക്തിബോധത്തിന്റെ പ്രാബല്യം കറയ്ക്കാനുള്ള ആദ്യപടിയാണ് തന്റെ പ്രഭുവായി ഒരു സർവ്വേശ്വരനെത്തന്നെ അംഗീകാരം. അതംഗീകരിച്ച കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എല്ലാം ആ ഭഗവാനിൽ അർപ്പിച്ചു തന്നെ മുക്തനാക്കാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള അർപ്പണബുദ്ധിയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഫലമായി അഹങ്കാരത്തിന്റെ വേർതിരിവും പ്രാബല്യവും മങ്ങിത്തുടങ്ങും. അതോടെ ജീവൻ വിപുലമായ രാശിയും ലഭിച്ചു വികസിക്കാനുള്ള വഴി തെളിയും. തുടന്ന് ശാന്തിയും ആനന്ദവും നിമിഷപ്രതി വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതായി അനുഭവപ്പെടും. അഹന്തയുടെ മയപ്പെടലോടുകൂടി ഇങ്ങിനെ പെരുകിപ്പെരുകി വരുന്ന വസ്തുബോധവും ആനന്ദവും തന്നെയാണ് ഈശ്വരകാരണ്യം. അഹന്തയുടെ പ്രാബല്യം കുറഞ്ഞാൽ ഈ കാരണ്യം ഏതു സത്യാനേപക്ഷിക്ക് സ്വാഭാവികമായി അനുഭവപ്പെടും. അഹന്തയുടെ പ്രാബല്യം കറയ്ക്കാനുള്ള സുഗമമായ മാർഗ്ഗമാണ് പ്രാർത്ഥനയും അർപ്പണബുദ്ധിയും. അതുകൊണ്ട് ഒരു സത്യാനേപക്ഷിക്ക് വ്യക്തമായ മാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കാൻവേണ്ടി ഗുരുദേവൻ രണ്ടാം പദ്യത്തിൽ ഭഗവത്കാരണ്യത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ് :-

2

ഇടണേയിരുകൺമുനയെന്നീലതി-
 നടിയന്നഭിലാഷമുമാപതിയേ !
 ജഡമിന്നിതുകൊണ്ടു ജയിക്കുമിതി-
 നിടയില്ലയിരിപ്പതിലൊന്നിലുമേ.

ഉമാപതിയേ = പാർവ്വതീവല്ലഭനായ ശിവനേ, അ
 മവാ മായാശക്തിയെ അവലംബിച്ചു മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന
 പരമാത്മാവേ; ഇരുകൺമുന എന്നിൽ ഇടണേ = രണ്ടു
 കണ്ണുകൾകൊണ്ടും എന്നിൽ കാരണ്യം വർഷിക്കേണമേ,
 അഥവാ മായാമറ മാറി സപരൂപം എന്നിക്കു കൂടുതൽ
 കൂടുതൽ തെളിച്ചതരേണമേ; അതിനു = സത്യസപരൂപം
 സദാ കണ്ടാനന്ദിക്കാൻ; അടിയന്നു അഭിലാഷം = ഈ
 ഭക്തദാസന്നു അതിയായ ആഗ്രഹം; ഇതുകൊണ്ടു = സ
 ത്യസപരൂപം സദാ വിളങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു; ജഡം ജയി
 ക്കും = ജഡഭ്രമം മാറിക്കിട്ടും അഥവാ ഈ ജഡഭേദത്തി
 ലുള്ള ജീവിതയാത്ര ധന്യമാകും; ഇതിനു = ചിന്താത്ര
 മായ സത്യത്തിനു; അതിലൊന്നിലുമേ = പാരോടുനീ
 രനലാഭിയായ ജഡത്തിലൊന്നും; ഇരിപ്പു ഇടയില്ല =
 സ്ഥിതിസാധ്യമല്ല.

പാർവ്വതീവല്ലഭനായ പരമശിവനേ, അഥവാ മായാ
 ശക്തിയെ അവലംബിച്ചു മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പരമാത്മാ
 വേ, രണ്ടു കണ്ണുകൾകൊണ്ടും എന്നിൽ കാരണ്യം വർഷി
 ക്കേണമേ, അഥവാ മായാമറ മാറി സപരൂപം എന്നിക്കു
 കൂടുതൽ കൂടുതൽ തെളിച്ചതരേണമേ. സത്യസപരൂപം

സദാ കണ്ടാനന്ദിക്കുവാൻ ഈ ഭക്തദാസൻ അതിയായ
 സത്യാഗ്രഹമുണ്ട്. സത്യസ്വരൂപം ഉള്ളിൽ സദാ വിളങ്ങു
 മെന്തിൽ ജഡഭ്രമം മാറിക്കിട്ടും; അതുനിമിത്തം ജഡഭേ
 റനത്തിലുള്ള യാത്ര ധന്യമാവുകയും ചെയ്യും. ചിന്മാത്ര
 മായ സത്യത്തിന് പഞ്ചഭൂതജഡങ്ങളിലൊന്നും സ്ഥിതി
 സാധ്യമല്ലതന്നെ.

ഈശ്വരപരകാരണവും എങ്ങിനെ നേടാം

സത്യാനേപക്ഷണത്തിന് പുരുഷപ്രയത്നം മാത്രം
 പാപമെ ? എന്തിന് ഈശ്വരകാരണമെന്തെ അവലം
 ബിക്കണം ? എന്നു ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ട്. സത്യ
 മെന്തെന്നോ അന്തിനെത്തിരുന്ന പുരുഷനാമെന്നോ വ്യ
 തരമായി ധരിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാണു് ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾ
 ഉന്നയിക്കുന്നതു്. സർവ്വജ്ഞവും സർവ്വശക്തവുമായ അ
 ബന്ധബോധമാണു സത്യം. അതിനെത്തിരുന്ന പുരു
 ഷനാകട്ടെ ജഡബന്ധനത്തിലകപ്പെട്ടുപോയ ആ ബോധ
 സ്ഥിതിന്റെ അംശം തന്നെയാണു്. അംശത്തിന്റെ വി
 ഭവനം ഏതുകാര്യത്തിലും പൂർണ്ണവസ്തുവിന്റെ കാരണ
 സ്ഥിതിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.
 ഹരേ വസ്തുവിൽതന്നെ സംഭവിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രക്രിയകളാ
 ലെ പുരുഷപ്രയത്നവും ഈശ്വരകാരണവുമെന്നോക്കു്
 ബലനാണു്. ഈശ്വരകാരണമെന്തെ മറക്കുന്ന പുരുഷ
 പ്രയത്നം സമുദ്രത്തെ വിസ്മരിക്കുന്ന വെള്ളത്തുള്ളിയെ
 പ്പോലെ നിസ്സാരവും നിവൃ്യിച്ചുമായി നശിക്കുന്നതാണു്.
 അതുകൊണ്ടു് ലൗകികമോ ആദ്ധ്യാത്മികമോ ആയ

ഏതു പ്രയത്നത്തിന്റെയും ആത്യന്തികവിജയത്തിന് ഇക്കാരണമായും കൂടിയേ കഴിയൂ. അവണ്ഡബോധ സ്വരൂപമായ വസ്തുസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത വർ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള മുർത്തിസങ്കല്പത്തോടു കൂടി സമുദയരനെ ഭാവനചെയ്ത് അർപ്പണബുദ്ധിയോടെ കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതാണ്. മുർത്തിസങ്കല്പത്തോടുകൂടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണ് സമുദയോപാസന. സർവ്വജ്ഞവും സർവ്വശക്തവുമായ ബോധത്തിന് ഭക്തന്റെ പ്രാർത്ഥന ചെയ്യിക്കേണ്ടത് അയാൾ സങ്കല്പിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ വെളിപ്പെട്ട് സ്വന്തം അംശമായ ഭക്തനെ അനുഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവുണ്ടെന്നോർക്കണം. അവണ്ഡമായ വസ്തുസ്ഥിതി ധരിച്ചിട്ടുള്ളയാൾ അംശമായ തന്നെ സമ്പൂർണ്ണതയുൾപ്പിച്ചു അതിന്റെ കാരുണ്യത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതാണ്. സങ്കല്പനിരോധം കൊണ്ട് ജഡബന്ധനം കഴിച്ചുമാറി വേണം ഇതു സാധിക്കാൻ. ഇതത്രേ നിർഗുണോപാസന. ഗുരുഭാവൻ തന്റെ കാരുണ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ ഈ രണ്ടുതരം ഉപാസനകളെയും സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണേണ്ടതാണ്. ഏതായാലും ഭഗവത്കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചു അഹന്തയെ ഉപേക്ഷിക്കാതെ ജഡമായ മാറി സത്യം തെളിയുകയില്ല. ഇക്കാര്യം ഭഗവാൻ ഗീതയിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു :-

ദൈവീര്യേഷാഗുണമയീ

മമ മായാദൂരത്വയാ

മാമേവ യേ പ്രപദ്യന്തേ

മായാമേതാം തരന്തിതേ.

ഗീ. 7-14

ജഡരൂപിണിയായ മായ ദൈവശക്തിയാണു്. ഈ മായയെ കടക്കുക അത്യന്ത ദുഷ്കരം. എന്നാൽ സർവ്വതന്നാ ആരൊക്കെ എന്നെ ശരണം പ്രാപിക്കുന്നുവോ അവർ ഈ മായാജഡബന്ധത്തെ നിഷ്പ്രയാസം തരണംചെയ്യുന്നു. അർപ്പണബുദ്ധിയോടുകൂടിയ സാധകന്റെ നിരന്തരപരിശ്രമമാണു് ഈശ്വരകാര്യബുദ്ധി വഴി തെളിക്കുന്നതു്. സ്വജീവിതത്തിൽ ഈശ്വരകാര്യബുദ്ധി നല്ലപോലെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഗുരുദേവൻ ഒരു സത്യാനേഷി നിരന്തരം ഭഗവതു് കാര്യബുദ്ധിയെ ഉറപ്പു നോക്കുന്നവനായിരിക്കണമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു് “ഇടണേയിരുകൺമുനയെന്നിലുമാപതിയെ” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു്.

മുമുക്ഷുത്വം

ഈശ്വരകാര്യബുദ്ധി വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഒരു സത്യാനേഷി ജഡബന്ധനത്തിൽനിന്നു മോചിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹത്തോടെ നിരന്തരം പ്രയത്നം തുടരുകയും വേണം. ബന്ധമോചനത്തിനുള്ള അഭിലാഷമാണു് മുമുക്ഷു. ശ്രീശങ്കരഭഗവതുപാദർ വിവേകചൂഡാമണിയിൽ മുമുക്ഷയെ നിർവചിക്കുന്നതു് നോക്കുക:-

അഹങ്കാരാദിദോഷാന്തൻ
ബന്ധാനജ്ഞാനകല്പിതൻ
സ്വസ്വരൂപാവബോധേന
മോക്തുമിഹാമുമുക്ഷുതാ.

വിവേ-27

അഹങ്കാരം മുതൽ ദോഷപുരുഷമുള്ള ജഡബന്ധനങ്ങൾ ചിദ്രൂപത്തിൽ അജ്ഞാനകല്പിതങ്ങളാണു്. സ്വ

സ്വപരൂപമായ പൂർണ്ണചിത്തിനെ തെളിച്ചറിഞ്ഞു. ഈ ജഡബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും മോചിക്കാനുള്ള അഭിലാഷമാണു മുദുക്ഷ. ഒരു സാധകൻ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട മുദുക്ഷയെ ചോതിപ്പിക്കുകയാണു് ഗുരുഭവൻ “അതിന്നടിഞ്ഞഭിലാഷം” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു്.

ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം

ചിത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപം കണ്ടെത്തി താൻ അതാണെന്നു ഭാവിക്കുകയാണു് ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം. ജഡത്തിന്റെ തോന്നൽ അല്പമെങ്കിലും ബാക്കിനില്ക്കുന്നിടത്തോളം ചിത്സ്വപരൂപാനുഭവത്തിൽ അപൂർണ്ണതയുണ്ടാവും. അതിനാൽ ചിത്സ്വപരൂപസ്ഥിതി പൂർണ്ണമാവുമ്പോഴേ ജഡം ജയിക്കപ്പെട്ടു. അതുപോലെ ജഡമായ ശരീരത്തെ ആശ്രയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ ജീവിതയാത്ര അവസാനിപ്പിച്ചു് ധന്യത നേടാനും പൂർണ്ണമായ ചിത്സ്വപരൂപസ്ഥിതികൊണ്ടു പഠു. ജഡത്തെ അല്പമെങ്കിലും സമാശ്രയിക്കുന്നിടത്തോളം ജഡസ്വഭാവങ്ങളായ ജന്മം, മൃത്യു, ജരാ, വ്യാധി എന്നീ ദോഷങ്ങൾ കൊണ്ടു് ജീവിതം കലുഷവും ദുഃഖപൂർണ്ണവുമായിത്തുടരുകയേയുള്ളു. ജഡങ്ങളായ ഭൗതികസമ്പത്തുകൾ എത്രയൊക്കെ നേടിയാലും അവയൊന്നും അവസാനം ജീവിതത്തെ ധന്യമാക്കാൻ ഉപകരിക്കയില്ലെന്നും ഒരാൾക്കു് ചുറ്റുപാടും നോക്കി കണ്ടറിയാൻ കഴിയും. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ ചിദാനന്ദസ്വപരൂപമായ ആത്മസത്യത്തെ നിരയാതെ വെറും ജഡങ്ങളിൽമാത്രം ഭ്രമിച്ചു് ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരെ ‘ആത്മഹന്താ’ക്കളെന്നാണു് ശ്രുതി

വിളിക്കുന്നത്. ആത്മഹന്താക്കളുടെ ജീവിതഗതിയെ കുറിച്ച് തുരുത്തേൻ ഭാഷാപരിഭാഷാ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈശ്വരാവാക്യോപനിഷത്തു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് നോക്കുക :-

ആസുരം ലോകമൊന്നുണ്ടു
 ക്രൂരിന്ദ്രാലതാവൃതം
 മോഹമാന്ദാത്മഹന്താക്കൾ
 പോകുന്നു മൃതരായതിൽ.

ഈശ്വരാവാക്യ തർജ്ജമ—3

ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും മരിച്ചാലും മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഇരുട്ടിലേയ്ക്കൊഴുത്ത മാത്രമേ കേവല ജഡാനുസന്ധാനം ഉപകരിയൂ. ഇതിന് ഒരേയൊരു പോംവഴി ഈശ്വരാവാക്യം നേടി ചിദേകരസമായ ആത്മാവിനെ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടു പൂർണ്ണമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുകതന്നെയാണു്. അതോടെ ജഡം ജയിക്കപ്പെടുകയും ജഡഭേദത്തിലെ ജീവിതയാത്ര ധന്യമാവുകയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യമാണു് തുരുത്തേൻ “ജഡമിന്നിതുകൊണ്ടു ജയിക്കും” എന്ന വരിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

വസ്തുസത്തയില്ലാത്ത മിഥ്യാഭൂതമാണു ജഡദർശനം.

ചിത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ജഡം ചിത്തിന്റെ പരിണാമം തന്നെയല്ലേ എന്നു ചിലർ സംശയിച്ചേയ്ക്കാം. വസ്തുസ്ഥിതി ധരിക്കാത്തതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സംശയമാണിതു്. ചിത്തം ജഡവും ഇരുട്ടും വെളിച്ചവുംപോലെ പരസ്പരഭിന്നങ്ങളാണെന്നു് അവയുടെ സ്വരൂപവിവരണത്തിൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇരുട്ടു വെളിച്ചമായോ

വെളിച്ചം ഇരുട്ടായോ പരിണമിക്കുകയെന്ന പ്രശ്നമേ
 യിട്ടു. പരമാർത്ഥത്തിൽ വെളിച്ചത്തിന്റെ അഭാവ
 ത്തിൽ വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ പ്രകടമാകുന്ന ഒരു
 ഭ്രമാനുഭവം മാത്രമാണ് ഇരുട്ട്. ഇതുപോലെ ബോധ
 സത്വത്തിന്റെ അപൂർണ്ണാഭാവത്തിൽ വിശേഷിച്ചു
 വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു ഭ്രമാ
 നുഭവമാണ് ജഡദർശനം. അതുകൊണ്ട് സത്യാദർശി
 കൾ ജഡാനുഭവത്തെ ചിത്തിന്റെ പരിണാമമായിട്ടല്ല
 ചിത്തിലെ വിവിവർത്തമായിട്ടാണ് ഗീകരിക്കുന്നത്. ഒരു
 വസ്തുവിൽ അതിനു യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിക്കാതെ
 മറ്റൊരു പദാർത്ഥത്തിന്റെ തോന്നലുളവാകുന്നതാണ്
 വിവർത്തം. നട്ടുച്ചയ്ക്കു മരുഭൂമിയിൽ വെള്ളത്തിന്റെ
 തോന്നലുളവാകുന്നതു വിവർത്തമാണ്. ഇവിടെ ഉണ്ടെ
 ന്നതോന്നുന്ന വെള്ളം മരുഭൂമിക്കു ഒരു മാറ്റവും വരുത്തു
 ന്നില്ല. എന്നാൽ വെള്ളമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നിട
 ത്തോളം മരുഭൂമിയെ അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. മരുഭൂമിയെ
 അടുത്തുചെന്നു അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ
 വെള്ളം പിന്നെ കാണുകയുമില്ല. മരുഭൂമിയെ അടു
 ത്തുചെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞയാൾ പിന്നെ ദൂരെ മാറിനിന്നു്
 വെള്ളം കണ്ടാൽപോലും ഉള്ളതു മരുഭൂമി മാത്രമാണെ
 ന്നു ധരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതുതന്നെയാണ് ചിത്തിൽ
 ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന ജഡപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും കഥ.
 ജഡം ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നിടത്തോളം ചിത്തത് പൂർണ്ണ
 മായി അറിയപ്പെടുകയില്ല. ചിത്തിന്റെ പൂർണ്ണ സാ
 ക്ഷാത്കാരത്തിൽ ജഡം പാടെ മാഞ്ഞുപോകുകയും
 ചെയ്യും. അപ്പോൾ ജഡം ചിത്തിനെ മറയ്ക്കാനല്ലാതെ
 മറ്റൊന്നിന്നും ഉപകരിക്കുന്നില്ല. ദർശനമാലയിലെ

അസത്യദർശനത്തിൽ ഗുരുദേവൻ തന്നെ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

ആത്മാനക്ഷീരവദ്യാതി
രൂപാന്തരമതോഽഖിലം
വിവർത്തമിദ്രജാലേന
വിദ്യതേ നിമ്നിതം യഥാ.

പാലു് വെണ്ണയാകുന്നതുപോലെ ആത്മാവു് പ്രപഞ്ചമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നില്ല. ഇദ്രജാലംകൊണ്ടു് പദാത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതുപോലെ ജഡം ആത്മാവിലെ വിവർത്തമാണു്. വിവർത്തമായ ജഡം തന്നെ ഇല്ലാത്തതാണെങ്കിൽ പിന്നെ ജഡത്തിൽ ചിത്തിനു് സ്ഥിതിയില്ല എന്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ജഡസമ്പന്നം തീരെയില്ലാത്തതാണു് പൂർണ്ണ സത്യസാക്ഷാത്കാരരൂപത്തിലുള്ള തുരീയാനുഭവം. അതു് ഗുരുദേവൻതന്നെ ആത്മോപദേശശതകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

അടിമുടിയാറടിയൊട്ടു മരലിയന്തം
സുഹൃദമറിയുന്നതു തുല്യബോധമാകും
ജഡമറിവിലതു ചിന്തചെയ്തൊപ്പം
നിടയിലിരുന്നറിവല്ലറിഞ്ഞിടേണം.

ആത്മാ—28

ആദിയുന്മുഖമില്ലാതെ സമ്പൂർണ്ണമായും സ്വച്ഛമായും മുഖവാകുന്ന ചിത്രമാത്രസാക്ഷാത്കാരമാണു തുരീയാനുഭവം. ഇതു് ജഡസമ്പന്നത്തോടുകൂടിയ അറിവല്ല. സങ്കല്പിച്ചു് പേരു ചൊല്ലുന്നതിനിടയിൽ ഉണ്ടാകുന്ന അറിവുമല്ല.

ഇങ്ങിനെ ജഡം ചിത്പരീണാമമല്ലെന്നും ജഡസമ്പർക്കം ഞോടുകൂടിയതല്ല ചിന്മാത്രസാക്ഷാത്കാരമെന്നും വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ് തുരുത്തേവൻ “ഇതിന്നിടയില്ല യിരിപ്പതിലൊന്നിലുമേ” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട്. ചിത്തിനു ജഡാതിലൊന്നും ഇരിപ്പില്ലെന്നു ഭാവം.

ജീവനുക്കുതക്കുള്ള പ്രാർത്ഥന

കോടിസൂര്യപ്രഭമായ സത്യം സമാധിദശയിൽ തെളിഞ്ഞു കിട്ടണമെന്ന ആഗ്രഹം ഒന്നാം പട്ടത്തിൽ വെളിവാക്കി. അതു കൈവരാൻ ഈശ്വരകാര്യബുദ്ധി നായിരണ്ടാം പട്ടത്തിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ ഈ ശ്വരകാര്യബുദ്ധികൊണ്ട് ലഭ്യമാകുന്ന സമാധിയിൽതന്നെ. സദാ മുഴുകിയിരിക്കാൻ ഒരു സത്യദർശിക്കു സാധ്യമാവുകയില്ലല്ലോ. ചില പ്രത്യേക കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തതിന്നാണ് ഒരു ശരീരം രൂപംകൊള്ളുന്നത്. ആ പ്രാർത്ഥന കർമ്മം ബാക്കിയുള്ളിടത്തോളം സത്യദർശിക്കും സമാധി വിട്ടുപോകും ശരീരമാത്ര തുടരാതെ വയ്യ. സമാധിവിട്ട് ദേഹബോധത്തിന്റെ തലത്തെയും വരുന്നതോടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അന്താതിന്റെ വിഷയങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു കാട്ടി പഞ്ചഭൂതസംഘാതമായ ജഡാഭാവത്തെ ഉളവാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സമാധിയിൽ വസ്തുദർശനമുണ്ടായാൽപോലും വാസനാക്ഷയവും മനോനാശവും പൂർണ്ണമായി നേടുന്നതു വരെ കാമക്രോധാദി വികാരങ്ങൾ ഒരു ജ്ഞാനിയെ പിൻതുടർന്നു എന്നു വരാം. എന്നാൽ ജ്ഞാനിയാകട്ടെ തത്ത്വബോധം, വാസനാക്ഷയം, മനോനാശം ഇവ

മൂന്നും ഒരുമിച്ചു നിരന്തരമഭ്യസിച്ചു പീകാരങ്ങൾക്കു ശക്തി കുറച്ചു കുറച്ചു ക്രമേണ പൂർണ്ണമായും കാമവിമുക്തനായി ഭവിക്കുന്നു. സമാധി പാകപ്പെട്ട് ജ്ഞാന ഓർവ്വൃത്തിൽ കൂടി സ്വതഃസിദ്ധമായിത്തീരുന്ന ഈ പൂർണ്ണമായ കാമവിമുക്തി തന്നെയാണു ജീവന്മുക്തി. ജീവന്മുക്തനായ ഒരാൾ പ്രാരബ്ധപ്രേരിതമായ കർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും ഒരിക്കലും കർത്തൃഭാവം ഏറെറടുക്കുകയോ വികാരംകൊണ്ടു വിക്ഷുബ്ധനാവുകയോ ചെയ്യുകില്ല. അവരിൽ അത്തരം വിക്രിയകൾ വല്ലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽതന്നെ അതു സത്യനിഷ്ഠയ്ക്കു കേൾവരുത്താതെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു അഭിനയിക്കുന്നതാണെന്നറിയേണ്ടതാണു. ഒരു ജീവന്മുക്തൻ സദാ സർവ്വത്ര ചിത്സ്വരൂപമായ സത്യത്തെ മാത്രം ദർശിച്ചുകൊണ്ടു നാടകത്തിലെ നടനപ്പോലെ ഒരു പറവയും കൂടാതെ ലോകകാര്യങ്ങളിലേപ്പെടുന്നു. ഇതാണു ജീവന്മുക്തന്റെ ലോകസംഗ്രഹം. സാമൂഹ്യതലത്തിലും സാംസ്കാരികതലത്തിലും ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ ആസൂത്രണംചെയ്ത വിപ്ലവകരങ്ങളായ കർമ്മപരിപാടികളെല്ലാം ഒരു ജീവന്മുക്തന്റെ ലോകസംഗ്രഹമായി കാണേണ്ടതാണു. അതിന്നു തെളിവു തരുന്നതാണു ഇനി അത്ഥം ധരിക്കാൻ പോകുന്ന മൂന്നാം പദ്യം. സമാധ്യൻഭവവും അതിനുള്ള ഭഗവത് കാരുണ്യവും ലഭ്യമായാൽ മാത്രം പോര, ഒരു സത്യാന്വേഷി തുടന്നു ജീവന്മുക്തിക്കായും യത്നിക്കേണ്ടതാണെന്നാണു മൂന്നാം പദ്യം വ്യക്തമാക്കുന്നതു :-

3

നിലമോടു നെരുപ്പനിരന്നൊഴുകും
 ജലമാശുഗനംബരമഞ്ചിലുമേ
 അലയാതെയടിക്കടി നലുകക നിൻ-
 നിലയിന്നിതുതന്നെ നമുക്കു മതി.

നിലമോടു = ഭൂമിതൊട്ടു; നെരുപ്പം = അഗ്നി;
 നിർന്നൊഴുകും ജലം = ദ്രവരൂപമായി ഒഴുകുന്ന വെള്ളം;
 അശുഗനം = വായു; അംബരം = ആകാശം; അഞ്ചിലുമേ
 = ഈ അഞ്ചു ഭൂതങ്ങളുടെയും സമ്മിശ്രമായ ജഡദൃശ്യ
 ഷളിലൊന്നിലും; അലയാതെ = മനസ്സുചെന്ന്പററി
 മോഹിക്കാതെ; അടിക്കടി = ശരീരയാത്രയിലെ ഓരോ
 ചുവടുവെയ്പിലും; നിൻനില = ചിന്താത്രമായ സത്യത്തിന്റെ
 ഇരിപ്പ്; നലുകക = കണ്ടുനഭവിക്കുവാൻ അനുഗ്രഹി
 ക്കുക; നമുക്കു ഇതുതന്നെ മതി = നമ്മുടെ ജീവിതം ഇതു
 കൊണ്ടുമാത്രം ധന്യമാകുന്നതാണ്.

ഭൂമി, അഗ്നി, നിരന്നൊഴുകുന്ന വെള്ളം, വായു,
 ആകാശം എന്നീ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ കൂടിക്കലർപ്പായ
 ജഡദൃശ്യങ്ങളിലൊന്നും മനസ്സു ചെന്ന്പററി മോഹിക്കാ
 നിടവരാതെ ശരീരയാത്രയിലെ ഓരോ ചുവടുവയ്പിലും
 ചിന്താത്രമായ സത്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പുകണ്ടുനഭവിക്കുവാൻ
 അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടമേ. നമ്മുടെ ജീവിതം ഇതുകൊണ്ടു
 മാത്രം ധന്യമാകുന്നതാണ്.

പഞ്ചഭൂതസംഘാതമാണ് ഓരോ ജഡദൃശ്യവും

പ്രപഞ്ചം എത്രവേണമോ വലുതും അതിലെ ജഡ
 ദൃശ്യങ്ങൾ എണ്ണമറ്റതുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ

ഏതു ജഡഭൂതത്തെയും വിശകലനംചെയ്തു നോക്കിയാൽ പൃഥ്വിപുഷ്പത്തേജോവായുക്കളെന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളായി വേർപെടുന്നതു കാണാം. അപ്പോൾ പ്രാഥമികമായ അന്വേഷണത്തിൽതന്നെ പ്രപഞ്ചരൂപത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നത് അഞ്ചുഅഞ്ചു ജഡഭൂതങ്ങളാണെന്നു തെളിയുന്നു. അനന്തനാമരൂപങ്ങളായി ഭിന്നിച്ചു കാണപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം വാസ്തവത്തിൽ ഇന്നു കാണപ്പെടുന്ന മട്ടിൽ ഉള്ളതല്ല. ഉള്ളതോ അഞ്ചു ജഡഭൂതങ്ങൾ. ഈ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ രഥസ്യമോ? ഇന്ദ്രിയങ്ങളെന്ന ഉപകരണങ്ങൾവഴി ശബ്ദരൂപരസഗന്ധങ്ങളെന്ന സൂക്ഷ്മ തന്മാത്രകളെ ബോധം ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് അവ ഉള്ളതായി തീരുന്നത്. ബോധം ഈ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രകളെ ഗ്രഹിക്കാൻ കൂട്ടാക്കാതെ കൈവെടിയുകയാണെങ്കിൽ അവയും ഇല്ലാതാകും. അറിയാനാളില്ലെന്നു വന്നാൽ ജഡത്തിന്നു പിന്നെയെവിടെയാണു നിലനില്പ്. സൂക്ഷ്മതന്മാത്രകളും അകലുന്നതോടെ ബോധമാകട്ടെ ആനന്ദാനുഭവരൂപത്തിൽ ശുദ്ധമായി ബാക്കിനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. തുരുദേവനെപ്പോലെയുള്ളവർ ഈ സ്ഥിതി സാക്ഷാത്കരിച്ചുനഭവിച്ചിട്ടുള്ള തുകൊണ്ടുതന്നെ ബോധത്തിന്റെ ശുദ്ധമായ സുഖസ്ഥിതിയെ മറച്ചുകളയാൻ മാത്രമേ ജഡഭൂതങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുന്നുള്ളൂ എന്നു തെളിയുന്നു. എന്നാൽപിന്നെ ഈ ജഡഭൂതങ്ങളുടെ അനുഭവം എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായി എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. ബോധം കൈവെടിഞ്ഞാൽ തീരെ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്നവയും ബോധത്തിന്റെ ആനന്ദമയമായ ശുദ്ധരൂപം മറയ്ക്കാൻ മാത്രം ഉതകുന്നവയുമായ ജഡരൂപങ്ങൾ ബോധത്തിന്റെ

സ്വാനുഭവത്തിലുണ്ടായ എന്തോ പാകപ്പിഴ മൂലമാണ് സംഭവിച്ചതെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. ഈ പാകപ്പിഴയെയാണ് സത്യദർശികൾ സ്വരൂപവിസ്മൃതിയെന്നും അവിദ്യയെന്നും മറ്റും പറയുന്നത്. ഈ വിശദീകരണം കൊണ്ട് തന്മാത്രകളും അവയുടെ വികസിതരൂപങ്ങളായ ജഡാനുഭവങ്ങളും ബോധത്തിലെ സ്വരൂപാനുഭവത്തിലുണ്ടായ പാകപ്പിഴമൂലം സംഭവിക്കുന്ന ഭ്രമങ്ങളാണെന്നും സത്യം ബോധം മാത്രമാണെന്നും വന്നുചേരുന്നു. അദ്വൈതദീപികയിൽ ഗുരുദേവൻ ഇക്കാര്യം ഇങ്ങിനെ മനോഹരമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു :-

ഓരോന്നതായവയവം മുഴുവൻ പിരിച്ചു
 വേറാക്കിയാലുകമില്ല വിവിത്രമത്രേ
 വേറാകമീയവയവങ്ങളുമേവമങ്ങോ-
 ട്ടോരായ്കിലില്ലഖിലവും നിജബോധമാത്രം.

പ്രപഞ്ചത്തെ അവയവങ്ങളായി പിരിച്ചു നോക്കിയാൽ അതില്ലാതാവും. അവയവങ്ങളായിപ്പിരിയുന്ന ശബ്ദാദി തന്മാത്രകൾ, ബോധം കൈവെടിഞ്ഞാൽ അവയും ഇല്ലാതാകും. ചുരുക്കത്തിൽ എല്ലാം ബോധം മാത്രമായി അവശേഷിക്കും. ഇങ്ങിനെ ജഡദൃശ്യങ്ങൾ തികച്ചും ഭ്രമാനുഭവങ്ങളാണെങ്കിൽ അവയെ സത്യമെന്നു ധരിച്ച് ജീവിതത്തെ അവയുടെ പിന്നാലെ അഴിച്ചുവിടുന്നത് പതനത്തിനും ദുഃഖത്തിനും കാരണമാകുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് ജഡദൃശ്യങ്ങളിലൊന്നും മനസ്സു ചെന്നുപററുമോഹിക്കാനിടവരുതെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഗുരുദേവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ജീവനുക്തി കൊതിക്കുന്നയാൾ
സർവ്വം ബ്രഹ്മമയമായിക്കൊണ്ടും.

വസ്തുതയിതാണെങ്കിൽ സമാധിയിൽ ജഡദൃശ്യങ്ങളെ പാടെയകറ്റി ചിന്മാത്രസത്യം ഗ്രഹിക്കുന്ന ജ്ഞാനി വ്യവഹാരദശയിൽ എങ്ങിനെയാണു പ്രപഞ്ചത്തെ വീക്ഷിക്കേണ്ടതു് ? ജ്ഞാനിയും വ്യവഹാരദശയിൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി ശബ്ദരൂപാദി തന്മാത്രകളെ ഗ്രഹിച്ചു ജഡദൃശ്യങ്ങളെ അറിയേണ്ടിവരുമല്ലോ ? ഇതിനു സമാധാനമുണ്ടു്. ഭ്രമാനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠാനം വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളയാൾക്കു് ഭ്രമവും അധിഷ്ഠാനസ്വരൂപംതന്നെയാണെന്നുഭവിക്കാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ. കയറിനെക്കുറിച്ചു നല്ല ബോധമുള്ളയാൾ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ അതിൽ സർപ്പത്തെ കണ്ടാലും ആ സർപ്പം കയറുതന്നെയാണെന്നു നിസ്സംശയം ധരിക്കുന്നതാണു്. മരുഭൂമിയുടെ സ്വരൂപം അടുത്തുചെന്നു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളയാൾ നട്ടുച്ചയ്ക്കു മാറിനിന്നു് അവിടെ കാനൽജലം കണ്ടാലും ആ കാനൽജലം മരുഭൂമിതന്നെയാണെന്നു തീർച്ചയായും ഗ്രഹിക്കും. ഇതുപോലെ സമാധിയിൽ ചിന്മാത്രവസ്തുസ്ഥിതി നല്ലപോലെ അനുഭവിക്കുന്ന ജ്ഞാനി വ്യവഹാരവേളയിലെ ഭ്രമാനുഭവങ്ങളായ ജഡദർശനങ്ങളേയും വസ്തുസ്വരൂപമായിത്തന്നെ അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. ഭ്രമദർശനത്തിന്റെ ചിരപരിചിതത്വംകൊണ്ടു് വല്ലപ്പോഴും വസ്തുസ്വരൂപം മറന്നുപോയാലും അതു് വീണ്ടും സ്മരിച്ചുറപ്പിക്കുന്നു. സ്വരൂപവിന്മുരണരൂപത്തിലുള്ള അവിദ്യയുളവാക്കുന്ന കമ്മവാസനകൾക്കും അവ

യുടെ അങ്കുരരൂപത്തിലുള്ള മനസ്സിനും എത്രമാത്രം കട്ടി
 യുണ്ടെന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് ഭ്രമാനഭവത്തിന്റെ
 ദാർഢ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. യോഗപാടവംകൊണ്ട്
 നേടുന്ന സമാധിയിൽ വസ്തുസ്ഥിതി അനുഭവിക്കാൻ കഴി
 ണ്താൽപോലും പ്രവഹാരദശയിൽ മനസ്സിന്റെയും
 വാസനയുടെയും പ്രാബല്യം പാടെ കുറഞ്ഞുകിട്ടണമെ
 ന്നില്ല. പായൽ മുടിയ ശുദ്ധജലംപോലെയാണ് മനോ
 വാസനകൾകൊണ്ടു മുടിയ ചിദ്രസു. ബലമായി കൈ
 കൊണ്ട് പായൽ ഇരുവശത്തേയ്ക്കും അകറ്റിയാൽ
 തലുക്കലും ശുദ്ധജലം കോരിക്കുകിക്കാൻ കിട്ടിയെന്നുവരാം.
 എന്നാൽ കൈ മാറുന്നതോടെ പായൽ വീണ്ടും ശുദ്ധജ
 ലത്തെ മുടിക്കളയുന്നു. ഇതുപോലെ പ്രാണായാമം, സങ്ക
 ല്പനിരോധം എന്നീ യോഗാഭ്യാസങ്ങളുടെ പാടവംകൊ
 ണ്ട് ധ്യാനവേളയിൽ മനോവാസനകൾ തലുക്കലമകന്ന്
 ചിദ്രസു തെളിയുന്നതാണ് സമാധ്യനുഭവം. എന്നാൽ
 സമാധിവിട്ടുണന്ന് പ്രവഹാരരംഗത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നതോ
 ടെ വെള്ളത്തെ മുടുന്ന പായൽപോലെ അവ വീണ്ടും
 പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. പായൽ നിശ്ശേഷം മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞാൽ
 ശുദ്ധജലം അനായാസമായി ദാഹശമനത്തിന് സദാ
 ലഭ്യമാകുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുപോലെ ഒരു
 ജ്ഞാനി പൂർണ്ണമായ മനോനാശവും വാസനാക്ഷയവും
 നേടി സദാ സർവ്വത്ര ചിന്മാത്രവസ്തുവിനെത്തന്നെ അനുഭ
 വിച്ചാനന്ദിക്കുവാൻ ജ്ഞാനലബ്ധിക്കു ശേഷവും യത്നി
 കേണ്ടതാണ്. സദാ സർവ്വത്ര ചിന്മാത്രവസ്തുവിനെത്ത
 ന്നെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്ഥിതിയാണ് ജീവ

നുകുതി. ജ്ഞാനലാഭത്തിനുശേഷവും വ്യവഹാരവേളയിലുടനീളം ബോധപൂർവ്വം ഭേദചിന്തകളെ നിരോധിച്ചു ഭ്രമദൃശ്യങ്ങളിലെല്ലാം ചിദ്രസുവിനെ വിചാരമെന്തുകണ്ടെത്താൻ യത്നിക്കുന്നയാളിനു അചിരേണ ജീവനുകുതി കരഗതമാവുന്നു. അതോടെ “സർവ്വം ഖലപിദം ബ്രഹ്മ—ഇക്കാണുന്നതൊക്കെ ബ്രഹ്മവസ്തുതനെ” എന്ന ശ്രുതിസിലമായ സാക്ഷാത്കാരം അനുഭവമണ്ഡലത്തിൽ പ്രകാശിക്കാനും തുടങ്ങുന്നു. ഗുരുദേവൻ ഭാഷാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ള ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തു് ഈ അനുഭവസ്ഥിതി വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

സർവ്വഭൂതവുമാത്മാവി-
ലാത്മാവിനെയുമങ്ങനെ
സർവ്വഭൂതത്തിലും കാണ-
മവനെത്തുള്ള നിന്ദ്രമായു്.

ഈശാ-7

ഒരു ജീവനുകുതിൻ എല്ലാ പ്രപഞ്ചദൃശ്യങ്ങളും ആത്മാവായ ചിദ്രസുതന്നെയാണെന്നു കാണുന്നു. അതുപോലെ ആത്മാവുതന്നെയാണു് എല്ലാ പ്രപഞ്ചദൃശ്യങ്ങളുമെന്നും കാണുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ആളിനു് ഇവിടെ നിന്ദ്രമായി യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല. ഒരു സത്യാന്വേഷി ഈ സ്ഥിതി വന്നുപോരാൻ കൊതിക്കണമെന്നാണു് “അടിക്കടിനറുകക നിൻനില്” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു് വ്യക്തമാക്കുന്നതു്.

സമ്പൂർണ്ണ സംതൃപ്തിയാണു് ജീവനുകുതിപ്രയോജനം

ജീവനുകുതിൻ ഒരു മനുഷ്യനുണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാ ആകാംക്ഷകൾക്കുമുപരി സംതൃപ്തി നേടി ഉയരുന്നു. സപ്ത

ഭൂമികകളെ കടക്കുന്നതാണു് ഈ സർവ്വസംതുപ്പി. ജിജ്ഞാസാ നിവൃത്തി, ചികീർഷാനിവൃത്തി, ജിഹ്വാസാനിവൃത്തി, പ്രേപ്സാനിവൃത്തി, ശോകനിവൃത്തി, ഭയനിവൃത്തി, സർവ്വസങ്കല്പനിവൃത്തി എന്നിവയാണു് ഈ സപ്തഭൂമികകൾ. അറിയേണ്ടതൊക്കെ അറിഞ്ഞു, ഇനിയൊന്നുമറിയാനില്ല; എന്ന അനുഭവമാണു് ജിജ്ഞാസാ നിവൃത്തി. ചെയ്യേണ്ടതൊക്കെ ചെയ്തു, ഇനിയൊന്നും ചെയ്യാനില്ല എന്ന അനുഭവമാണു് ചികീർഷാനിവൃത്തി. ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു, ഇനിയൊന്നും ഉപേക്ഷിക്കാനില്ല; എന്ന ബുദ്ധിയാണു് ജിഹ്വാസാനിവൃത്തി. കിട്ടേണ്ടതെല്ലാം കിട്ടി, ഇനിയൊന്നും കിട്ടാനില്ല; എന്ന അനുഭവമാണു് പ്രേപ്സാനിവൃത്തി. ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു, ഇനി ഒരു ദുഃഖവും എന്നെ ബാധിക്കുകയില്ല; എന്ന അനുഭവമാണു് ശോകനിവൃത്തി. സകല തരത്തിലുള്ള ഭയങ്ങളിൽനിന്നും മനസ്സ് നിവൃത്തമാകുന്നതാണു് ഭയനിവൃത്തി. ചിത്തത്തിന്നു ചലനമുണ്ടാക്കുന്ന എല്ലാ സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തി കിട്ടുന്നതാണു് സർവ്വസങ്കല്പനിവൃത്തി. ഈ സപ്തഭൂമികകൾ കടക്കുന്ന ചിത്തം സമ്പൂർണ്ണ ധന്യത നേടി ആനന്ദിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ല. ഒരു ജീവന്മുക്തന്റെ ഈ ആനന്ദാന്തിരേകവും ജീവിത ധന്യതയും വ്യക്തമാക്കാൻ തന്നെയാണു് തുരുത്തേൻ മൂന്നാം ശ്ലോകത്തിൽ “ഇതുതന്നെ നമുക്കു മതി” എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ജീവന്മുക്തനു് സുവ്യക്തമാകുന്ന ചിജ്ജഡരഹസ്യം

ജഡശൃംഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചുമാറി സമാധിയിൽ സൂര്യതുല്യം ചിത്തിനെ സാക്ഷാത്കരിക്കാമെന്നു തുടർന്നു്

ഈശ്വരകാരണ്യമുണ്ടായാൽ ജീവന്മുക്തി നേടാമെന്നും വെളിപ്പെട്ടു. ജീവന്മുക്തി കൈവരുന്നതോടെ നിലനില്പിലെ ഘടകങ്ങളായ ചിതജഡങ്ങളുടെ രഹസ്യം അനുഭവത്തിൽ തെളിയുന്നതെങ്ങിനെയാണെന്നാണ് നാലാം പദ്യത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത്.

4

മതിതൊട്ടു മണ്മുതലഞ്ചുമണ്-
 ന്നിരുളോളവുമുള്ളതു ചിന്തയമാം
 ക്ഷിതിതൊട്ടിരുളോളമഹോ! ജഡമാ-
 മിതുരണ്ടിലുമായമരുന്നവിലം.

മതിതൊട്ടു = ബുദ്ധി തുടങ്ങി; മണ്മുതലഞ്ചും = ഗന്ധം തുടങ്ങി രസം, രൂപം, സ്വർഗ്ഗം, ശബ്ദം എന്നീ അഞ്ചും; ഉണന്നു = അറിഞ്ഞു; ഇരുളോളവും = അജ്ഞാനാവരണത്തിലെത്തുന്നതുവരെ; ഉള്ളതു = മാറാമില്ലാതെ തുടരുന്ന സത്യം; ചിന്തയമാം = ചിന്ത മാത്രമാണ്; ക്ഷിതിതൊട്ടിരുളോളം = ഭൂമി മുതൽ ശൂന്യമായ അജ്ഞാനംവരെ; ജഡമാം = ജഡംതന്നെയാണ്; ഇതുരണ്ടിലുമായ = ഈ ചിത്തിലും ജഡത്തിലുമായി; അവിലം = നിലനില്പിലെ സർവ്വരഹസ്യവും; അമരണം = അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു; അഹോ = ആശ്ചര്യം.

ബുദ്ധി തുടങ്ങി ഗന്ധരസാദിപഞ്ചതന്മാത്രകളെ അറിഞ്ഞു അജ്ഞാനാവരണത്തിലെത്തി സൂക്ഷിക്കുന്നതുവരെയുള്ള എല്ലാ അനുഭവങ്ങളിലും മാറാമില്ലാതെ തുടരുന്ന സത്യം ചിന്ത മാത്രമാണ്. ഭൂമി മുതൽ അ

ജ്ഞാനംവരെ കാണപ്പെടുന്നതൊക്കെ ജഡവും. ഈ ചിന്തിലും ജഡത്തിലുമായി നിലനില്പിലെ സർവ്വരഹിതവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അനുഭവമണ്ഡലം ചിന്തിനെ കാട്ടിത്തരുന്നു

പ്രപഞ്ചം അനുഭവമാണ്. ആരുടെ അനുഭവം? ചിന്തിന്റെ അഥവാ ബോധത്തിന്റെ. ബോധമുണ്ടോ പ്രപഞ്ചമുണ്ട്; ബോധമില്ലയോ പ്രപഞ്ചമില്ല. ലളിതമായ ഈ യുക്തികൊണ്ടുതന്നെ പ്രപഞ്ചത്തിൽ വസ്തുരൂപേണയുള്ളതു ബോധമാണെന്നു തെളിയുന്നു. സ്വർണ്ണമുണ്ടോ ആഭരണങ്ങളുണ്ട്; സ്വർണ്ണമില്ലയോ ആഭരണങ്ങളില്ല. അതുകൊണ്ട് ആഭരണങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്ന വൈവിധ്യങ്ങളിൽ വസ്തുരൂപേണയുള്ളതു സ്വർണ്ണമാത്രം എന്നു തെളിയുന്നതുപോലെ. അപ്പോൾ മാല, വള, മോതിരം എന്നീ മട്ടിൽ പ്രകടമാകുന്ന രൂപവൈവിധ്യങ്ങളും അവയ്ക്കു നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പേരുകളുമോ? സ്വർണ്ണമെന്ന വസ്തുവിൽ വിശേഷിച്ചു വേറെ വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ ഉണ്ടായി മറയുന്ന വെറും കാഴ്ചകൾ. അതുപോലെ എല്ലാ ജഡരൂപങ്ങളും നാമങ്ങളും ബോധത്തിൽ വിശേഷിച്ചു വേറെ വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ പൊന്തിമറയുന്ന വെറും കാഴ്ചകൾ. നിലനില്പിന്റെ ഈ രഹസ്യം അനുഭവതലങ്ങളെ മുഴുവൻ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുകയാണ് ഗുരുദേവൻ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വരികളിൽ.

ആക്കായാലും മൂന്നു തലങ്ങളിൽ മാത്രമേ പ്രപഞ്ചം അനുഭവവിഷയമാകുന്നുള്ളൂ. അവയാണ് ജാഗ്രത് സ്വ

പ്നസൃഷ്ടിപ്പികൾ. ഈ അനുഭവതലങ്ങളെയാണ് ഗുരുദേവൻ “മതിതൊട്ടു മണംമുതലഞ്ചുമുണർന്നിരുളോളവും” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട് സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. മതിതൊട്ടു മണംമുതലഞ്ചുമുണർന്നു വർത്തിക്കുന്ന അനുഭവതലമാണ് ജാഗ്രത. ഉണർന്നിരുന്ന് പ്രപഞ്ചത്തെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അനുഭവിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണല്ലോ ജാഗ്രത. ചിന്തയും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ജാഗ്രതയിൽ ഉണർന്നു വർത്തിക്കുന്നു. മണം മുതലഞ്ചും ഉണർന്നു വർത്തിക്കുന്നതാണ് പഞ്ചേന്ദ്രിയാനുഭവം. ‘ഇരുളി’ എന്ന പദം കൊണ്ട് ഗാഢനിദ്രയുടെ രൂപത്തിലുള്ള സൃഷ്ടപത്മനഭവത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. ജാഗ്രതയിൽ തുടങ്ങി ‘ഇരുളോളവും’ എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് ജാഗ്രതയിനം സൃഷ്ടിപ്പിക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള സ്വപ്നാനുഭവത്തെയും സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാണേണ്ടതാണ്. ഉണർവ്, സ്വപ്നം, ഉറക്കം എന്നീ അനുഭവങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ദിവസേന മാറിമാറി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഉണർവിൽ സ്വപ്നമോ ഉറക്കമോ ഇല്ല. സ്വപ്നത്തിൽ ഉണർവ് ഉറക്കമോ കാണാറില്ല. ഇതുതന്നെയാണ് ഉറക്കത്തിലെയും ക്രമം. ഒരു അനുഭവത്തിൽ മററൊരു അനുഭവം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടുതന്നെ അനുഭവങ്ങൾ മാറിമാറി വരുന്നവെങ്കിലും കാഴ്ചകളാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. എന്നാൽ മാറ്റമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തു ഉണ്ടെങ്കിലേ ഈ കാഴ്ചകൾക്ക് മാറിമാറി പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനും മറയാനും കഴിയൂ. അങ്ങിനെ മാറ്റമില്ലാതെ ഈ കാഴ്ചകൾക്കുശ്രദ്ധയായി നില്ക്കുന്ന കാഴ്ചക്കാരനായ വസ്തുവാണ് ചിത്തം അഥവാ

ബോധം. 'ഉണർന്നിരുന്ന ഞാൻ തന്നെയാണു് ഉറങ്ങിയതു്'; ഉറങ്ങിയ ഞാൻ തന്നെയാണു് സ്വപ്നം കണ്ടതു്. സ്വപ്നം കണ്ട ഞാൻ തന്നെയാണു് ഉണർന്നതു്" എന്തിങ്ങനെ ഒരേബോധം തന്നെയാണു് ഈ അവസ്ഥകൾ മാറിമാറി അനുഭവിക്കുന്നതെന്നു് എല്ലാവർക്കും അനുഭവമുള്ളതാണല്ലോ. ഇനി ഓരോ അനുഭവതലത്തിലും മാറിമാറി വരുന്ന പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാഴ്ചകളെയെല്ലാം മറൊരതെ നിന്നുഭവിക്കുന്നതും ബോധമാണല്ലോ. ജാഗ്രത്തിൽ സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, മനുഷ്യൻ, മൃഗം, രാമൻ, കൃഷ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ ഒന്നിനൊന്നു മാറി പലതും അനുഭവവിഷയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സ്വപ്നത്തിലെയും കഥ ഇതുതന്നെ. എന്നാൽ മാറിമാറി വരുന്ന എല്ലാ നാമരൂപങ്ങളെയും അറിഞ്ഞുഭവിക്കുന്നയാൾ ഒന്നുതന്നെയാണെന്നാണല്ലോ എല്ലാർക്കും അനുഭവം. ജാഗ്രത്തിലും സ്വപ്നത്തിലും മറൊരതെനിന്നു് നിമിഷം ഭ്രമങ്ങളെ അനുഭവിച്ച 'ഞാൻ' തന്നെയാണു് ഉറക്കത്തിൽ ഒരിക്കലും ആവരണം പുറച്ചു് സൂക്ഷിക്കുന്നതു് എന്ന കാര്യത്തിലും ആർക്കും സംശയമില്ല. മറൊരതെ നില്ക്കുന്ന 'ഞാൻ' ഇല്ലെന്നു വന്നാൽ മാറിവരുന്ന എല്ലാ കാഴ്ചകളും ആ നിമിഷം ശൂന്യമായി തീരുകയും ചെയ്യും. ഈ വിശകലനത്തിൽനിന്നും ജാഗ്രതസ്വപ്നസുഷുപ്തനഭവങ്ങളിൽ മാറ്റമില്ലാതെ ഉള്ളതായി തുടരുന്ന വസ്തുസത്ത ബോധമാണെന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ഇക്കാര്യമാണു് "ഉള്ളതു ചിന്തയമാം" എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു് തുരുഭേവൻ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തികളിലെ
മാറിമാറിവരുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ ജഡം

അനുഭവതലങ്ങളിൽ മാറിമാറി വരുന്ന കാഴ്ചകൾക്കിടയിൽ മറാതെ ഉള്ളതായി വീക്ഷിക്കുന്നത് ബോധമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം. അപ്പോൾ മാറിമാറി വരുന്ന കാഴ്ചകൾ എന്താണ്? മാറിമാറി വരുന്ന കാഴ്ചകളാണ് ജഡങ്ങൾ. ജാഗ്രത്തിലും സ്വപ്നത്തിലും അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതൊക്കെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ അവയുടെ തന്മാത്രകളോ ആയി വേർതിരിയുന്നതാണ്. അന്തഃകരണം അഥവാ ചിത്തം ശബ്ദരൂപരസഗന്ധങ്ങളെ തന്മാത്രകളുടെ സംഘാതമാണ്. ഈ അന്തഃകരണത്തിന്റെ തനിച്ചുള്ള പ്രകടമാണല്ലോ സ്വപ്നം. അതുകൊണ്ട് സ്വപ്നദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം പഞ്ചതന്മാത്രകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവയേയുള്ളൂ. ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ പാമെ അനുഭവപ്പെടുന്ന ഏതു ദൃശ്യവും പഞ്ചഭൂതങ്ങളായി വേർതിരിയുമെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അനുഭവതലങ്ങളിൽ പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽപ്പെടാത്തതായി തോന്നുന്ന ഒരേയൊരു ദൃശ്യം സുഷുപ്തിയിലെ ആവരണമാണ്. ഇതിനെയാണ് ശാസ്ത്രം അജ്ഞാനാവരണമെന്നും അവിദ്യയെന്നുമൊക്കെ പറയുന്നത്. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഈ അജ്ഞാനമറ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ മുഴുവൻ അച്ചുതറുപമാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. ഏകിലും തുരുഭേവൻ ഇതിനെ പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി 'ഇരുൾ' എന്ന പേരു കൊടുത്തു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങിനെ അനുഭവതലങ്ങളിൽ അനുഭോക്താവിനാൽ

അനുഭവിക്കപ്പെടുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളെയും അജ്ഞാനമറയെയും സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'ക്ഷിതിതൊട്ടിരുളോളം' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും ജഡമാണ്.

ജഡചിദ്രഹസ്യം

ഉള്ള വസ്തുവിൽ വിശേഷിച്ചു വേറെ വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ പൊന്തിമറയുന്ന രൂപങ്ങളാണ് ജഡങ്ങൾ. വസ്തുവിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുശക്തിയാണ് ഇത്തരം രൂപങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അവണ്ഡസത്യമായ ചിത്തിൽ ആ ശക്തി സ്ഥിതിച്ച് ഉളവാക്കിയ ആദ്യത്തെ വികാരമാണ് ആകാശം. പദാത്മങ്ങൾക്കിരിക്കാനുള്ള 'ഇട'മെന്നതാണ് ആകാശത്തിന്റെ സ്വരൂപം. ഇടത്തോടൊപ്പം ശബ്ദം എന്ന ഗുണവും ആകാശസ്വരൂപത്തിൽ അടങ്ങുന്നു. ഇടം, ശബ്ദം എന്നീ സ്വരൂപങ്ങൾ ബോധത്തിലെ ഉണ്മയിലാണ് ആവിർഭവിച്ചതെന്നോർക്കണം. അങ്ങിനെ 'ആകാശം ഉണ്ട്' എന്ന അനുഭവം സിദ്ധമാകുന്നു. ഇവിടെ സ്വർണ്ണത്തിൽ വളയുടെയോ മാലയുടെയോ രൂപം ആവിർഭവിച്ചതുപോലെയാണ് ഉണ്മയിൽ അഥവാ ബോധത്തിൽ ഇടം, ശബ്ദം എന്ന ആകാശസ്വരൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വളയുടെയോ മാലയുടെയോ രൂപം മാറിയാലും സ്വർണ്ണം ബാക്കിനില്ക്കും. അതുപോലെ ആകാശം ഉണ്ട് എന്ന അനുഭവത്തിൽ ആകാശത്തിന്റെ സ്വരൂപമായ ഇടവും ശബ്ദവും അപ്രത്യക്ഷമായാലും ബോധത്തിന്റെ സ്വരൂപമായ ഉണ്മ

ബാക്കിനില്ക്കും. ഉണയിൽ ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടായി മറയുന്ന ആകാശസ്വരപരമായ ഇടവും ശബ്ദവും അതിനാൽ ജഡമെന്നറിയപ്പെടുന്നു. തുടൻ ശക്തി സ്പന്ദിച്ചാൽ 'വായു ഉണ്ടു്' എന്ന അനുഭവം സംജാതമാകുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ സ്വരപരമായ ശബ്ദത്തോടൊപ്പം പുതുതായി ചലനവും സ്പർശവും എന്ന രണ്ടംശങ്ങൾകൂടി കൂട്ടിച്ചേർത്താണു് ശക്തി വായുവിന്റെ അനുഭവം ഉളവാക്കുന്നതു്. 'വായു ഉണ്ടു്' എന്നനുഭവിക്കുന്ന ബോധം ചലനത്തെയും സ്പർശത്തെയും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതോടെ വായു അപ്രത്യക്ഷമാവും; ബോധം ബാക്കിനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനാൽ 'വായു ഉണ്ടു്' എന്ന അനുഭവത്തിലെ ചലനവും സ്പർശവും ജഡരൂപങ്ങളാണു്. ബോധത്തിന്റേതായ ഉണ മാത്രം സത്യം. തുടൻ 'തേജസ്സുണ്ടു്' എന്ന അനുഭവത്തിൽ ഉണയിൽ തേജോരൂപങ്ങളായ ചൂടും പ്രകാശവും ആവിർഭവിക്കുന്നു. ജലത്തിൽ ജലരൂപങ്ങളായ ദ്രവതവും രസവും ഉണയോടൊപ്പം ആവിർഭവിക്കുന്നു. ഭൂമിയിൽ അതിന്റേതായ കാഠിന്യവും ഗന്ധവും ആവിർഭവിക്കുന്നു. പിന്നീടുപിന്നീടാവിർഭവിക്കുന്ന ജഡങ്ങൾക്കു് അതാതിന്റെ വിശേഷരൂപങ്ങളോടൊപ്പം മുൻപു മുൻപുള്ളവയുടെ ഓരോ അംശവുംകൂടി വ്യക്തമായി പകർന്നുകിട്ടുന്നു. അങ്ങിനെ ഭൂമിയുടെ സ്വരൂപത്തിൽ സ്വാംശമായ ഗന്ധത്തോടൊപ്പം ആകാശം, വായു, തേജസ്സ്, ജലം എന്നിവയുടെ അംശങ്ങളായ ശബ്ദസ്പർശരൂപരസങ്ങളും പകർന്നുകിട്ടുന്നു. അപ്പോൾ 'ഭൂമിയുണ്ടു്' എന്ന അനുഭവത്തിൽ ഭൂമിയുടേതായ കാഠിന്യവും ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധങ്ങളും ബോധത്തിന്റേതായ ഉണയും അടങ്ങുന്നു. ഇതിൽ കാഠിന്യം, ശബ്ദസ്പർശ

അനുഭവിക്കപ്പെടുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളെയും അജ്ഞാനമറയെയും സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് 'ക്ഷിതിതൊട്ടിരുളോളം' എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത്രയും ജഡമാണ്.

ജഡചിദ്രഹസ്യം

ഉള്ള വസ്തുവിൽ വിശേഷിച്ചു വേറെ വസ്തുസത്തയൊന്നുമില്ലാതെ പൊന്തിമറയുന്ന രൂപങ്ങളാണ് ജഡങ്ങൾ. വസ്തുവിൽ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്ന വസ്തുശക്തിയാണ് ഇത്തരം രൂപങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. അഖണ്ഡസത്യമായ ചിത്തിൽ ആ ശക്തി സ്തന്ദിച്ചു ഉളവാക്കിയ ആദ്യത്തെ വികാരമാണ് ആകാശം. പദാർത്ഥങ്ങൾക്കിരിക്കാനുള്ള 'ഇട'മെന്നതാണ് ആകാശത്തിന്റെ സ്വരൂപം. ഇടത്തോടൊപ്പം ശബ്ദം എന്ന ഗുണവും ആകാശസ്വരൂപത്തിൽ അടങ്ങുന്നു. ഇടം, ശബ്ദം എന്നീ സ്വരൂപങ്ങൾ ബോധത്തിലെ ഉണ്മയിലാണ് ആവിർഭവിച്ചതെന്നാക്കണം. അങ്ങിനെ 'ആകാശം ഉണ്ടു്' എന്ന അനുഭവം സിദ്ധമാകുന്നു. ഇവിടെ സ്വർണ്ണത്തിൽ വളയുടെയോ മാലയുടെയോ രൂപം അവിർഭവിച്ചതുപോലെയാണ് ഉണ്മയിൽ അഥവാ ബോധത്തിൽ ഇടം, ശബ്ദം എന്ന ആകാശസ്വരൂപങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വളയുടെയോ മാലയുടെയോ രൂപം മാറിയാലും സ്വർണ്ണം ബാക്കിനില്ക്കും. അതുപോലെ ആകാശം ഉണ്ടു് എന്ന അനുഭവത്തിൽ ആകാശത്തിന്റെ സ്വരൂപമായ ഇടവും ശബ്ദവും അപ്രത്യക്ഷമായാലും ബോധത്തിന്റെ സ്വരൂപമായ ഉണ്മ

രൂപരസഗന്ധങ്ങൾ എന്നിവയെ ബോധം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ അവ മറയും. ബോധത്തിന്റെ സ്വരൂപമായ ഉണ്മ മാത്രം ബാക്കിനില്ക്കും. ഇത്രയുംകൊണ്ട് പഞ്ചഭൂതാനുഭവങ്ങളെല്ലാം ജഡത്തിന്റെയും ചിത്തിന്റെയും സങ്കലനമാണെന്നു തെളിഞ്ഞല്ലോ. സൃഷ്ടിയിൽ അനുഭവിക്കുന്ന ഇരുട്ടിന്റെയും രഹസ്യം ഇതുതന്നെ ഗാഢനിദ്ര രേണുഭവമാണെന്ന കാര്യം ആരും നിഷേധിക്കുകയില്ലല്ലോ. അനുഭവേച്ഛയിൽ അത് വ്യക്തമായി തെളിയുന്നില്ലെന്നുള്ളതു വാസ്തവം. എങ്കിലും ഉണരുമ്പോൾ 'ഞാൻ സുഖമായുറങ്ങി; ഒന്നും അറിഞ്ഞില്ല' എന്നു വ്യക്തമായി സ്മരിക്കാൻ കഴിയുന്നു. അനുഭവിക്കാത്തതു സ്മരിക്കുകവയ്യല്ലോ. ഈ സ്മരണയെ വിശകലനം ചെയ്താൽ ഉറക്കത്തിൽ സുഖസ്വരൂപനായ 'ഞാൻ' ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും 'എന്നെ' അറിവില്ലായ്മയുടെ മറ മൂടിയിരുന്നുവെന്നും തെളിയുന്നു. ഉറക്കത്തിലെ ബോധസത്തയായ 'ഞാൻ' ഉണർവിൽ മറ കൈവെടിഞ്ഞു ഉണർവരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉറക്കത്തിലെ ഇരുണ്ട മറ കൈവെടിയാവുന്ന ജഡമാണെന്നും 'ഞാൻ' എന്ന ചിത്തമാത്രം സത്വമാണെന്നും തെളിയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഭൂമി മുതൽ അജ്ഞാനാവരണംവരെയുള്ള പ്രപഞ്ചാനുഭവങ്ങളെ വിശകലനംചെയ്താൽ അവ രണ്ടെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങുമെന്നു കാണാൻ കഴിയും. ആ ഘടകങ്ങളാണ് ചിത്തവും ജഡവും. ഇവയിൽ ജഡാനുഭവം ഭൂമിവും ചിദനുഭവം സത്വവും എന്നു കാണേണ്ടതാണ്. ഭൂമിാനുഭവവും സത്വാനുഭവവുമല്ലാതെ മൂന്നാമതൊരനുഭവം ഇല്ലതാനും. ഇക്കാര്യമാണ് ഗുരുദേവൻ "ഇതുരണ്ടിലു

മായമരുണഖിലം" എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ജഡാനഭവം അനിർവ്വചനീയം

സ്പഷ്ടിച്ചതും അജ്ഞാനാവരണം മുതൽ ഇങ്ങോട്ടുള്ള ജഡരൂപങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയഴിക്കുന്ന ശക്തിയെ നിവൃത്തിയാക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ സാധ്യമല്ല. ഒരു വസ്തുവിന്റെയും ശക്തിയെ യുക്തിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അഗ്നിക്ക് ദഹനശക്തിയുണ്ട്; വായുവിന് ചലനശക്തിയുമുണ്ട്. ജലത്തിന് ദ്രവശക്തിയും ഭൂമിക്കു കഠിനശക്തിയുമുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ എന്തു്, എങ്ങിനെ, എന്തിന് എന്നൊക്കെ ചിന്തിച്ചാൽ യുക്തിക്കൊന്നും പിടികിട്ടുന്നതല്ല. വസ്തുശക്തിയെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു ഫലിക്കാമെന്നല്ലാതെ നേരിട്ടു കാണാനും പറയുന്നതല്ല. ബോധവസ്തുവിൽ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിയഴിക്കുന്ന ശക്തിയുടെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. ഈ ശക്തിയുടെ വ്യക്തമായ സ്വരൂപമെന്തു്, എന്തിനങ്ങിനെ ഒരു സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരപ്രക്രിയ തുടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നിത് ചോദ്യങ്ങൾക്കൊന്നും യുക്തിക്കൊരു മറുപടിയും കിട്ടുന്നതല്ല. അന്തിമ വിശകലനത്തിൽ ശക്തിയും ശക്തികാര്യങ്ങളും വസ്തുസ്വഭാവം മാത്രമാണെന്ന തീരുമാനത്തിലാണ് സത്യദർശികൾ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് വസ്തുബോധംവന്നയാൾക്കു് നാമരൂപങ്ങളെ പുറംതള്ളി എവിടെയും വസ്തുവിനെത്തന്നെ കാണാൻ കഴിയുന്നു. ബ്രഹ്മശക്തിയായ മായയ്ക്കു് അനുഭവത്തെ

മുൻനിർത്തി മൂന്നു രൂപങ്ങളുണ്ടാവാം. സത്യാ, അനിവൃപനീയാ, തുച്ഛം എന്നിവയാണാരൂപങ്ങൾ. വസ്തുവെന്തെന്നു തീരയാത്ത ലൗകികനു മായയും മായാകാര്യങ്ങളായ ജഡരൂപങ്ങളുമാണു സത്യാ. അതുകൊണ്ടുയാർക്കു് മായ സത്യായാണു്. ഒരു യുക്തിചിന്തകനു് ഈ ശക്തിയുടെ രഹസ്യം ഒരിക്കലും പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ടുനിവൃപനീയമാണു്. വസ്തുവിനെ തീരയെന്ന സത്യാദർശിയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് ഈ ശക്തിയും അതിന്റെ കാര്യങ്ങളും ക്രമേണ അകന്നു മറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വസ്തുബോധം വന്നയാർക്കു് മായ തുച്ഛയാണു്. മായയുടെയും മായാകാര്യങ്ങളായ ജഡരൂപങ്ങളുടെയും അതുഭൂതസ്വഭാവം മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാണു് തുരുദേവൻ 'അഥോ' എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ഭാരതത്തിന്റെ സത്യദർശനം

പരമ്പരാഗതമായി ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്

നിഖനില്ലിന്റെ പരമസത്യം സൂര്യതുല്യം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതു് ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായ കണ്ടുപിടിത്തമല്ല. ഉപനിഷത്തുക്കളാണു് ഈ സത്യം സംശയാതീതമായി വിവരിച്ചുതന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. അവയുടെ കാലം എന്നാണെന്നു നിഷ്കൃഷ്ടമായി തെളിയിക്കാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ മനുഷ്യബുദ്ധിക്ക് എന്നെന്നു വ്യക്തമായി കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒരു കാലം മുതൽതന്നെ ഈ സത്യം തെളിഞ്ഞു പ്രചരിച്ചുവരുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചു തീരൂ.

തുടൻ്റെ ആ സത്യത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയും അർപ്പണ ബുദ്ധിയോടെ കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത സകല ക്ഷം ഉപനിഷത്സത്യം അതുപോലെ ഇന്നുവരെ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആ പരമ്പരയിലെ ധീരനായ ഒരു സത്യ ദർശിയാണ് ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ. എല്ലാ സത്യ ദർശികൾക്കും തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതമാസ്യം ഒന്നുതന്നെ. നിലനില്പിനു് ചിത്തം ജഡവും എന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങളേയുള്ളൂ; അവയിൽ ചിത്ത സത്യവും ജഡം ഭ്രമവും; ഇതത്രേ ആ വസ്തുതമാസ്യം. ഇതു് അനേകകാലമായി പരീക്ഷിച്ചുറപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു് എന്ന വസ്തുതയാണു് ഗുരുദേവൻ അഞ്ചാംപദ്യത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് :-

5

അഖിലക്മതിങ്ങനെതന്നെ മതം
സുഖസാല്യമിതെന്ന ശുഭാഭിക്ഷം
പകരന്നു പരമ്പരയായ് പലതും
ഭഗവാന്റെ മായചമോ! വലുതേ.

അഖിലക്മ = ഇന്നുവരെ സത്യം തിരഞ്ഞു പൂർണ്ണമായി കണ്ടിട്ടുള്ളവയെല്ലാം; മതം അതു് = നിലനില്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധമായ അഭിപ്രായം; ഇങ്ങനെതന്നെ = മേൽവിവരിച്ച പ്രകാരം ചിജ്ജഡരൂപത്തിൽ വേർതിരിയുന്നതുതന്നെ; ഇതു് = ചിജ്ജഡങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു് ജഡഭ്രമമുപേക്ഷിച്ചു് സദാ സർവ്വത്ര ചിത്തിനെ അനുഭവിക്കുക എന്നതു്; സുഖസാല്യമെന്നു് = പ്രയാസം കൂടാതെ നേടാമെന്നു്; ശുഭാഭിക്ഷം = ശുഭൻ തുടങ്ങിയ സത്യദർശികളെല്ലാം; പരമ്പരയായ് = തുരശിഷ്യ പര

വരയെ മുൻനിർത്തി; പലതും പകരണം = പല യുക്തികളും ഉപദേശിക്കുന്നു; ഭഗവാന്റെ മായ = ജഡഭൂമമുള്ള വാക്കി ചിത്സപരൂപം മറച്ചുകളയുന്ന ഭഗവാന്റെ ശക്തിയായ മായ; വലുതേ = കടക്കാൻ വിഷമമുള്ളതുതന്നെയാണു്; അഥോ = അത്രയും.

ഇന്നുവരെ സത്യം തിരഞ്ഞു പൂർണ്ണമായി കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം നിലനില്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസിദ്ധമായ അഭിപ്രായം മേൽവിവരിച്ച പ്രകാരം ചിത്രജഡരൂപത്തിൽ വേർതിരിഞ്ഞു എന്നതുതന്നെയാണു്. ചിത്രജഡങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു് ജഡഭൂമമുപേക്ഷിച്ചു് സദാ സർവ്വത ചിത്തിനെയനുഭവിക്കുകയെന്നതു് പ്രയാസംകൂടാതെ നേടാമെന്നു് ശുക്ലൻ തുടങ്ങിയ സത്യദർശികളെല്ലാം തുരുശിഷ്യപരമ്പരയെ മുൻനിർത്തി പല യുക്തികളും ഉപദേശിക്കുന്നു. എന്തായാലും ജഡഭൂമമുള്ളവാക്കി ചിത്സപരൂപം മറച്ചുകളയുന്ന ചിഹ്നശക്തിയായ മായ കടക്കാൻ വിഷമമുള്ളതുതന്നെയാണു്. ആപ്തം.

ചിത്രജഡവിവേകത്തിനു്

സത്യദർശികളുടെ അംഗീകാരം

ചിത്തു്, ജഡം; ബ്രഹ്മം, മായ; പുരുഷൻ, പ്രകൃതി; ജ്ഞാനം, അജ്ഞാനം; പരമാത്മാവു്, മൂലാവിദ്യ; ശിവൻ, ശക്തി എന്നീ പദഭേദങ്ങളെല്ലാം യഥാക്രമം പശ്ചാത്തപങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നവയാണു്. ഉപനിഷത്തുക്കൾ മുതൽ ആധുനിക വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളുൾപ്പെടെയുള്ള സത്യപ്രതിപാദകങ്ങളായ ശാസ്ത്രകൃതികൾ ഈ ചിത്രജഡങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ

വയാൺ. “മായാം തുപ്രകൃതിം വിദ്വാത്; മായിനമു
മഹേശ്വരം—ജഡസ്വരൂപിണിയായ മായയെ പ്രകൃതി
യെന്നും ചിത്സ്വരൂപനായ മായാവിനെ മഹേശ്വര
നെന്നും അറിയേണ്ടതാണു്” എന്ന് ശ്രുതി വെളിപ്പെടു
ത്തുന്നു. “ഇന്ദ്രോമായാഭിഃ പുരുരൂപ ഈയതേ—പരമാ
ത്മാവു് മായകൊണ്ടു് വിവിധ ജഡരൂപങ്ങളെ പ്രകട
മാക്കുന്നു” എന്നും ശ്രുതി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉപനി
ഷത്സാരസമുത്സാഹമായ ഗീതയുടെ പ്രഖ്യാപനം നോ
ക്കുക :-

പ്രകൃതിം പുരുഷം ചൈവ
വിദ്വാനാഭീ ഉഭാവപി
വികാരാശ്ച തുണാംശ്ചൈവ
വിദ്ധിപ്രകൃതിസംഭവാനു്.

പ്രകൃതിയും പുരുഷനും ഈ രണ്ടും അനാദിയാണെന്ന
റിയു. എല്ലാ ജഡവികാരങ്ങളെയും അവയുടെ തുണഭേദ
ങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കിക്കാണിക്കുന്നവരും പ്രകൃതിയാണെന്നും
ധരിക്കൂ. ഭാഗവതം, യോഗവാസിഷ്ഠം തുടങ്ങിയ മറ്റു പ്രാ
മാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഈ മതംതന്നെ പിൻതുടരുന്നു.
ഗൗഡപാദാചാര്യർ, ശങ്കരഭഗവത്പാദർ തുടങ്ങി പല
രും യുക്തിയുക്തം ഈ തത്ത്വം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
‘ബ്രഹ്മജ്ഞാനാവലീമാല’ എന്ന ചെറു കൃതിയിൽ
ശങ്കരഭഗവത്പാദർ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

ദൃഗ്ദൃശ്യഭേദപദാർത്ഥൗ സ്തഃ
പരസ്തദവിലക്ഷണൗ
ദൃഗ്ബ്രഹ്മ ദൃശ്യംമായേതി
സർവ്വവേദാന്തധിണ്ഡിമഃ

ദിക്കെന്നും ദൃശ്യമെന്നും പദാർത്ഥങ്ങൾ രണ്ടേയുള്ളൂ. ഇവ രണ്ടും പരസ്പരവിലക്ഷണങ്ങളുമാണ്. ഇവയിൽ ദിക്ക് ബ്രഹ്മവും ദൃശ്യം മായയുമാത്രം. ഇതു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിന്റെ പെരുമ്പറമോഷമാണ്. ഇങ്ങിനെ ഉപനിഷത്കാലം മുതൽ അത്യാധുനികന്മാരുടെ കാലംവരെ പരീക്ഷിച്ചുറപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ് ഈ 'ചിജ്ജഡചിന്തനം' എന്നു കാണിക്കാനാണ് "അഖിലർത്ഥതിങ്ങനെതന്നെ മതം" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചിത്സാക്ഷാത്കാരം സാധ്യമാണോ ?

നിലനില്പ് ചിജ്ജഡരൂപത്തിൽ വേർതിരിയുമെന്നു ബുദ്ധിക്കു തെളിഞ്ഞു കിട്ടിയാൽ പോരല്ലോ. ഭൂമാനുഭവങ്ങളായ ജഡദൃശ്യങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു പുറംതള്ളി ചിത്തിനെ സ്വസ്വരൂപമായി അനുഭവിക്കാൻ പറ്റുമോ? ഇതു സുസാധ്യമാണെന്നു വ്യാസപുത്രനായ ശുകൻ പരീക്ഷിത്തിന് അനേകം മാർഗ്ഗങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ഉപദേശിക്കുന്നു. ഏഴാം ദിവസം സർപ്പദംശനമേറ്റു മരിക്കാനിടവരുമെന്ന മുനിശാപം പരീക്ഷിത്തു് കരണഗ്രഹമായി കരുതി. ഈ ഏഴു ദിവസവും എല്ലാ ലോകകാര്യങ്ങളും വെടിഞ്ഞു നിസ്സംഗനായി ആത്മദർശനം നേടാൻ പരീക്ഷിത്തു് തീരുമാനിച്ചു. ഈ നിശ്ചയത്തിനു സഹായകമായി ശുകനും വന്നുചേർന്നു. ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ലെന്നും ശേഷിച്ചസമയംകൊണ്ടിതു സാധിക്കാവുന്നതേയുള്ളുവെന്നും ശുകൻ പരീക്ഷിത്തിനെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. ഭാഗവതം രണ്ടാം സ്കന്ധത്തിൽ ഇതിനുള്ള ഉപായങ്ങളെല്ലാം ശുകൻ പരീക്ഷിത്തിനു വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ആദ്യ

മാധി ഇതരപരപ്രാപ്തിയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യമെന്നറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഭഗവാങ്കൽ പരമപ്രേമരൂപിണിയായ ഭക്തി നിരന്തരം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരിക. തുടൻ പ്രണവോപാസന, വിരാഡ് രൂപോപാസന, സതുണോപാസന, നിർഗുണോപാസന ഇവയിൽ ഒന്നുഗീകരിച്ച് മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. അതോടൊപ്പം നിത്യജീവിതത്തിൽ ഓരോ നിമിഷവും ചിലജഡങ്ങളെ വേർതിരിച്ചു വിചാരംചെയ്ത് അവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം കൂടുതൽ കൂടുതൽ അനുഭവിച്ചറിയേണ്ടതുമാണ്. ഈ കർമ്മപരിപാടി പിൻതുടരുകയാണെങ്കിൽ ഒരാൾക്ക് അചിരേണ പൂർണ്ണസത്യം സ്വസ്വരൂപമായി സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണ് ശുക്ന്റെ അഭിപ്രായം. സ്വധർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തോടൊപ്പം തത്ത്വവിചാരം ചെയ്ത് പാകപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് പരീക്ഷിത്തിന് ഏഴു ദിവസംകൊണ്ട് പൂർണ്ണമായ ജഡവിമുക്തി സാധ്യമായതെന്നും ഓർക്കണം. നിരന്തരമായ ആത്മാനുസന്ധാനമുണ്ടെങ്കിൽ വസ്തുലാഭം അത്യന്തം സുലഭമാണെന്നാണ് ഭഗവാൻ ഗീതയിലും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് :-

അനന്യചേതാഃ സതതം
യോമാം സ്മരതി നിത്യശഃ
തസ്മാഹം സുലഭഃ പാത്ഥ
നിത്യയുക്തസ്യ യോഗിനഃ

ഗീ. 8-14

“ആത്മസ്വരൂപമായ പരമാത്മാവിനെ ആരൊരാൾ ഏകാഗ്രതയോടെ സദാ സ്മരിക്കാൻ യത്നിക്കുന്നുവോ അങ്ങിനെയുള്ള നിത്യയുക്തനായ യോഗിക്കു ഞാൻ അത്യ

നാം സുലഭനാണം. ഇങ്ങിനെ വസ്തു സുലഭമായി നേടി
 യെടുക്കാനുള്ള ഉപായവും ഭഗവാൻ രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ
 വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാമതായി ജീവിതത്തിൽ ചിഞ്ജ
 ഡവിവേചനം ചെയ്യുന്ന സാംഖ്യബുദ്ധി സദാ നിലനിർ
 ത്തുക. രണ്ടാമതായി ജഡത്തിൽനിന്നും ചിത്തിനെ
 വേർതിരിച്ചുനോക്കിക്കാനായി ചിത്തത്തെ സമനിലപരി
 പ്തിപ്പിച്ച് യോഗം അഭ്യസിക്കുക. ഈ രണ്ടുപാഠങ്ങളുമാ
 ണ് ഭഗവാൻ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. മാനാപമാനങ്ങളിലും
 ജയപരാജയങ്ങളിലും സുഖരൂപത്തിലോ ദുഃഖരൂപത്തി
 ലോ ഭക്ഷാഭീച്ചിളകാനനുവദിക്കാതെ ഇതശ്ചരബുദ്ധി പ
 ലർത്തി ചിത്തത്തെ സമനില പരിപ്തിപ്പിക്കുന്നതാണു്
 യോഗം. ഇങ്ങിനെ പുരാതനകാലംമുതൽതന്നെ സത്യ
 സാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ സാധ്യതയും ഉപായങ്ങളും
 ആചാര്യന്മാർ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളവയെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊ
 ണ്ടാണു് തുരുദേവൻ “സുഖസാധ്യമിതെന്നു ശ്രീകാടി
 കളും പലതും പകരണം” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.
 പരമ്പരയായി കൈമാറിയിട്ടുള്ളതാണു്

വസ്തുരഹസ്യം

സത്യം ഒന്നേയുള്ളൂ; എക്കാലവും ഒന്നേ ഉണ്ടായി
 രിക്കുകയുള്ളൂ. കാലം മാറുമ്പോൾ മാറിപ്പോകുന്നതാ
 ണെങ്കിൽ അതു സത്യമാകാൻ ഇടയില്ലല്ലോ. സത്യം
 എന്നും പുതുമയുള്ളതുമാണു്. അതൊരിക്കലും പഴകി
 പോകുന്നില്ല. ശ്രീനാരായണതുരുദേവനെപ്പോലെയുള്ള
 ജ്ഞാപീഠപരന്മാർ എന്തോ പുതിയ സത്യം കണ്ടുപിടിച്ചു
 എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിക്കുന്നവർ
 ഈ വസ്തുരഹസ്യം ധരിക്കാതെയും തുരുദേവന്റെ വാക്കു

കളെത്തന്നെ ഗണിക്കാതെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണ്. പുതിയ സത്യത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലല്ല, പണ്ടേ ഉള്ള സത്യത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിലും കാലാനുസൃതമായി അതു ജനങ്ങൾക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതിലുമാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. സകല ജീവികളുടെയും ആത്മാവായി വർത്തിക്കുന്ന സത്യം ചിലരുടെ മാത്രം പ്രത്യേക സ്വത്താണെന്നും മാറാക്കും അതറിയാനോ അറിയിക്കാനോ പാടില്ലെന്നും കറേപ്പേർ ശരിച്ചു. സത്യം മറയ്ക്കപ്പെട്ടതോടെ സമൂഹത്തിൽ ജാതി മതാഭിഭേദചിന്തകളും ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും താഡ്യവസ്തുതമാരംഭിച്ചു. ഈ അധർമ്മപ്രകർഷണത്തിനെതിരായി സ്വയം സത്യം സാക്ഷാത്കരിച്ചു കാലാനുസൃതമായി അതു സമൂഹത്തിനു പകർന്നുകൊടുക്കാനാണ് തുരുടേവൻ അവതരിച്ചത്. സത്യദർശികളുടെ പരമ്പരയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടല്ല അദ്ദേഹം സ്വജീവിതകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചത്. തുരുവന്ദനത്തിലും മറ്റും ആ പരമ്പരയെ സ്തൂരിക്കാൻ നിർദ്ദേശിച്ചതും അക്കാലത്താലാണ് :-

നാരായണം പത്മഭവം വസിഷ്ഠം
ശക്തിംച തത്പുത്രപരാശരംച
വ്യാസം ശുകം ഗൗഡപദം മഹാനം
ഗോവിന്ദയോഗീന്ദ്രമമാസ്യശിഷ്യം
ശ്രീശങ്കരാചാര്യമമാസ്യപദ്മ
പാദംച ഹസ്താമലകംച ശിഷ്യം
തം തോടകം വാർത്തികകാരമന്യം
നസ്തദ്ഗുരൂൻ സന്തതമാനതോസ്തി.

ഇതാണ് ആ പരമ്പര. സത്യസ്വരൂപനായ ഭഗവാൻതന്നെ സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ബ്രഹ്മാവിനും സ്വശക്തിയായ ദേവിക്കും തന്റെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ബ്രഹ്മാവും തന്റെ മകനായ വസിയും ആ ജ്ഞാനം പകർന്നു; ദേവി സ്വപുത്രനായ പരാശരനും. പരാശരനിൽനിന്നു പുത്രനായ വേദവ്യാസൻ ലഭിച്ചു. വ്യാസൻ വേദങ്ങൾ പകർത്തു ബ്രഹ്മമന്ത്രങ്ങളും പുരാണേതിഹാസങ്ങളും രചിച്ചു അതു സർവ്വത പ്രചരിപ്പിക്കാൻ യത്നിച്ചു. തുടർന്ന് വ്യാസപുത്രനായ ശുകൻ അതു പരീക്ഷിത്തിരുവദേശിച്ചു. പരമ്പരാഗതമായി വന്ന ഈ ഉപനിഷദിദ്വയ പഠിച്ച സ്വയം സാക്ഷാത്കരിച്ചു യുക്തിയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ അദ്വൈതസത്യം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി സ്ഥാപിച്ച ആചാര്യനാണ് ഗൗഡപാദർ. മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിനു വ്യാഖ്യാനരൂപത്തിൽ 'ഗൗഡപാദകോരിക' രചിച്ചുകൊണ്ടാണദ്ദേഹം ഇതു സ്ഥാപിച്ചതു്. ഗൗഡപാദശിഷ്യനാണ് ഗോവിന്ദഗുരു. ഗോവിന്ദഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനത്രേ ലോകത്തിനെമ്പാടും അദ്വൈതസത്യത്തിന്റെ പ്രഭുവിതറിക്കൊടുത്ത ശ്രീശങ്കരഭഗവത്പാദർ. അദ്ദേഹം വ്യാസന്റെ ബ്രഹ്മമന്ത്രങ്ങൾക്കും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉപനിഷത്തുക്കൾക്കും ഗീതയ്ക്കും ഭാഷ്യം രചിക്കുകയും അനേകം വേദാന്തപ്രകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു. പദ്മപാദൻ, ഫസ്താമലകൻ, തോടകൻ, സരേശപരൻ എന്നിവർ - ശ്രീശങ്കരന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണ്. പദ്മപാദൻ ശങ്കരന്റെ ബ്രഹ്മമന്ത്രഭാഷ്യത്തിനു് 'പഞ്ചപാദിക' എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള വൃത്തി രചി

ച്ച. 'ഹസ്താമലകീയം' എന്ന അനുഭൂതിപ്രധാനമായ കൃതിയാണ് ഹസ്താമലകൻ രചിച്ചത്. ഉള്ളം കയ്യിലെ നെല്ലിക്കുപ്പോലെ തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സത്യം തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നാണതിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. തോടകുപ്പാൽ തോടകുപ്പാത്തത്തിൽ 'ശ്രുതിസാരസമുദായം' എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ് രചിച്ചത്. സുരേശ്വരനാകട്ടെ ആ ചാതുർപാദരുടെ തൈത്തിരീയഭാഷ്യത്തിനും ബൃഹദാരണ്യകഭാഷ്യത്തിനും വാർത്തികങ്ങൾ രചിച്ചതോടൊപ്പം 'നൈഷ്കർമ്മ്യസിദ്ധി' എന്ന പ്രസിദ്ധമായ വേദാന്തഗ്രന്ഥം രചിക്കുകയും ചെയ്തു. വാർത്തികം രചിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ തുരു പരമ്പരാസ്മരണയിൽ വാർത്തികകാരൻ എന്നു വിളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മാവിൽനിന്നും ജ്ഞാനോപദേശം നേടിയ വസിഷ്ഠൻ അതു ദശരഥപുത്രനായ രാമൻ ഉപദേശിച്ചു. അതാണ് സുപ്രസിദ്ധമായ യോഗവാസിഷ്ഠം. ശ്രീനാരായണഗുരുവൻ ഉപനിഷത്തുകൾ, ഗീത, ബ്രഹ്മ്മസൂത്രം ഇവയെല്ലാം ശ്രീശങ്കരൻ രചിച്ച ഭാഷ്യങ്ങൾ, ഗൗഡപാദകാരിക, യോഗവാസിഷ്ഠം, ശങ്കരശിഷ്യന്മാരുടെ കൃതികൾ ഇവയെല്ലാം നല്ലപോലെ പഠിച്ച് ഹൃദിസ്ഥമാക്കിയിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്വൈതാനുഭവദർശനവും കൃതികളും വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ തനിക്കു വളരെയധികം കടപ്പാടുള്ള ആ പരമ്പരയെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് 'പരമ്പരയായ' എന്ന പദം ശ്ലോകത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. പരമ്പരയെ വിസ്മരിച്ചവരാണ് സ്വന്തം നിഗമനങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകി

സത്യാനേപഷണമാർഗ്ഗത്തിൽ അനേകം തെറ്റിലാർന്ന കർമ്മ വഴിതെളിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങിനെയുള്ളവർ എത്ര കേമന്മാരായാലും ഉപേക്ഷ്യരാണെന്നത്രേ അഭിജ്ഞമതം.

മായാജയം എഴുപ്പമല്ല

മായയെ ജയിച്ചു സത്യം കണ്ടെത്തുക സുഖസാദ്ധ്യമാണെന്നു ശുക്രനുംമറ്റും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. സർവ്വം പ്പണബുദ്ധിയോടുകൂടി ആത്മാനേപഷണത്തിലേപ്പെടുന്നയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു ശരിയുമാണു്. ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ യുവത്വത്തിന്റെ മാടകതയിൽ മുങ്ങിപ്പോകാതെ സർവ്വസംഗങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു് അചിമേണ സത്യം കണ്ടെത്തിയ നാരായണഗുരുദേവൻതന്നെ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ബാഹ്യബന്ധങ്ങളിലും വിഷയങ്ങളിലുമുള്ള സംഗമാണു് ആത്മാനുഭൂതിയെ തടയുന്നതു്. അവയെ ധീരമായി ഉള്ളിൽനിന്നും അകറ്റാൻ കഴിവുള്ളവർക്കു് ആത്മാവു് ഏതു നിമിഷവും തെളിഞ്ഞുകിട്ടാം. എന്നാൽ ലൗകികസുഖങ്ങളിൽ മോഹിച്ചു് എന്റേതു്, എന്റേതു് എന്ന ചിന്തയ്ക്കു ശക്തികൂട്ടി ഭേദചിന്തകളില്ലെടുഴലുന്നവർക്കു് മായയെ ജയിക്കുക പ്രയാസമാണു്. ശുക്രൻതന്നെ ഭാഗവതത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

കിംപ്രമത്തസ്വബഹുഭിഃ
പരോക്ഷൈർഹായനൈരിഹ
ചരം മുഹൂർത്തം വിഭിതം
ഘടേത ശ്രേയസേ യതഃ

ഭാ-2-1-12

ആത്മാവിനെ മറന്ന ലോകകാൽപ്പങ്ങളിൽ ഭ്രമിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് എത്ര വർഷം ആയുസ്സു നീണ്ടുകിട്ടിയാലും എത്ര പ്രയോജനമാണ് ? നേരെ മറിച്ചു സത്യം തെളിയുന്ന ഒരു നിമിഷം ലഭ്യമായാൽ മതി അതോടെ സകല ശ്രേയസ്സും സിദ്ധിക്കാനിടവരുന്നു. സംഗബലൻ മായാജയം എളുപ്പമല്ലെന്നു തുരുടേവൻ തന്നെ ആത്മോപദേശശതകത്തിൽ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് :-

പ്രകൃതിവിടിച്ച് മുഴററിടുംപ്രകാരം
സുതതികൾപോലുമോ മഴുന്നിടുന്നു
വികൃതിവിടുന്നതിനായി വേലചെയ്‌വി-
ലകൃതിഫലാഗ്രഹമറ്ററിഞ്ഞിടേണം.

മായയുടെ പിടിയിൽപ്പെട്ട് സുതതികൾപോലും സഭാ ഭ്രമിക്കാനിടവരുന്നു. നിരന്തരപരിണാമിയായ ജഡസമ്പർക്കം വെടിയാൻ കാര്യമായി യത്നിക്കുന്നതേയില്ല. ഫലസംഗം വെടിയുന്ന നിമിഷം നിശ്ചലമായ ആത്മതത്ത്വം തെളിയുമെന്നറിയേണ്ടതാണ്. സംഗബലനായ മനുഷ്യൻ മായയെ ജയിക്കുക പ്രയാസമെന്നു കാണിക്കാനാണ് “ഭഗവാനുടെ മായയേക്കാ! വലുതേ” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ജഡത്തെപ്പോലും ചിത്സപരൂപമായിക്കണ്ടാൽ മായയെ എളുപ്പം ജയിക്കാം.

സത്യം സമ്പൂർണ്ണമായി സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരനേചക്ഷുസ് ബുദ്ധിക്ക് തെളിഞ്ഞു കിട്ടുന്ന രണ്ടു

ഘടകങ്ങളാണ് ചിത്രം ജഡവും. തുടൻ്റ് ഈശ്വരകാര്യവും നേടി ചിത്തിനെ വേർതിരിച്ചുനോക്കിച്ച് ജീവനുകതിക്കായി യത്നിക്കുന്നു. അതോടെ ചിത്രജഡങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി സുവ്യക്തമായി വേർതിരിയുന്നു. മുൻപുണ്ടെന്നു തോന്നിയിരുന്ന ജഡങ്ങളിൽപ്പോലും ചിത്സപരൂപം തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. പരമ്പരയാ പരീക്ഷിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സത്യാസ്ഥിതി വിവരിച്ചശേഷം സത്യാനുഭവത്തിൻ്റെ പരമകോടിയിൽ ജഡദർശനങ്ങൾപോലും ചിത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമല്ലെന്നുഭവിക്കുന്നതിൻ്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളെയാണ് ഇനിയുള്ള പദ്യങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതു്. ഏകവും അഖണ്ഡവും അഭേദവുമായ ചിത്രമാത്രമേയുള്ളൂ എന്ന്താണ് സത്യാനുഭവത്തിൻ്റെ പരമകാഷ്ഠ.

6

വലുതും ചെറുതും നടുമദ്ധ്യവുമാ-
 യലയററുയരുന്ന ചിദംബരമേ!
 മലമായയിലാണു മയങ്ങി മനം
 നിലവിട്ടു നിവണ്ഡയാതരുളേ.

വലുതും = സ്ഥൂലവും, ചെറുതും = സൂക്ഷ്മവും; നടുമദ്ധ്യവുമായ = സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങൾക്കിടയ്ക്കുള്ളതും എന്നിങ്ങനെ; യലയററുയരുന്ന = യാതൊരു ചലനവുമില്ലാതെ പെരുകുന്ന; ചിദംബരമേ = ആകാശതുല്യം പരന്നു വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്സത്വമേ; മലമായയിൽ = ജഡമായ സംസാരമാകുന്ന കൊടുംകാട്കണ്ടെന്നു തോന്നലിൽ; ആണമയങ്ങി = കുടുങ്ങി മോഹിച്ചു; മനം = മനസ്സ്;

നിലവിട്ട് = സത്യസ്ഥിതി വിട്ട്; നിവന് = ചലിച്ചു; അലയാതെ = തെണ്ടിത്തിരിയാൻ ഇടയാകാതെ; അരുളേ = കാരുണ്യംചൊരിഞ്ഞനഗ്രഹിക്കേണമേ.

സ്ഥൂലവും സൂക്ഷ്മവും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങൾക്കിടയുള്ളതും എന്നിങ്ങനെ വിവിധരൂപത്തിൽ യാതൊരു ചലനവുമില്ലാതെ പെരുകുന്നതും ആകാശതുല്യം പരന്നു വ്യാപിച്ചതുമായ ചിത്സത്യമേ, ജഡമയമായ സാസാരക്കാടും കാടുണ്ടെന്ന തോന്നലിൽ കുടുങ്ങി മോഹിച്ച മനസ്സ് ചലിച്ചു തെണ്ടിത്തിരിയാനിടയാകാതെ കാരുണ്യംചൊരിഞ്ഞനഗ്രഹിക്കേണമേ.

ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങൾ

ജഡത്തിന്റെ വ്യക്തമായ പരിണാമഘട്ടങ്ങൾ സ്ഥൂലം, സൂക്ഷ്മം, മദ്ധ്യം എന്നു മൂന്നാണു്. കട്ടിപിടിച്ച ജഡമായി കാണുന്നതാണു് സ്ഥൂലഘട്ടം. ശക്തിസ്തന്ദനരൂപത്തിൽ അത്യന്തസൂക്ഷ്മമായിക്കാണുന്ന പ്രാണനാണു് സൂക്ഷ്മഘട്ടം. ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇവയെ യഥാക്രമം മാററർ എന്നും എനർജി എന്നും വിളിക്കുന്നു. പഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ തേജസ്സും ജലവും സ്ഥൂലജഡത്തിനും സൂക്ഷ്മജഡത്തിനും മദ്ധ്യേ വർത്തിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവയെ നമുക്കു ജഡപരിണാമത്തിന്റെ മദ്ധ്യമായി കണക്കാക്കാം. വ്യക്ത്യനുഭവത്തിൽ പ്രാണനും ശരീരത്തിനും മദ്ധ്യേ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു മനസ്സാണു്. അതുകൊണ്ടു് വ്യക്ത്യനുഭവത്തിലെ ജഡപരിണാമത്തിന്റെ മദ്ധ്യഘട്ടമാണു മന

സ്നേഹ കരുതാം. ജഡപരിണാമത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമായി നാം വിവരിച്ചിട്ടുള്ള അപൂർണ്ണത ഈ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മമദ്ധ്യഘട്ടങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയേതീരൂ എന്നില്ല. ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങളെ നിഷ്കൃഷ്ടമായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മമദ്ധ്യപരിണാമഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കുക പ്രയാസമാണ്. എങ്കിലും നാമരൂപങ്ങളിൽ വേർപെട്ട് വ്യക്തമായി അനുഭവവിഷയമാകുന്ന ജഡരൂപങ്ങൾ പ്രാണനിൽ തുടങ്ങി കട്ടിപിടിച്ച ജഡത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മേൽകാണിച്ച പ്രകാരമുള്ള വേർതിരിവാണു സംഗതമായിത്തോന്നുന്നത്. ഏതായാലും ശക്തിസ്തന്ദനരൂപത്തിൽ ചലിച്ച പൊന്തിവരുന്ന പ്രാണൻമുതൽ കട്ടിപിടിച്ച ജഡംവരെയുള്ള ഘട്ടങ്ങളെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടാണ് തുരുഭേവൻ “വലുതും ചെറുതും നടുമദ്ധ്യവുമായ” എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അന്തിമവിശകലനത്തിൽ ചിത്തിന്റെ പ്രതിഭാസംതന്നെ ജഡം

സത്യജിജ്ഞാസുവിനാണ് നിലനില്പ് ചിത്തെന്നും ജഡമെന്നും രണ്ടു ഘടകങ്ങളായി വേർതിരിയുന്നത്. സത്യം സാക്ഷാത്കരിച്ചുനഭവിക്കുന്നയാളിന് യുക്തിയുടെയും അനുഭവത്തിന്റെയും മണ്ഡലത്തിൽ ജഡവും ചിത്പ്രതിഭാസമാണെന്നു തെളിയുന്നു. സത്യത്തെ സ്വസ്വപരൂപമായി അറിയുന്നതോടെ നിശ്ചലവും അഖണ്ഡവുമായ ബോധത്തിൽ സ്ഥിതിച്ചു പ്രകടമാകുന്നതാണ് പ്രാണൻ എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തെളിയുന്നു. അപ്പോൾ സ്ഥിതിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് പ്രാണൻ ബോധവ

സ്തുവിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു സ്തംഭം. ഇങ്ങിനെ ഒളിഞ്ഞിരുന്നിട്ട് ബോധത്തിൽനിന്നും സ്തംഭിക്കുന്ന പ്രാണൻ ബോധമല്ലാതെ മറൊന്നുമാകാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. കാരണസ്വരൂപത്തിൽ ഒളിഞ്ഞിരുന്നിട്ട് കായുരൂപേണ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് കാരണമല്ലാതെ മറൊന്നാകാനാണം. നിഷ്കൃഷ്ടമായ പശ്ചാലോചനയിൽ കാരണകായ്ക്കുടൾ എവിടെയും അഭിന്നമെന്നു തെളിയുന്നതാണം. അങ്ങിനെയാണെല്ലിൽ ബോധത്തിൽനിന്നും സ്തംഭിക്കുന്ന പ്രാണൻ ബോധം തന്നെയാണം; തുടർന്നു പ്രാണൻ തന്നിൽ നിന്നുണ്ടാക്കിക്കാണിക്കുന്ന മറ്റു ജഡഭൂതങ്ങളും ബോധം തന്നെയാണം. ഈ കാരണകായ്ക്കുടലും ഗുരുദേവൻതന്നെ ദർശനമാലയിലെ അപവാദദർശനത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

അന്യന്നകാരണാത്കായ്ക്കും
അസദേതദതോഽവിഖം
അസതഃ കഥമത്പത്തി-
രതത്പന്നസ്യ കോലയഃ

കാരണത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമായി കാമ്യമുണ്ടായിരിക്കുക സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചഭൂതങ്ങളും ബോധത്തിൽനിന്നും ഭിന്നമാണെന്നു തോന്നൽ വെറുതെയാണം. ഇല്ലാത്തതെങ്ങിനെ ഉണ്ടാകാൻ; ഉണ്ടാകാത്തതെങ്ങിനെ ലയിക്കാൻ? സത്യം സ്വസ്വരൂപമായിക്കണ്ട സത്യദർശികൾക്കു മറൊരു കായ്ക്കൂടി തെളിഞ്ഞു. പ്രാണാദി ജഡഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടാവുകയോ പരിണമിക്കുകയോ മറയുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴൊന്നും ബോധം

ത്തിന്റെ നിശ്ചലതയ്ക്കും അഖണ്ഡതയ്ക്കും ഒരു മാറ്റവും സംഭവിക്കുന്നില്ല. വായുവും പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളും ഉണ്ടായിച്ചിലിച്ച് അഖണ്ഡാശ്രയമായ ആകാശത്തിന് യാതൊരു ചലനവും സംഭവിക്കുന്നില്ലല്ലോ? പിന്നെയാണോ ആകാശത്തിന്റെയും കാരണമായി വർത്തിക്കുന്ന അഖണ്ഡബോധത്തിന്റെ നിശ്ചലതയ്ക്കു കേടുപറുക. ചുരുക്കത്തിൽ അഖണ്ഡബോധവസ്തുതയെന്ന തന്റെ നിശ്ചലതയ്ക്കു ഒരു കേടും വരാതെ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ പൊന്തിച്ചു കാട്ടുന്ന കാഴ്ചകളാണ് വലുതായും ചെറുതായും നടുമദ്ധ്യമായും നില്ക്കുന്ന എല്ലാ ജഡങ്ങളും. ഇക്കാര്യമാണു തുരുത്തേവൻ “അലയറയരുന്ന ചിദംബരമേ!” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ‘ചിദംബര’ശബ്ദംകൊണ്ടു നിശ്ചലമായ അഖണ്ഡബോധസത്തയെ കുറിക്കുന്നു. ‘അലയറ’ എന്ന വിശേഷണം കൊണ്ടു ജഡപരിണാമങ്ങൾകൊണ്ടോന്നും അതിനൊരു ചലനവും സംഭവിക്കുന്നില്ല എന്നു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ദൈവതഭ്രമം തീർന്നുകിട്ടുന്നതാണ് മോക്ഷം

ഒരേ വസ്തുതയെയാണ് പലതായിക്കാണപ്പെടുന്നതെന്ന് ഒരനേപക്ഷകന് യുക്തികൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു നാം കണ്ടു. വസ്തുതയിതാണെങ്കിൽ പലതുംകണ്ടു സത്യമെന്നു ഭ്രമിക്കുന്നതാണ് സംസാരഭ്രമം. വസ്തുബോധമില്ലായ്മയാണ് അവിദ്യ. അവിദ്യയുടെ ഫലമായി പലതു കാണാൻ ഇടവരുന്നു. തുടർന്ന് രാഗദ്വേഷരൂപത്തിൽ പുറമേ കാണുന്ന കാഴ്ച

കളിൽ മനസ്സ് പററിക്കൂടുന്നു. രാഗഭേദങ്ങൾ നിരന്തരമായ കർമ്മചലനത്തിനു പ്രേരകങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. കർമ്മം സുഖദുഃഖരൂപത്തിലും ജനനമരണരൂപത്തിലുമുള്ള ഫലങ്ങളെയും ഉളവാക്കുന്നു. അവിദ്യ നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം രാഗഭേദങ്ങൾ, കർമ്മം, ഫലാനുഭവം ഇവ ചക്രാകാരമായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ജീവിതം എന്തിനെന്നോ ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തെന്നോ ഒരിക്കലും തെളിയുകയുമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംസാരത്തെ സ്വത്വദർശികൾ കൊടുംകാടിനോടുപമിക്കുന്നത്. കൊടുംകാട്ടിലകപ്പെടുന്നവൻ രക്ഷപ്പെടാൻ വഴി കാണാതെ ഉഴലുന്നു. എങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാലും വന്യമൃഗങ്ങൾ അവനെ ഭക്ഷിക്കാൻ ഓടിയെത്തുന്നു. മദമാത്സര്യാദികളാണ് സംസാരക്കൊടുംകാട്ടിലെ വന്യമൃഗങ്ങൾ. അദ്വൈതജ്ഞാനാഗ്നിക്കല്ലാതെ ദ്വൈതവാനം ഭക്ഷിച്ചൊടുക്കാൻ മറ്റൊന്നിനും ശക്തിയില്ല. അന്തർമ്മുഖമായി ആത്മദർശനം നേടി എല്ലാം ഒന്നെന്നു കാണുന്നയാൾക്കു ഈ സംസാരക്കൊടുംകാടു് അനായാസം തരണം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നു. 'ആത്മോപദേശശതക'ത്തിൽ ഇക്കാര്യം തുരുഭേവൻ മനോഹരമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

സകലതുമുള്ളതുതന്നെ തത്ത്വചിന്താ
 ഗ്രാഹനീതു സർവ്വവുമേകമായ് ഗ്രാഹിക്കും;
 അകമുഖമായറിയാതെ കീഴ് മായയാം വൻ-
 പകു പലതും ഭ്രമമേകിടുന്നു പാരം.

ഇക്കാരണത്തൊക്കെ ഉണതന്നെ. എന്നാൽ സത്യമറിഞ്ഞ വിവേകി എവിടെയും കരേ വസ്തുവിനെത്തന്നെ കാണുന്നു. അവനവന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു വസ്തുതത്താലും ഗ്രഹിക്കാത്തതിത്തോളം മായയുടെ വൻചതിയായ ദൈവതഭ്രമത്തിൽപ്പെട്ടഴലേണ്ടിവരും. മായാജന്മമായ ദൈവതക്കൊടുംകാട്ടിൽപ്പെട്ട മോഹിച്ച ഭൂഖിക്കാനിടയാകരുതെന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണ് തുരുത്തേൻ “മലമായയിലാണു മയങ്ങിമനം നിലവിട്ടു നിവർന്നയാതരുളേ” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു്.

ഒരു ജീവന്മുക്തന്റെ ഭാവാവേശം

സർവ്വത്ര സത്യം കണ്ടു ധന്യനാകുന്ന ജീവന്മുക്തൻ ചിജ്ജഡഭേദംവിട്ടു് ജഗദീശപരനെ മാടിവിളിച്ചു് ഭാവാവേശംകൊള്ളുന്നതെങ്ങിനെയെന്നാണു് ഏഴാം പദ്യത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്.

7

അരുളേ തിരുമേനിയണഞ്ഞിടുമീ-

യിരുളേ, വെളിയേ, യിടയേ, പൊതുവേ !

കരുളേ, കരളികുലിരികുമരം-

പൊരുളേ, പുരിമുന്തമെരിച്ചവനേ !

അരുളേ = ഭക്തന്മാർക്കു കാരുണ്യമുർത്തിയായി തെളിയുന്ന ഭഗവാനേ; തിരുമേനിയണിഞ്ഞിടുമീയിരുളേ = അവിടുത്തെ സ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കാൻ വന്നെത്തുന്ന ആവരണമേ; വെളിയേ = അതിൽനിന്നു രൂപംകൊള്ളുന്ന

ആകാശമേ; ഇടയേ = തുടൻ ജഡപരിണാമത്തിലെ മദ്ധ്യഘട്ടമായി വിളങ്ങുന്നവനേ; പൊതുവേ = എല്ലാ ജഡപരിണാമങ്ങളും ഞാൻതന്നെയാണെന്നഭിമാനിച്ചു സാമാന്യാഹങ്കാരമായി സ്ഥിതിപെയ്യുന്ന മഹത്തത്വമേ; കരളേ = ജീവനിരീക്ഷിതമായ ഹൃദയമായി കാണപ്പെടുന്നവനേ; കരളികലിരിക്കുമതംപൊരുളേ = ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെ സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടു ശുദ്ധ ബോധമായി വിളങ്ങുന്നവനേ; പുരിമുൻമെരിച്ചവനേ = ഹൃദയത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു കാർണ്യസൂക്ഷ്മമൂലഭേദങ്ങളെ മൂന്നു പുരങ്ങളേയും ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കിയവനേ അങ്ങയെ ഞാൻ മേൽ വിവരിച്ച രൂപത്തിലെല്ലാം കണ്ടു വണങ്ങുന്നു.

ഭക്തന്മാർക്കു കാരണ്യമുർത്തിയായി തെളിയുന്ന ഭഗവാനേ, അവിഭക്ത സ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കാൻ വന്നെത്തുന്ന ആവരണമേ, അതിൽനിന്നു രൂപംകൊള്ളുന്ന ആകാശമേ, തുടൻ ജഡപരിണാമത്തിലെ മദ്ധ്യഘട്ടമായി വിളങ്ങുന്നവനേ, എല്ലാ ജഡപരിണാമങ്ങളും ഞാൻതന്നെയാണെന്നഭിമാനിച്ചു സാമാന്യാഹങ്കാരമായി സ്ഥിതിപെയ്യുന്ന മഹത്തത്വമേ, ജീവനിരീക്ഷിതമായ ഹൃദയമായി കാണപ്പെടുന്നവനേ, ആ ഹൃദയത്തിൽ ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെ സ്ഫുരിച്ചുകൊണ്ടു ശുദ്ധ ബോധമായി വിളങ്ങുന്നവനേ, ഹൃദയത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു കാർണ്യസൂക്ഷ്മമൂലഭേദങ്ങളെ മൂന്നു പുരങ്ങളേയും ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കിയവനേ അങ്ങയെ ഞാൻ മേൽ വിവരിച്ച രൂപത്തിലെല്ലാം എങ്ങും കണ്ടു വണങ്ങുന്നു.

സാമാന്യാഹങ്കാരരൂപമായ മഹത്തത്വം

ഭഗവാന്റെ കാരുണ്യമുർത്തിത്വം, തിരുമേനിയെ മറയ്ക്കുന്ന ആവരണം, ആകാശാവിർഭാവം, ജഡപരിണാമത്തിലെ മദ്ധ്യഘട്ടം എന്നിവ മുൻപദ്യങ്ങളിലെ വ്യാഖ്യാനം നോക്കി വിശദമായി ധരിക്കേണ്ടതാണ്. സൃഷ്ടിക്കുമുൻപ് ആദ്യമായി ശക്തി അജ്ഞാനാവരണം കൊണ്ട് വസ്തുസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്നു. ഇതിനെ ശാസ്ത്രം 'അവ്യക്തഭാവം' എന്നാണ് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. തുടർന്നാവിർഭവിക്കുന്ന ശക്തിയുടെ ആദ്യത്തെ പ്രകടരൂപമാണ് പ്രാണൻ. ഇതിന് ശാസ്ത്രം മഹത്തത്വം, മഹാനാരമാവ്, സത്ത്വബുദ്ധി എന്നെല്ലാം പേരുകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഴുവൻ ബീജമാണ് ഈ സത്ത്വബുദ്ധി. അനന്തരം ഇതിൽനിന്നും സ്ഥൂലരൂപത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി രൂപം കൊള്ളുന്നു. സൂക്ഷ്മരൂപത്തിലായാലും പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളെല്ലാം 'ഞാൻ' തന്നെയാണെന്നത്രേ സത്ത്വബുദ്ധിയുടെ അനുഭവം. അതുകൊണ്ട് സത്ത്വബുദ്ധിയുടെ സ്വരൂപം സാമാന്യാഹന്തയാണ്. സർവ്വവും താൻതന്നെ എന്നുള്ള അനുഭവമുള്ളതുകൊണ്ട് രാഗദ്വേഷങ്ങൾക്കോ മദമാത്സര്യങ്ങൾക്കോ ഇവിടെ പ്രസക്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് സദാ നിർമ്മമമായി തെളിഞ്ഞു വീളുവാനുൾക്കൊള്ളേണ്ടതാണ് ഈ പ്രാണസാക്ഷാത്കാരം. ഇവിടത്തെ സാമാന്യാഹന്തയുടെ നൈർമ്മല്യംകൊണ്ടാണിതിനു സത്ത്വബുദ്ധിയെന്ന പേരും അനപരമ്പരമായിത്തീരുന്നത്. ഈ സാമാന്യാഹന്തയിലാണ് ശരീരങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളു

ന്നുതോടെ തിരയിൽ കമിളകളെന്നപോലെ വ്യക്തമായ നുകൾ രൂപംകൊള്ളുന്നതു്. മുരുകത്തിൽ അഹങ്കാരം രണ്ടുതരത്തിലുണ്ടു്; സാമാന്യാഹങ്കാരമെന്നും വിശേഷാഹങ്കാരമെന്നും. പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തിലെ സത്ത്വബുദ്ധിയാണു് സാമാന്യാഹങ്കാരം. എല്ലാ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളും താൻതന്നെയാണെന്നുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പേരനപത്ഥമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വ്യക്തിശരീരങ്ങളിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന അഹങ്കാരങ്ങളാണു് വിശേഷാഹങ്കാരങ്ങൾ. വിശേഷാഹന്തയ്ക്കു വിജ്ഞാനാത്മാവെന്നും സാമാന്യാഹന്തയ്ക്കു മഹാത്മാവെന്നും വേറെയും പേരുകളുണ്ടു്. ഈ സാമാന്യാഹങ്കാരരൂപത്തിലുള്ള മഹത്തത്ത്വത്തെയാണു് തുരുടേവൻ ഗ്ലോകത്തിൽ 'പൊതുവേ' എന്ന സംബോധനകൊണ്ടു്തർജ്ജിക്കുന്നതു്. എല്ലാ പ്രപഞ്ചഘടകങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചുനില്ക്കുന്നതായതുകൊണ്ടു് 'പൊതുവേ' എന്ന സംബോധന അത്യന്തം അനപത്ഥമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്.

കരളും കരളിലെ പൊരുളും

പരമാത്മസ്വരൂപിയായ ഈശ്വരൻ പ്രപഞ്ചമെങ്ങും അകവും പുറവും നിറഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നു. എന്നാൽ ഈ വസ്തുരൂപവും ഓരോരുത്തരും ആദ്യമായി കണ്ടെത്തേണ്ടതു് അവനവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ തന്നെയാണു്. സ്വന്തം ഹൃദയത്തിൽ വസ്തു സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നതോടെ അതിന്റെ സർവ്വവ്യാപിതവു് തെളിഞ്ഞുകിട്ടും. അതുകൊണ്ടാണു് ഈശ്വരൻ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്ന് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോചിക്കുന്നതു്.

മാത്രമല്ല ഈശ്വരൻ സർവ്വവ്യാപിയാണെങ്കിലും കാരോ
രുത്തർക്കും തല്ക്കാലം ഈശ്വരന്റെ സ്പർശം അനുഭവ
പ്പെടുന്നത് അവനവന്റെ ഉള്ളിലാണല്ലോ. ഹൃദയ
ഗുഹയിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ സ്പഷ്ടമായ സ്പർശം
മാണ് ജീവഭാവേന 'ഞാൻ, ഞാൻ' എന്നിങ്ങനെ
സകലരും സദാ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ഈശ്വരർ സർവ്വഭൂതാനാം

ഹൃദേശേ \int ജ്ജന തിഷ്ഠതി

ഈശ്വരൻ സർവ്വ ജീവികളുടെയും ഹൃദയത്തിൽ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു ഭഗവാൻ ഗീതയിൽ വെളിപ്പെടു
ത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെയും രഹസ്യമിതുതന്നെ. ഇവിടെ
ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം കാർമ്മിക്കുവാനുണ്ട്. ചില യോഗികൾ
അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് പോലെ വേദാന്തപ്രസിദ്ധ
മായ ഹൃദയം ഭൂമദ്ധ്യത്തിലല്ല; ശരീരമദ്ധ്യത്തിലാണ്.
ശ്രീവിഭാജ്യസ്വാമികൾ 'അനുഭൂതിപ്രകാശ'മെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ
ഹൃദയത്തെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക :-

ആനാഭിതസ്തഥാകണ്ഠാത്

ഹൃദയം മദ്ധ്യതഃസ്ഥിതം

സന്താളം പത്മകോശാഭം

പഞ്ചഛിദ്രമധോമുഖം.

അനു-14-47

ഭേദമദ്ധ്യത്തിൽ നാഭിക്കും കണ്ഠത്തിനുമിടയ്ക്കാണ്
ഹൃദയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. തണ്ടുള്ള താമരപ്പൂവിന്റെ
അകംപോലെയാണിതിന്റെ ആകൃതി. അഞ്ചു ഭാഗ
ങ്ങളുണ്ട്. അധോമുഖമായിട്ടാണ് സാധാരണ സ്ഥിതി.

ഗുരുദേവൻ ഹൃദയം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'കരൾ' എന്ന ശബ്ദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും ഈ വിവരണത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. എന്തായാലും ഹൃദയത്തെയും ഹൃദയസ്ഥിതനായ ഈശ്വരനെയും സംബോധനചെയ്യുകയാണ് 'കരളേ, കരളീകലിരിക്കുമരം പൊരളേ' എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട്. 'അരംപൊരളേ' എന്ന പ്രയോഗംകൊണ്ട് ഒരു കളങ്കവും പറ്റാതെ ശുദ്ധ ബോധസ്വരൂപനായ പരമാത്മാവുതന്നെ ഹൃദയത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്നുവെന്നാണു സൂചന.

ത്രിപുരദഹനം

വലുതും ചെറുതും നടുമദ്ധ്യവുമായി പൊന്തിവരുന്ന വിവിധ ജഡപരിണാമഘട്ടങ്ങളെ നാം നേരത്തേ കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. ഈ ജഡപരിണാമങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്ന് ബോധസ്വരൂപമായ ആത്മാവിനു മൂന്നു ദേഹങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. കാരണദേഹം, സൂക്ഷ്മദേഹം, സ്ഥൂലദേഹം എന്നിവയാണ് ആ മൂന്നു ദേഹങ്ങൾ. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ സ്വദേഹമായഭിമാനിക്കുന്ന സമഷ്ടിബോധത്തിനും വ്യക്തിദേഹങ്ങളിൽ വേർതിരിഞ്ഞഭിമാനംകൊള്ളുന്ന വ്യഷ്ടിബോധത്തിനും ഈ മൂന്നു ദേഹങ്ങളുമുണ്ടെന്നോർക്കേണ്ടതാണ്. ആത്മാവിനെ മറച്ചുകൊണ്ടാദ്യമാവിട്വിടുന്ന അജ്ഞാനാവരണമാണു കാരണദേഹം. കാരണദേഹത്തെ മാത്രമവലംബിച്ച് ബോധം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അനുഭവദശകളാണ് പ്രളയവും ഉറക്കവും. സമഷ്ടിബോധത്തിന്

പ്രളയം വൃഷ്ടിബോധത്തിനറക്കം. പ്രളയാനുഭവത്തിൽ കാരണഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ച് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സമഷ്ടി ബോധത്തെയാണ് വേദാന്തശാസ്ത്രം 'ഇതശ്ചരത്' എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഉറക്കത്തിൽ കാരണശരീരത്തെ ആശ്രയിച്ചുകഴിയുന്ന വൃഷ്ടിബോധത്തിന് 'പ്രാജ്ഞ' എന്നു പേർ. സമഷ്ടിയുടെ അംശം മാത്രമാണ് വൃഷ്ടി എന്നു എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. കാരണശരീരത്തിൽനിന്നും പ്രാണൻ, മനസ്സ്, സൂക്ഷ്മന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നീ ജഡരൂപങ്ങൾ പൊന്തിവരുന്നതോടെ സമഷ്ടിയുടെയും വൃഷ്ടിയുടെയും സൂക്ഷ്മശരീരം രൂപം കൊള്ളുന്നു. അഞ്ചു പ്രാണന്മാർ, അഞ്ചു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചു കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, ബുദ്ധി, മനസ്സ് എന്നീ പതിനേഴു തത്ത്വങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നതാണ് സൂക്ഷ്മശരീരം. സമഷ്ടിബോധത്തിൽ സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നതിനു മുൻപുള്ള സങ്കല്പദശയാണ് അതിന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരം. വൃഷ്ടിബോധത്തിൽ അന്തഃകരണം എന്നു അറിയപ്പെടുന്നത് സൂക്ഷ്മശരീരത്തിന്റെ അനുഭവദശയാണ്. വൃഷ്ടിയിൽ സൂക്ഷ്മശരീരം മാത്രമായി നീങ്ങുകൊണ്ടുള്ള പ്രവർത്തനരംഗമാണ് സ്വപ്നം. സമഷ്ടി സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന ബോധത്തിന് 'ഹിരണ്യഗർഭൻ' എന്നാണ് പേർ. വൃഷ്ടി സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന ബോധത്തിന് 'തൈജസ്'നെന്നും. സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്നതാണ് സ്ഥൂലശരീരം. പുറമേ കാണുന്ന പ്രപഞ്ചമാണ് സമഷ്ടിബോധത്തിന്റെ സ്ഥൂലശരീരം. മാംസാസ്ഥിമയമായി കാണപ്പെടുന്ന

താണു വ്യഷ്ടിബോധത്തിന്റെ സ്ഥൂലശരീരം. ഉണർന്നിരുന്നള്ള ലോകവ്യവഹാരമാണു സ്ഥൂലദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരംഗം. പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ സ്വദേഹമായി അഭിമാനിക്കുന്ന സമഷ്ടിബോധത്തിനു 'വൈശ്വാനരൻ' അഥവാ 'വിരാഡ്' പുരുഷൻ എന്നാണു പേർ. വ്യഷ്ടി സ്ഥൂലദേഹത്തിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന ബോധത്തിനു 'വിശ്വൻ' എന്നും. ഇത്രയും കൊണ്ടു ബോധം ജഡപരിണാമങ്ങളിൽകൂടി മൂന്നു ദേഹങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു പ്രകടമാകുന്നതാണു പ്രപഞ്ചം എന്നു തെളിയുന്നു. മൂന്നു ദേഹങ്ങളും ബോധത്തിനിരിക്കാനുള്ള പുരങ്ങളാണു്. ബോധത്തിന്റെ അഖണ്ഡസ്വരൂപത്തെ അവിടവിടെ മറയ്ക്കുകയും അതിരുകെട്ടി വേർതിരിച്ചു പോലെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചകളാണു് ദേഹങ്ങളാകുന്ന ഈ പുരങ്ങൾ. ഈ പുരങ്ങളെ എരിച്ചു നശിപ്പിച്ചു ബോധം അഖണ്ഡവും ശുദ്ധവുമായ രൂപത്തിൽ വിളങ്ങുന്നതാണു മോക്ഷം അഥവാ സ്വരൂപസാക്ഷാത്കാരം. ദേഹങ്ങളിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുന്ന ബോധാംശങ്ങൾക്കാണ് സ്ഥിതി നഷ്ടപ്പെടുപോയിട്ടുള്ളതു്. വ്യഷ്ടിദേഹത്തിലഭിമാനംകൊണ്ടുഴലുന്ന ജീവൻ ശ്രവണമനനിദിയാസനങ്ങളിൽകൂടി തന്നെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മൂന്നു പുരങ്ങളെയും എരിച്ചു മാറുവാൻ യത്നിക്കണം. തുടർന്നു അവ എരിഞ്ഞകലുകയും ചെയ്യുന്നു അതോടെ വ്യഷ്ടിബോധത്തിനു് സമഷ്ടിയുമായി യോജിച്ച സ്വരൂപം വീണ്ടുകിട്ടുന്നു. ജ്ഞാനാഗ്നിയിൽ പുരങ്ങളെ മൂന്നും എരിച്ചുകറുന്ന പ്രക്രിയ എന്താണെന്നു് നമുക്കു

ടുത്ത ശ്ലോകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യാം. എന്തായാലും മേൽവിവരിച്ച മൂന്നു പുരികളെയും എരിച്ചുമാറ്റിത്തെയ്ക്കുന്ന അഖണ്ഡബോധസ്വരൂപിയായ ഈശ്വരനെന്നാണ് ഗുരുദേവൻ “പുരി മൂന്നുമെരിച്ചവനേ” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട് സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

ത്രിപുരദഹനരഹസ്യം

ജഡനിർമ്മിതങ്ങളായ മൂന്നു പുരങ്ങളെയും എരിച്ചു കറ്റിവേണം ബോധത്തിന്റെ അഖണ്ഡനില സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ. ഒരു സാധകൻ ശ്രവണമനനനിദിയാസനാദി സാധനകൾ ശീലിച്ചുവേണം ഇതു നേടാൻ. ഭൗതികകാര്യങ്ങളിലുള്ള സംഗമം കുറച്ച് സാധനകൾ ശീലിക്കുന്നതോടെ ആദ്യമായി മനസ്സ് പ്രകാശമേന്തി പ്രസന്നമായിത്തീരുന്നു. തുടന്ന് ജഡസങ്കല്പങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറി പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തിലേത്തിച്ചേരുന്നു. ബോധപൂർവ്വം പ്രാണസ്തന്ദനവും നിലയ്ക്കുന്നതോടെ അഖണ്ഡവസ്തുസ്വരൂപം തെളിയുന്നു. അതോടെ മായാ നിർമ്മിതങ്ങളായ മൂന്നു പുരങ്ങളും മിഥ്യാദർശനങ്ങൾമാത്രമാണെന്ന് തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. വിദ്യയെ സമാശ്രയിക്കുന്നതോടെ അവിദ്യാനിർമ്മിതങ്ങളായ പുരങ്ങളെ ഒഴിച്ചുമാറ്റി ബോധം സ്വയം തെളിയുന്ന ആശ്ചര്യകരമായ സാക്ഷാത്കാരക്രമമാണ് ഗുരുദേവൻ എട്ടാം പദ്യത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത്.

8

എരികയുതിലേന്തിയിറങ്ങിവരും
 തിരുമേനി ചിദംബരമെന്നരുളും
 പുരിതന്നിലിരുന്ന് പുരംപൊരിചെ-
 യ്ക്കരുളുന്നതുതന്നെയൊരട്ഭുതമാം.

എരികയുതിലേന്തി = പ്രകാശരൂപം കൈക്കൊണ്ടു പ്രസാദമേന്തി; ഇറങ്ങിവരും തിരുമേനി = പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ കൂടി തെളിയുന്ന വസ്തുസ്വരൂപം; ചിദംബരമെന്നരുളും = അഖണ്ഡചിദാകാശമെന്നു പ്രസിദ്ധമായ; പുരിതന്നിലിരുന്ന് = സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വർത്തിച്ചുകൊണ്ടു; പുരംപൊരിചെയ്ക്കരുളുന്നതുതന്നെ = കാരണസൂക്ഷ്മസ്ഥൂലഭേദങ്ങളെയകറ്റി ആനന്ദസ്വരൂപമായി തെളിയുന്നതു് തീർച്ചയായും; ഒരത്ഭുതമാം = ഒരാശ്ചര്യം തന്നെയാണു്.

പ്രകാശരൂപം കൈക്കൊണ്ടു് പ്രസാദമേന്തി പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ കൂടി തെളിയുന്ന വസ്തുസ്വരൂപം അഖണ്ഡചിദാകാശമെന്നു പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയിൽ തന്നെ വർത്തിച്ചുകൊണ്ടു് കാരണസൂക്ഷ്മസ്ഥൂലഭേദങ്ങളെയകറ്റി ആനന്ദസ്വരൂപമായി തെളിയുന്നതു് തീർച്ചയായും ഒരത്ഭുതം തന്നെയാണു്.

പ്രസാദാവിർഭാവം

ആത്മസാക്ഷാത്കാരം കൊതിക്കുന്നയാൾ രാഗഭേദങ്ങളാൽ വെടിഞ്ഞു മനസ്സിനെ നിസ്സംഗതപം പഠിപ്പിച്ചു് ലോകയാത്ര തുടരാനുതതാണു്. രാഗഭേദചാലിനും

കറയുന്നതോടെ മനസ്സ് പ്രകാശമേന്തി പ്രസന്നമായിത്തീരുന്നു. സവികല്പ സമാധിയുടെ ആരംഭദശയാണ് ഈ പ്രസന്നത. ഇതോടെ ഹൃദയത്തിൽ ആത്മസാന്നിദ്ധ്യം സംശയാതീതമായി തെളിയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഗീതയിലും മറ്റു പല വേദാന്ത ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും സമാധ്യാരംഭം കുറിക്കുന്ന പ്രകാശമയമായ ഈ പ്രസന്നതയുടെ വിവരണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്. ഗുരുദേവൻ 'അദ്വൈതഭീചിക'യിൽ ഈ അനുഭവരഹസ്യം ക്രമമായി ഇങ്ങിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു :-

മുന്നേകടന്നു വിഷയംപ്രതിവൃത്തിമുനിൽ -
നിന്നീടുമാവരണമോം തിര നീക്കിടുന്നു;
പിന്നീടുകാണമറിവും പ്രഭതന്റെ പിൻപോയ്
കണ്ണെന്നപോലറിവു കാണുകയില്ല താനേ.

അ-18

ആദ്യം 'വിഷയംപ്രതിവൃത്തി' കടക്കണം. അതായത് രാഗദോഷരൂപേണ ബാഹ്യവിഷയങ്ങളിൽ പറ്റിശ്രദ്ധിക്കുന്ന മനസ്സിനെ നിസ്സംഗമാക്കി അവയിൽനിന്നും അകറ്റണം. തുടന്ന് മുന്നിൽ നില്ക്കുന്ന ആവരണമോം തിര നീക്കുന്നു. അജ്ഞാനമറ അകലുന്നു എന്നർത്ഥം. പിന്നീട് പ്രഭ ആവിർഭവിക്കും. ഈ പ്രഭതന്നെയാണ് പ്രകാശമയമായ ചിത്തപ്രസാദം. ആ പ്രഭയെ മുന്നിട്ടുയർത്തു തുടങ്ങാൽ അറിവ് സ്വരൂപം കണ്ടെത്തും. കണ്ണു തന്നെക്കാണാതെതന്നെ തന്റെ ഉണ്മ അനുഭവിക്കുന്നു. അതുപോലെ അറിവ് സ്വാന്തര്യസ്വരൂപമായി വിളങ്ങും. മനസ്സ് നിസ്സംഗഭാവത്തിലുറയുന്നതോടെ ആ

വിർഭവിക്കുന്ന പ്രസന്നതയെയാണു് തുരുത്തേവൻ 'എരി കയ്യതിലേന്തി' എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. ഇരുട്ടിൽ പദാർത്ഥങ്ങളെക്കാണാൻ കയ്യിൽ വിളക്കുമായിട്ടാണല്ലോ സഞ്ചരിക്കുക. അതുപോലെ സ്വപരൂപദർശനത്തിനായി ആത്മാവു് പ്രകാശമായമായ പ്രസന്നതയുമേന്തി ചിത്തത്തിൽ തെളിയാൻ തുടങ്ങുന്നു എന്നു ഭാവം.

പ്രാണസാക്ഷാത്കാരം

പ്രസന്നചിത്തം വീണ്ടും മനനധ്വാനങ്ങളിൽകൂടി ഏകാഗ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതോടെ ചിത്തം സ്വരൂപം മുരുകി പ്രാണപ്രസരത്തിന്നു വഴിതെളിക്കുന്നു. പ്രാണപരിസ്തന്ദമാണു ചിത്തം. അതു് മുരുകിയാൽ മഞ്ഞു കൂട്ടി വെള്ളമാകുന്നതുപോലെ പ്രാണരൂപം കൈക്കൊള്ളും. തുടന്നു് യോഗിശരീരം അതുടനെയും ആനന്ദപ്രദമായ പ്രാണപ്രസരംകൊണ്ടു നിറയും. ശിരസ്സിൽ നിന്നും ശീതളമായ ഒരു അമൃതധാര പ്രവഹിച്ചു് ഹൃദയം നിറയുന്നതുപോലെ തോന്നും. അതോടെ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആത്മാവു് പ്രാണസ്തന്ദനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കാനും തുടങ്ങും. ഈ പ്രാണസാക്ഷാത്കാരരഹസ്യം കൂടുതൽ വിശദമായി ധരിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ തുരുത്തേവകൃതിയായ കണ്ഡചിന്തിപ്പാട്ടിന്നു് നൽകിയിട്ടുള്ള വിശദമായ വ്യാഖ്യാനം വായിക്കേണ്ടതാണു്. പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആത്മാവു് തെളിയുന്നതിനെയാണു് :-

“ആടുപാമ്പേ, പുനഃതേടുപാമ്പേ, യദ
 ഭൂനന്ദശ്രുതുകണ്ഠാടുപാമ്പേ”

എന്നിങ്ങനെ ഗുരുദേവൻ ആ കൃതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ തന്നെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാണനെയാണു് പാമ്പായി സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാണസ്തന്ദനത്തിൽ തെളിയുന്ന ആത്മാനന്ദത്തെ അരുളാനന്ദശ്രുതായും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശിരസ്സിൽനിന്നും താഴെ ഏകദേശത്തിലേയ്ക്കു് അമൃതധാരപോലെ ഒഴുകി നിറയുന്ന പ്രാണപ്രസരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ തെളിയുന്ന ആത്മസ്വരൂപത്തെയാണു് ‘ഇറങ്ങിവരും തിരുമേനി’ എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു് ശ്ലോകത്തിൽ ഗുരുദേവൻ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥിതി യോഗവാസിഷ്ഠം വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക :-

സാപപാതാംബരാലാമാ
 ശേഷശരീരഭസ്മനി
 രസായനീഹരശിരഃ-
 പതിതേവപുരാപഗാ.

ഉദാലകമുനിയുടെ കണ്ഡലിനീപ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തെയാണു് ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകാശമേന്തി പ്രസന്നത നിറഞ്ഞ ദേഹാന്തർഭാഗത്തെയാണു് ശരീരഭസ്മമായിക്കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ആ ശരീരഭസ്മത്തിൽ മുകളിൽനിന്നും ഒരുമൃതധാര വർഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആനന്ദരസം നിറഞ്ഞുതിങ്ങുന്നതായിരുന്നു ആധാരം. പണ്ടു് ശിവന്റെ ശിരസ്സിൽപതിച്ച ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ അതു് അത്യന്ത ശീതളവും പാവനവുമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. കണ്ഡലിനീപ്രാണനിൽ നിറഞ്ഞു

നിലയ്ക്കുന്ന സത്യസാക്ഷാത്കാരത്തിന്റെ സ്വരൂപമാണിത്.

അഖണ്ഡവസ്തുസ്ഥിതി

ചിന്താപ്രസാദം സവികല്പസമാധ്യുനഭവത്തിന്റെ ആരംഭമാണെങ്കിൽ കണ്ഡലിനീപ്രാണസാക്ഷാത്കാരം അതിന്റെ പരിപകലയമാണ്. പ്രാണസാക്ഷാത്കാരത്തോടെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളെന്ന മൂന്നു പുരങ്ങളും മിക്കവാറും ഏരിഞ്ഞുകലുന്നു. ഏരിഞ്ഞുകലുന്ന ഏക പരത്താൽ ആത്മപ്രകാശത്തിൽ തിരോഭവിക്കുന്നു എന്നു സാരം. 'പ്രപഞ്ചം മുഴുവനുമായി സ്തന്ദിക്കുന്നതു ഞാൻതന്നെയാണു്' എന്ന അനുഭവമാണു പ്രാണസാക്ഷാത്കാരം. ഒരു യോഗിക്കു് അണിമാടി അശ്വൈശ്വര്യങ്ങളൊക്കെ വന്നുചേരുന്നതു് ഈ സാക്ഷാത്കാരദശയിലാണു്. പുരങ്ങളുടെ വേർതിരിവു് ഇവിടെ അവസാനിക്കുന്നു. എന്നാൽ പുരാണഭവങ്ങൾക്കൊക്കെ കേന്ദ്രമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന അഹന്ത പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മരൂപം മുഴുവനാകുകയുണ്ടു് ഇവിടെ പ്രാണശരീരമായി സ്തന്ദിക്കുന്നു. 'ഞാൻ പ്രാണനാണു്', പ്രപഞ്ചം എന്റെ പ്രകടനമാണു്' എന്നത്രേ അനുഭവം. പ്രാണശരീരത്തിലെ ഈ ബോധസ്ഥിതിയിൽ അവശേഷിക്കുന്ന പ്രാണസ്തന്ദനരൂപത്തിലുള്ള ജഡാംശത്തെയും അകരവ്യോഴാണു് ത്രിപുരഭരണം പൂർത്തിയാകുന്നതു്. പ്രാണസ്പന്ദനവും ബോധപൂർവ്വം നിലയ്ക്കുന്നതോടെ അഖണ്ഡവും ആനന്ദസ്വരൂപവും അചഞ്ചലവുമായ ബോധം തെളിയുന്നു ഈ സ്ഥിതിയെയാണു് ഗുരുദേവൻ 'ചിദം

ബരമെന്നരുളും പുരിയായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ചിദംബരമെന്നരുളും പുരിയുടെ അനുഭവചിത്രം ആത്മോപദേശശതകത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക :-

അണുവറിവിൻ മഹിമാവിലംഗമില്ലാ-
തനയുമഖണ്ഡവുമനു പൂർണ്ണമാകും
അനുഭവിയാത്രിവീലഖണ്ഡമാംചിദ്-
ഘനമിതുമനഘനാമൃതാഞ്ജിയാകും.

ആത്മോ-97

പ്രാണരൂപിയായി സ്വന്ദിക്കുന്ന അണുവായ അഥവാ സൂക്ഷ്മമായ അഥത്ത തന്റെ സ്വപദനശരീരം ഉപേക്ഷിച്ച് സമ്പൂർണ്ണബോധത്തിൽ മറയും. അവണ്ഡവസ്തു അതോടെ പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കും. ഈ സാക്ഷാത്കാരസ്ഥിതി അനുഭവിച്ച മാത്രമേ അറിയാൻ പാറൂ. ഘനീഭവിച്ച അവണ്ഡബോധമാണിവിടെത്തെളിയുന്നവസ്തു. നിശ്ശബ്ദമായി ഉറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരുമുതസമുദ്രത്തിന്റേതാണിവിടെത്തെ അനുഭവം. ശാസ്ത്രീയമായിപ്പറഞ്ഞാൽ നിവ്വികല്പസമാധിദശയിലെ അനുഭവസ്വരൂപമാണിത്. ഈ അനുഭവമണ്ഡലത്തിലെത്തി നില്ക്കുമ്പോൾ നിലനില്പിന്റെ സമ്പൂർണ്ണസത്യമിതുതന്നെയാണെന്ന് സംശയാതീതമായി അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നു. സത്യസ്വരൂപത്തിന് ഒരിക്കലും ഒരു മറ്റൊരും സാഭവിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഇനിമേൽ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. മരുഭൂമിയിലെ കാണൽജലംപോലെ സൃഷ്ടിയും പ്രളയവുമെല്ലാം അവണ്ഡവസ്തുസ്ഥിതിക്ക് ഒരു

കേടും വരാതെതന്നെ അതീലാവിർഭവിച്ചു മറയുന്ന കാഴ്ച കളാണം. സൃഷ്ടിയിൽ ഈ സ്ഥിതി 'അലയറുയരുന്ന ചിഭംബര'മാണെങ്കിൽ സംഹാരത്തിൽ 'പുരംപൊരി ചെയ്തുകൊള്ളുന്ന ചിഭംബര'മാണ്. ബോധഘനമായ പരബ്രഹ്മം തന്റെ അവസ്ഥസ്ഥിതിക്ക് ഒരു കേടും വരാതെയാണ് അനന്തകോടി ബ്രഹ്മാണ്ടങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു രക്ഷിച്ചു സംഹരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതുതന്നെയാണ് അതഭൂതങ്ങളിൽവെച്ച് അതഭൂതമെന്ന് എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ത്രിപുരഭരണം സത്യാസ്വരൂപന്റെ പ്രപഞ്ചസംഹാരപ്രക്രിയതന്നെയാണ്. സ്വസ്ഥിതിക്കു കേടുവരാതെ ഇതു സംഭവിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുസ്ഥിതി അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് ഗുരുദേവൻ "ചിഭംബരമെന്നുള്ളും പുരിതന്നിലിരുന്നു പുരംപൊരി ചെയ്തുകൊള്ളുന്നതുതന്നെയൊരതഭൂതമാം" എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ജീവനു കരുതന്റെ ആനന്ദാതിശയം

സകലരും സകല കർമ്മചലനങ്ങളിലൂടെയും തിരയുന്നതു സുഖത്തെയാണ്. പൂർണ്ണസത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപമത്രേ ആനന്ദം. അതുകൊണ്ട് അറിഞ്ഞാ അറിയാതെയോ എല്ലാവരും അന്വേഷിക്കുന്നതു സത്യത്തെയാണെന്നോർക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അതിന്റെ ഇരിപ്പിടം വേണ്ടവണ്ണം അറിയാതെ തിരയുന്നതുകൊണ്ട് പലരും തിരഞ്ഞു തിരഞ്ഞു അതിൽനിന്നും അകലുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അന്തർമുഖമായി അതിനെ അവനവന്റെ ഉള്ളിൽ അന്വേഷിക്കുന്നയാളിന് ആ സത്യം

പൂർണ്ണമായി തെളിയുന്നു. അങ്ങിനെ ആത്മസാക്ഷാത്കാരം നേടി ജീവന്മുക്തനായിത്തീരുന്ന ബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്റെ ആനന്ദാനുഭവമാണ് എല്ലാ ആനന്ദാനുഭവങ്ങളിലുംവെച്ച് ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളത്. ദേഹനാശത്തിൽപോലും നഷ്ടപ്പെടാത്തതും ഘനീഭവിച്ച് ഇടതടവില്ലാതെ അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നതുമായൊരുപരമാനന്ദം. അതനുഭവിച്ച് ധന്യതനേടിയ തുരുത്തേവൻ മതിമറന്ന മധുരശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടതിനെ മാടിവിളിച്ച് അഭയം തേടുന്നതാണ് അടുത്ത പദ്യം :-

9

പുതുമാംകനി, പുത്തമുതേ, ഗുളമേ,
മധുവേ, മധുരക്കനിയേ, രസമേ,
വിധിമാധവരാദി തിരഞ്ഞിടുമെൻ
പതിയേ, പദപങ്കജമേ ഗതിയേ.

പുതുമാംകനി = പഴുത്തു പാകംവന്ന പുതിയ മാവിൻഫലമേ; പുത്തമുതേ = പുതുമയോടെ കിട്ടിയ അമൃതമേ; ഗുളമേ = ശക്കരയേ; മധുവേ = തേനേ; മധുരക്കനിയേ = മാധുര്യംനിറഞ്ഞ പാകമായ ഫലമേ; രസമേ = ആനന്ദമേ; വിധിമാധവരാദിതിരഞ്ഞിടുമെൻ പതിയേ = ബ്രഹ്മാവു, വിഷ്ണു തുടങ്ങിയവർപോലും കണ്ടെത്താൻ കൊതിക്കുന്ന എന്റെ പ്രഭുവേ; പദപങ്കജമേ ഗതിയേ = നിന്റെ പാദപത്മമൊന്നുമാത്രമാണ് എന്നിക്കഭയം.

പഴുത്തു പാകംവന്ന പുതിയ മാവിൻഫലമേ, പുതുമയോടെ കിട്ടിയ അമൃതമേ, ശക്കരയേ, തേനേ, മാധുര്യം

നിറഞ്ഞു പാകമായ ഫലമേ, ആനന്ദമേ, ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണു തുടങ്ങിയവർപോലും കണ്ടെത്താൻ കൊതിക്കുന്ന എന്റെ പ്രഭുവേ, നിന്റെ പദപങ്കജമൊന്നുമാത്രമാണെന്നിക്കരുതം.

ആനന്ദാനുഭവതാരതമ്യം

സാർവ്വഭൗമനായ രാജാവിന്റെ ആനന്ദത്തെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു വലുതാണ് ബ്രഹ്മനീഷ്യന്റെ ആനന്ദം. ഭോഗങ്ങളെല്ലാം അടുത്തുള്ളതുകൊണ്ട് ചക്രവർത്തിക്കു നിഷ്കാമതപം വരാം. പക്ഷെ ഈ സുഖഭോഗ സാമഗ്രികൾ സഞ്ചയിക്കുന്നതിന് അസാമാന്യമായ ക്ലേശം അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടിവരുന്നു. ഇനി അവ നഷ്ടപ്പെടാനിടയായാൽ ഭീഷം വന്നേയ്ക്കാമെന്നുള്ള സ്ഥിതിയും സദാ തുടൻ നിലനില്ക്കുന്നു. ബ്രഹ്മ്മനീഷ്യന് ഈ രണ്ടു ക്ലേശങ്ങളും ഇല്ല. ബ്രഹ്മ്മജ്ഞാനം നേടാൻ ക്ലേശമുണ്ടായിരുന്നില്ലേയെന്നു സംശയം വരാം. സാധനസാമഗ്രികൾ സഞ്ചയിച്ചു സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലുള്ള ക്ലേശമല്ല അത്. ബ്രഹ്മ്മജ്ഞാനം സഞ്ചയിക്കലല്ല നടത്തുന്നതു്. മിഥ്യാസങ്കല്പങ്ങളായ ചപ്പംചവറും വലിച്ചെറിയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഈ പ്രക്രിയ അല്പമൊന്നു വശമാകുന്നതോടുകൂടിത്തന്നെ നിരതിശയ സുഖവും ആവിർഭവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ആവിർഭവിക്കുന്ന സുഖം നിരന്തരം വളർന്നു വികസിക്കുന്നതല്ലാതെ പിന്നൊരിക്കലും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുമെന്നു ഭയപ്പെടാൻമില്ല. രാജാവിന് സാർവ്വഭൗമാനന്ദത്തേക്കാൾ മികച്ച ഗന്ധർവ്വാനന്ദം ലഭിക്കണമെന്നു മോഹവും കാണം. ബ്രഹ്മ്മാനന്ദമനുഭവിക്കുന്ന സത്യഭർശിക്കു അതിൽ കവിഞ്ഞ രൊനന്ദത്തിലും മോഹമുണ്ടാകുന്നില്ല. അതിൽ കവിഞ്ഞൊരാന്നന്ദം ഉണ്ടാകാനില്ലെന്നറിയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ. മനുഷ്യജന്മത്തിൽ

അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പുണ്യം വിശേഷരീതിയിൽ പകുപമായി
 ത്തിരുമ്പോഴാണ് ഗന്ധർവ്വജനം ലഭിക്കുന്നത്. ഇങ്ങി
 നെയുള്ളവനെ മർത്യഗന്ധർവ്വനെന്നു വിളിക്കുന്നു. ഒരു
 കല്പത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ മനുഷ്യരൂപം മാറി ഗന്ധർവ്വ
 രൂപം ലഭിച്ചാലാണ് മർത്യഗന്ധർവ്വനായി കണക്കാക്ക
 പ്പെടുന്നത്. പൂർവ്വകല്പത്തിലനുഷ്ഠിച്ച പുണ്യത്തിന്റെ
 ഫലമായി ഒരു കല്പത്തിന്റെ ആദിയിൽതന്നെ ഗന്ധർവ്വ
 ന്നായി പിറക്കുന്നവരത്രേ ദേവഗന്ധർവ്വന്മാർ. മർത്യ
 ജന്മത്തിൽ നിരവധി പുണ്യയജ്ഞങ്ങളും മറ്റും ചെയ്ത്
 വളരെക്കാലം പിതൃലോകസുഖം അനുഭവിച്ചിട്ട് ഒരു
 കല്പത്തിന്റെ ആദിയിൽതന്നെ ദേവന്മാരായി ജനിക്കുന്ന
 വരാണ് ആജന്മദേവന്മാർ. കല്പത്തിന്റെ ആദിയാണു
 സൃഷ്ടിയുടെ തുടക്കം. കല്പത്തിന്റെ അവസാനം പ്രള
 യവും. ഒരേകല്പത്തിൽതന്നെ മാറിമറിക്കുകയും വരാം.
 എന്നാൽ കല്പപാദിയിൽ കിട്ടുന്ന ദേവതപമാണ് ആജ
 ന്മദേവതപം. പിതൃക്കളും മറ്റും അല്പകാലഭോഗത്തി
 നായി ദേവലോകത്തിലെത്തിച്ചേരുന്നവരാണ്. ഈ
 ലോകത്തു് അശ്വമേധാദിയാഗങ്ങളും മറ്റും ചെയ്ത് ക
 ല്പമദ്ധ്യത്തിൽ ദേവതപം വരിക്കുന്നവരാണ് കർമ്മദേ
 വന്മാർ. ഈ കല്പത്തിലെ സാക്ഷാദ് ദേവന്മാരായി
 ട്ടാണ് നാം യമൻ, അഗ്നി, വരുണൻ, ഇന്ദ്രൻ, ബൃഹ
 സ്పതി, പ്രജാപതി, വിരാഡ് പരുഷൻ, ഹിരണ്യഗർഭൻ
 എന്നിവരെ അറിയുന്നത്. സാർവ്വഭൗമനായ ചക്രവർത്തി
 മുതൽ ഹിരണ്യഗർഭൻ വരെയുള്ളവരുടെ ആനന്ദാനുഭവം
 ഉത്തരോത്തരം വർദ്ധമാനമായിരിക്കുമെന്നാണ് ഉപനി
 ഷത് പ്രഖ്യാപനം. തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു് വി
 ശദമായി ഈ ആനന്ദതാരതമ്യം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. മനു
 ഷ്യാനന്ദത്തിന്റെ പരമകാഷ്ടയാണ് സാർവ്വഭൗമാനന്ദം.

അങ്ങിനെയുള്ള ആ സാർവ്വഭൗമാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണ് ഒരു മനുഷ്യഗന്ധർവ്വാനന്ദം. ആ മനുഷ്യഗന്ധർവ്വാനന്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണ് ഒരു ദേവഗന്ധർവ്വാനന്ദം. ആ ദേവഗന്ധർവ്വാനന്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണ് ഒരു പിതൃദേവാനന്ദം. പിതൃദേവാനന്ദം ആറിരട്ടിയായാൽ ഒരുജന്മദേവന്റെ ആനന്ദമാകും. ആദ്യ ആജന്മദേവന്മാരുടെ ആനന്ദമാണ് ഒരു കർമ്മദേവന്റെ ആനന്ദം. കർമ്മദേവന്റെ ആനന്ദത്തിന്റെ ആറിരട്ടിയാണ് സാക്ഷാത് ദേവന്റെ ആനന്ദം. ആ ദേവാനന്ദമാണ് ഒരുവിശ്വാസാനന്ദം. ആദ്യ ഇന്ദ്രാനന്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാണ് ബൃഹസ്പതിയുടെ ആനന്ദം. ബൃഹസ്പതിയുടെ ആനന്ദം ആറിരട്ടിച്ചാൽ പ്രജാപതിയുടെ ആനന്ദം. പ്രജാപതിയുടെ ആനന്ദത്തിന്റെ ആറിരട്ടിയാണ് ബ്രഹ്മാവിന്റെ ആനന്ദം. ഇതിനൊക്കെ ഉപരിയാണ് നിഷ്കാമിയായ ബ്രഹ്മമനീഷ്യന്റെ ആനന്ദം. ഈ ജഗത്തിൽ അതിനപ്പുറം ഒരുനന്ദം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ സർവ്വാതിശായിയായ ബ്രഹ്മാനന്ദത്തിൽ സ്വയം സദാ മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നയാളായതുകൊണ്ടാണ് ആനന്ദസ്വരൂപമായ സത്യവസ്തുവിനെ മാധുര്യപൂർവ്വമായുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ ഒരുമിച്ചു കേൾത്തിണക്കി സംബോധനചെയ്യാൻ ഗുരുദേവൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഒരു പ്രത്യേക പദത്തിനു മാത്രമായി ആ ആനന്ദത്തിന്റെ സ്വരൂപം വെളിപ്പെടുത്തിത്തരാൻ കഴികയില്ലെന്നു കാണിക്കാനാണ് അനേക പദങ്ങൾ കേൾത്തിണക്കിയിരിക്കുന്നത്.

ത്രിമൂർത്തികൾപോലും സത്യാനുഭവചിഹ്നമാണ്

സത്യവസ്തുവിൽ വസ്തുശക്തിയായ മായയാണ്ല്ലോ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ടത്. സത്തും, രജ

സ്സ്, തമസ്സ് എന്നീ ത്രിഗുണങ്ങളെ പ്രകടമാക്കി വിവിധാനുപാതത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്താണ് പ്രപഞ്ചപ്രക്രിയ നിർവഹിക്കുന്നത്. സത്താം പ്രകാശത്തിന്റെയും രജസ്സ് കമ്ബത്തിന്റെയും തമസ്സ് മോഹത്തിന്റെയും ഗുണമാണ്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗുണമണ്ഡലങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി കടന്നാലേ സത്യസ്വരൂപം പൂർണ്ണമായി തെളിയുകയുള്ളൂ എന്നു സിദ്ധമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ബ്രഹ്മ്മാവു, വിഷ്ണു, മഹേശ്വരൻ എന്നീ ത്രിമൂർത്തികൾ ഗുണമണ്ഡലങ്ങൾക്കകത്തു നില്ക്കുന്നവരാണ്. സത്താത്തിൽതന്നെ സത്താഗുണിയായി വർത്തിച്ച് പ്രപഞ്ചരക്ഷ നിർവഹിച്ചുപോരുന്ന ദേവനാണ് വിഷ്ണു. സത്താഗുണത്തിൽ രജോഗുണിയായി വർത്തിച്ച് പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി നടത്തുന്ന ദേവനാണ് ബ്രഹ്മ്മാവു. പ്രപഞ്ചത്തെ സംഹരിക്കാൻ സത്താത്തിൽ തമോഗുണമംഗീകരിച്ച ദേവനാണ് മഹേശ്വരൻ. എന്തായാലും ത്രിമൂർത്തികൾ ഗുണമണ്ഡലത്തിനുള്ളിലാണ്. പൂർണ്ണസത്യമോ ഗുണാതീതമാണ്. ഇക്കാരണത്താലാണ് പൂർണ്ണ ബ്രഹ്മ്മനീഷ്യയെ 'നൈർഗുണ്യസിദ്ധി'യെന്നു ശാസ്ത്രം വിവരിക്കുന്നത്. സത്യനീഷ്യനെ 'ഗുണാതീതൻ' എന്നും വിവരിക്കുന്നു. ഗുണമണ്ഡലത്തിനുള്ളിൽ വർത്തിക്കുന്ന ത്രിമൂർത്തികൾപോലും സത്യസ്വരൂപം പൂർണ്ണമായറിയുന്നവരല്ലെന്നു കാണിക്കാനാണ് ഗുണാതീതനായ തുരുദേവൻ "വിധിമാധവരാദി തിരഞ്ഞിടുമെൻപതിയേ" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'കണ്ഡലിനിപ്പാട്ടി'ൽ ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു :-

പൂമലരോന്നം തിരുമാലുമാരും പൊൻ-
പൂമേനികുണ്ടിലെന്നാടുപാവേ.

ബ്രഹ്മാവും വിഷ്ണുവുംപോലും അവണ്ഡുസത്യത്തെ പൂർണ്ണമായറിയുന്നില്ല എന്നു ധരിച്ചുകൊണ്ട് അല്ലയോ കണ്ഡലിനീ പ്രസരിപ്പിക്കൂ.

ബ്രഹ്മാനന്ദരസം നകന്ത് അതിൽ മഗ്നമാകുമ്പോഴല്ലാതെ ജീവിതത്തിനു പൂർണ്ണസാഫല്യം വരുന്നതല്ലെന്നു കാണിച്ച് ആത്യന്തികമായ ജീവിതലക്ഷ്യം ഒന്നുകൂടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് “പദപങ്കജമേ ഗതിയേ” എന്ന ഭാഗംകൊണ്ട്.

മായയെ ജയിച്ചിട്ടുവേണമല്ലോ സത്യസ്വരൂപം തെളിച്ചുനഭവിക്കാൻ. മായയ്ക്ക് ആവരണമെന്നും വിക്ഷേപമെന്നും രണ്ടു രൂപമുണ്ട്. വസ്തുവിനെ ഇരുട്ടിൽ മുടിമറയ്ക്കുന്നതാണാവരണം. വസ്തുസ്വരൂപം മറച്ചുകളഞ്ഞിട്ട് പുതിയ ദൃശ്യങ്ങളെ ഉളവാക്കിക്കാണിക്കുന്നതാണു വിക്ഷേപം. മരുഭൂമിയിൽ കാനൽജലം കാണുന്നിടത്തു് മരുഭൂമിയുടെ സ്വരൂപം മറയുന്നതാവരണവും വെള്ളത്തിന്റെ കാഴ്ചയുളവാകുന്നതു വിക്ഷേപവും. അതുപോലെ ഈ ജീവിതത്തിൽ അവണ്ഡാനന്ദസ്വരൂപമായ വസ്തു മറഞ്ഞുപോകുന്നതു് ആവരണവും അതിൽ പ്രപഞ്ചദൃശ്യങ്ങൾ ഉളവായിക്കാണപ്പെടുന്നതു മായയുടെ വിക്ഷേപവുമാണ്. സത്യത്തെ തിരയാൻ കൊതിക്കുന്ന ഒരു സാധകനു് ആദ്യം നേരിടേണ്ടിവരുന്നതു് മായയുടെ വിക്ഷേപത്തെയാണ്. വിക്ഷേപത്തെ ജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുമാത്രം പോരല്ലോ. ആവരണത്തെയുംകൂടി ഒഴിച്ചു മാററിയാലേ സത്യസ്വരൂപം പൂർണ്ണമായിത്തെളിയൂ. വിക്ഷേപങ്ങളെ കുറച്ചൊക്കെ ജയിക്കാൻ കഴിയുന്ന ചിലർക്കു് ആവരണത്തെ ജയിക്കാൻ കഴിയാതെ വരുമ്പോഴാണ് സത്യം ശൂന്യമാണെന്നും മറ്റും ഭ്രമംവന്നു

ചേരുന്നതു്. അങ്ങിനെയാരു ഭ്രമം വന്നുചേരാതെ ആവരണവും ഒഴിഞ്ഞുമാറി പൂർണ്ണസത്യം തെളിയാനിട വരണേ എന്നാണു് തുരുത്തേവൻ ചിജ്ജഡചിന്തനത്തിലെ അവസാനപദ്യത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു് :-

10

ഗതി നീയടിയന്നു ഗജത്തെയുമി-
ച്ചതുകൊണ്ടുടചാർത്തിയ ചിന്മയമേ,
ചതിചെയ്യുമിരുട്ടൊരുജാതി വിട്ടു-
ന്നതിനിന്നടിയന്നരുളേകണമേ.

ഗജത്തെയുമിച്ചതുകൊണ്ടുടചാർത്തിയ = ആനയെക്കൊന്നു തോലുരിച്ചു വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന അഥവാ വിക്ഷേപത്തെ ജയിച്ചിട്ടും ആവരണമണിഞ്ഞു വർത്തിക്കുന്ന; ചിന്മയമേ = ബോധസ്വരൂപനായ ഭഗവാനേ; അടിയൻ = സംസാരഭുവത്തിൽ വലയുന്ന ഈ ഭക്തൻ; ഗതി നീ = അഭയം അങ്ങാടം; ചതിചെയ്യുമിരുട്ടു = സത്യത്തെ മറച്ചു സംസാരശ്ലേഷത്തിനിടയാക്കുന്ന ഈ മായാവരണം; ഒരുജാതി = വല്ലപ്രകാരവും; വിട്ടുനീക്കിത്തീർത്തു = മാറിക്കിട്ടുന്നതിൻ; അടിയൻ = ഈ ഭക്തദാസൻ; അരുളേകണമേ = അനുഗ്രഹം ചൊരിയേണമേ.

ആനയെക്കൊന്നു തോലുരിച്ചു വസ്ത്രം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന അഥവാ വിക്ഷേപത്തെക്കടന്നിട്ടും ആവരണമണിഞ്ഞുവർത്തിക്കുന്ന ബോധസ്വരൂപനായ ഭഗവാനേ, സംസാരഭുവത്തിൽ വലയുന്ന ഈ ഭക്തൻ അഭയം അങ്ങാടം. സത്യസ്വരൂപം മറച്ചു സംസാരശ്ലേഷത്തിനിടയാക്കുന്ന ഈ മായാവരണം വല്ലപ്രകാരവും മാറിക്കിട്ടുന്നതിൻ ഈ ഭക്തദാസനിൽ അനുഗ്രഹം ചൊരിയേണമേ.

ആവരണംമാറിയാലേ സത്യം തെളിയൂ

ശിവൻ പണ്ടു കാട്ടാളവേഷം ധരിച്ചു നായാടി നടന്നതായി പുരാണങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നു, അക്കാലത്തുദ്ദേഹം ആനയെ വധിച്ചു ആനത്തോലാടചാത്തിയതായും കഥയുണ്ട്. സത്യത്തെ തിരയുന്ന സാധകന്റെ മനോവികാരങ്ങളിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബോധത്തെയാണ് ആദികിരാതനായ ശിവൻ. മായയുടെ വിക്ഷേപമാകുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ ആ കാട്ടാളൻ വേട്ടയാടുന്നു. ഗജത്തെ വേട്ടയാടിയെങ്കിലും അതിന്റെ തോലു് ആടയായി ധരിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചപ്രതീതിക്കു കാരണമായി ബോധത്തെ മുടിനില്ക്കുന്ന അവിദ്യാവരണം തന്നെയാണീ ആനത്തോൽ. സ്വതേ ദിഗംബരനായ ശിവൻ ആനത്തോലുടത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ കാട്ടാളത്തം മുഴുവൻ പോയിട്ടില്ലെന്നാണല്ലോ അതു തെളിയിക്കുന്നത്. ആനത്തോലുംകൂടി വലിച്ചെറിഞ്ഞു ശിവൻ ദിഗംബരനായി മഹാബോധം അദ്ദേഹം സാക്ഷാത് ചിദംബരനായി പ്രശോഭിക്കുന്നത്. ആവരണംകൂടി മാറിയാലേ സത്യസ്വരൂപം പൂർണ്ണമായി തെളിയൂ എന്നർത്ഥം. സംസാരവൃക്ഷത്തിന്റെ മുഴുവൻ ബീജരൂപമായ വാസനാമണ്ഡലമാണ് ഈ അവിദ്യാവരണം. നന്മതിന്മകളെ വിവേചനം ചെയ്യാതെ മനുഷ്യബുദ്ധി രാഗദോഷരൂപേണ ഉഴലുന്നത് ഈ ആവരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. പണിയായുധങ്ങൾകൊണ്ടു മണ്ണു കഴിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ ന്യായമനനങ്ങളിൽകൂടി വാസനാമണ്ഡലത്തെ പൊന്തിച്ചുകൊണ്ടുവന്നുകേറുന്നുതാണ്. സങ്കല്പം, വാസന ഇവയാണ് മനസ്സിന്റെ രണ്ടു രൂപങ്ങൾ. നിരവധി വാസനകൾ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന മനസ്സിന്റെ അബോധതലമാണ് ആവരണം. അതിൽനിന്നും പരിതഃ

സ്ഥിതിക്കനുസരണമായി വ്യക്തമായ രൂപംകൊണ്ട് ഒന്നോ രണ്ടോ വാസനകൾ തല്ക്കാലം പുറത്തു വരുന്നതാണ് മനസ്സിന്റെ ബോധതലമായ സങ്കല്പമണ്ഡലം. മനസ്സിന്റെ ഈ സങ്കല്പമണ്ഡലമാണ് പ്രപഞ്ചവിഷ്ണു പത്തിന്റെ തല്ക്കാലരൂപം നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഘട്ടക. തല്ക്കാലസങ്കല്പങ്ങളെ ജയിച്ചാലും വാസനാമയമായ ആവരണത്തെ പിളർന്നറിയാത്തിടത്തോളം തരംകിട്ടുമ്പോൾ നൂതനസങ്കല്പങ്ങൾ പൊന്തിവന്നു ശതുമിത്ര ഭേദേന പുതിയ പ്രപഞ്ചവിഷ്ണുപങ്ങളെ ഉളവാക്കിയെന്നുവരാം. അതുകൊണ്ടാണ് പൂർണ്ണസത്യം കാണാൻ കൊതിക്കുന്നവർ സങ്കല്പജയം, വാസനാജയം, തത്ത്വവിചാരം എന്നിവ ഒരുമിച്ചുഭ്രസിക്കണമെന്ന് അനുഭവഭേദികൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ധ്യാനം നല്ലവണ്ണം പരിശീലിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ആവരണതലത്തിൽനിന്നും പുതിയ പുതിയ നാമരൂപങ്ങൾ പൊന്തിവന്നു മറയുന്നത് ധ്യാനദശയിൽ അനുഭവിച്ചറിയാൻ കഴിയും. സമ്പൂർണ്ണമായ ആവരണജയം കൈവരാൻ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്നാണ് തുരുദേവൻ പത്താംപദ്യത്തിൽ ഭഗവാനോടാവശ്യപ്പെടുന്നത്. ചിതജഡങ്ങളെ വേർതിരിച്ച് ചിത്തമാത്രമാണു സത്യമെന്ന് ഇങ്ങിനെ സൂയ്യതുല്യം കാട്ടിത്തന്ന തുരുദേവന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമിക്കു സാഷ്ടാംഗം പ്രണമിക്കാം.

ഓം ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ ശാന്തിഃ